

Huyền xưa

Chương 1

Còn khoảng một cây số nữa xe bắt đầu vào thị trấn. Con đường như thấp dần xuống với những thân cây vươn cao lên. Mùa mưa hình như cũng mới về mấy hôm nay, thay một vài chiếc lá non trên cành và làm những chiếc lá còn lại mang một nỗi bơ phờ, buồn nản. Những con chim đậu cao trên các cành cây nhìn chiếc xe lao qua với một vẻ ngơ ngác kỳ lạ. Anh lơ bảo cho mọi người biết xe sắp sửa qua cầu và yêu cầu đừng ném tàn thuốc xuống. Xe vừa tới, tám bản đồ báo hiệu cũng vừa quay qua bề trắng. Thế là chiếc xe không phải dừng lại để chờ. Lúc xe qua cầu, Lũy lơ đẳng nhìn xuống dòng nước trong xanh bên dưới. Gió thổi mát rượi ở gáy tóc Lũy. Mặt trời ném ánh sáng xuống mặt nước làm thành những cái sao nhỏ, lói lờ mờ. Lũy nghe được tiếng dập dình của sàn cầu bị khua động. Lũy thích thú với những âm thanh kỳ lạ đó. Xuống hết dốc cầu, xe chạy vào một lộ trình bằng phẳng nhất. Đồi núi xa mới lùi về phía sau, con đường với những vây rậm mát, xa vút tới cái trụ biến điện cao vọi vọi của thị trấn. Lũy không phải sửa soạn gì cả. Dưới chân Lũy có chiếc va ly nhỏ để mấy bộ quần áo thay đổi và một vài cuốn sách. Con chó chạy bằng Pin để ở góc trái va ly và món quà nhỏ cho ngày sinh nhật của bé Hạnh. Căn nhà của vợ chồng chị Thực ở bên bờ hồ trên con đường dẫn thẳng ra biển phải đi bằng cước xe

ngựa. Và như thế, Lũy sẽ lưu lại đây bằng những ngày nghỉ, thành thoi và nhàn du trong mùa mưa mới của thị trấn.

Xe vào tới bến với những xô xao của đám hành khách đi cùng xe. Họ cãi cọ, cười nói, và những mẩu đối thoại ngắn ném đi giữa một người muốn đi về một nơi nào đó trong thị trấn với đám phu xe ngựa bên dưới. Lũy ngồi yên trên ghế nhìn xuống đường, lòng mừng rỡ khi nhận ra con đường không đến nỗi tệ hại như trong trí tưởng. Nhà phố cũng sang trọng, sạch sẽ, nằm dưới những hàng cây xanh mát.

Buổi chiều đang rải lượt nắng cuối cùng xuống thị trấn. Gió từ hướng biển thổi về mang theo mùi khô nồng của muối, cát. Thị trấn này lần đầu tiên Lũy đặt chân tới.

Từ lúc vợ chồng chị Thục di chuyển về bên đây đã hơn ba năm, bé Hạnh cũng vừa đúng sinh nhật lần thứ mười hai, Lũy mới có dịp thuận tiện ghé thăm. Sách vở và ngày thi đã chiếm hết thì giờ và một phần đời sống của Lũy. Đã vậy, hình như nó còn kéo dài ra thêm giống như những cây trầu bà dưới chân thềm nhà sau mỗi cơn mưa.

Lũy đã mệt ngất sau đồng sách vở và giờ học chi chít ở trường. Năm nay Lũy phải đỗ. Những ngày thi cũng vừa qua xong, cũng là lúc Lũy nhận được thư của chị Thục gửi về báo tin ngày sinh nhật của bé Hạnh và mong mỗi Lũy lên chơi. Chị Thục đã cẩn thận ghi chú trong mảnh giấy kèm theo thư, vị trí của căn nhà, những con đường Lũy sẽ phải đi qua và phương tiện đi lại. Mảnh giấy đó Lũy đã nhớ nằm lòng, và hiện nó đang nằm trong túi áo Lũy.

Chờ cho mọi người đã rời hết khỏi bến xe, Lũy mới xách va ly bước xuống. Những người phu xe đã chực sẵn, họ mời hỏi rồi rít, Lũy không kịp trả lời:

- Về đâu cậu Hai ?
- Khách sạn ?

- Trường nội trú ?
- Khu giáo chức ?
- Ra bãi biển ?
- Tôi đi rẻ cậu Hai... Lũy lắc đầu vượt ra khỏi vòng vây của những người phu xe. Tại sao ta đi bộ ? Lũy cẩn thận móc mảnh giấy của chị Thục ra xem một lần nữa. Và, Lũy băng qua đường.

Những cỗ xe ngựa dập dềnh phía trước với đám hành khách ngồi quay mặt ra sau.

Tiếng lục lạc khua đều qua các góc phố tạo cho thị trấn cái vẻ đầm ấm dễ mến. Chị Thục đã dặn trước trong thư phương tiện phổ thông duy nhất để đi lại ở đây là cỗ xe ngựa, xe lôi, xe lam ba bánh... Xe tắc xi hình như không có chiếc nào. Lũy không ngạc nhiên lắm với chi tiết này. Nhưng thật là ngạc nhiên đến thích thú khi Lũy thấy thị trấn mang một bộ mặt hiền hòa bình tĩnh với những bóng cây buồn tàn che ánh nắng buổi chiều. Những góc phố im ắng, nằm thoải dốc theo những con đường thấp dần. Những cửa tiệm ôn hòa, nhàn nhã... Lũy chậm chậm bước đi trên vỉa hè. Màu nắng buổi chiều đang tan. Lũy nhận ra con đường mình đang đi thuộc con phố chính, có rạp hát, quán kem, và khu chợ nằm chệch bên cầu bắc qua con sông lớn bọc hết tỉnh lỵ. Gió biển buổi chiều nghe lành lạnh. Lũy đi qua một ngôi trường đúng vào giờ tan học. Những tà áo dài màu trắng, lượn múa trong gió, tủa ra khắp mọi ngã đường. Trường nữ trung học duy nhất của tỉnh lỵ. Lũy bắt gặp những mái tóc dài buông thả ngang vai, những nụ cười làm hồng đôi má, và những ánh mắt mở lớn như một loài nai rừng. Lũy bối rối giữa đám đông đó với chiếc va ly đồng da. Tới một ngã tư Lũy băng khoản trước những tên đường. Có một con đường không bảng ghi trong khi Thục vẫn ghi đủ trong giấy. Lũy dòm quanh quất một lúc, không còn cách nào khác, Lũy chờ hai cô gái từ phía sau đi tới gật đầu chào, và hỏi:

- Đường không có bảng ghi tên là đường nào cô nhỉ ?

Hai cô gái nép vào nhau, cặp đũa ngang ngực. Một cô áp úng hỏi ?

- Đường nào đâu ông ?

Lũy đưa tay chỉ một trụ điện:

- Đường có trụ điện gãy đấy.

- Đường đó là đường Trưng Vương. Tấm bảng mới rớt mất hôm qua trong cơn mưa đấy.

Hai cô gái thúc vào hông nhau. Người này buộc người kia lãnh nhiệm vụ chỉ đường. Lũy mỉm cười và chờ.

- Chỉ cho người ta đi Cúc Huyền.

- Bộ My chỉ không được sao ?

Cô gái tên Cúc Huyền chớp mắt mấy cái đưa tay về phía trước nói:

- Đi từ Trưng Vương tới một khoảng, gặp hai ngõ rẽ. Sang phải là Triệu Âu, sang trái là Huyền Trân.

Cô gái tên My cướp lời:

- Nhỏ này nó cũng về ngõ Huyền Trân đấy.

Cúc Huyền bấu vào cổ tay bạn. Lũy nói cảm ơn rồi nhường bước cho hai cô gái.

Cúc Huyền và My đi qua, họ nói gì nhỏ nhỏ với nhau rồi cười khúc khích, Lũy móc thuốc ra hút và đi chậm ở phía sau. Tới ngõ rẽ, Cúc Huyền và My dừng lại nói chuyện, họ cố ý chờ cho Lũy qua khỏi.

Một lúc Lũy quay lại thấy hai người chia tay nhau. My đi về ngõ Triệu Âu, và Cúc Huyền lại đi phía sau Lũy. Giữa đường Huyền Trân lại một ngõ rẽ khác ôm vòng lấy bờ hồ. Con ngõ có rất nhiều cây và nhà thật xinh xắn. Lũy nhận ra những ngôi nhà xây cùng một kiểu như nhau, mái ngói đỏ trút xuống, tường quét vôi vàng và trước cửa nhà nào cũng có vườn cây nhỏ. Lũy xem sổ nhà, đi thẳng. Cúc Huyền cũng vừa quẹo tay mặt.

Nhà chị Thục ở khoảng giữa bờ hồ từ mặt đường vào trong con ngõ nhỏ có trái sồi trứng. Chị Thục không nói về ngôi nhà của chị trong

thư. Nhưng thật là một ngôi nhà lý tưởng. Lũy phải đi qua một khoảng sân rộng. Chị Thục từ phía trong chạy ra cười:

- Đoán thế nào chiều nay Lũy cũng lên tới. Định nhờ anh Đồng đưa xe ra đón nhưng anh lại phải trực đêm ở sở. Sao, đi gì mà không nghe tiếng xe ghé bên ngoài ?

Lũy cười :

- Đi bộ.

- Tài ghê nhỉ ? Sao Lũy không đi xe ngựa ? Bộ phải sợ đi cùng với các cô nữ sinh họ cười hả ?

Lũy đỏ mặt hất mấy sợi tóc:

- Tài gì! Cái bảng ghi tên đường bị mưa rớt hôm qua chút xíu nữa là đi lạc nếu không nhờ hỏi thăm hai cô gái.

Hai chị em bước lên sân nhà. Mùi hoa nhài nở buổi chiều phảng phất đưa tới. Lũy dòm quanh căn nhà khen:

- Nhà đẹp nhỉ ?

- Lũy thích không ?

- Dĩ nhiên là thích rồi.

- Khi nào chán học ở dưới đó, lên trên này ở với chị. Nhưng nói trước buồn lắm đấy chứ không vui như thành phố của cậu đâu.

- Càng buồn càng thích.

Chị Thục ngó Lũy cười. Lũy hỏi:

- Bé Hạnh đâu rồi chị ?

- Nó đi học, chắc cũng sắp sửa về tới.

- Mười hai tuổi, học lớp năm chắc.

- Đừng tưởng, Hạnh nó học gần hết lớp 6 rồi đấy. Hè sang thì lên lớp 7. Chắc là nó không nhìn ra cậu đâu.

Lũy đi ra thềm đứng nhìn sang bên kia bờ hồ. Buổi chiều đang rải chút nắng cuối cùng xuống mặt nước yên lặng và trên các ngọn lá xanh biếc. Con đường chạy ngang nhà ít xe cộ qua lại, chỉ có những đám trẻ con nô đùa với những con diều giấy bay trên cao.

Thấp thoáng trong các bóng cây, Lũy thấy những người đi mặt áo ngắn, màu áo lồng vào mặt nước hồ với những bóng nắng thật vàng thành một thứ màu sắc làm cho buổi chiều dịu dàng thêm, êm đềm thêm. Lũy ngửi mùi hoa Ngọc Lan, hoa Nhài từ hướng chân rào đưa tới, không khí ướt sũng hương thơm. Mùa mưa mới tới nơi đây, làm đất mềm và cỏ thật mượt. Khoảng sân nhà chị Thục rộng, ngăn cách với mặt đường nên những âm thanh của buổi chiều chỉ vọng tới như một nơi nào thật xa xôi. Cánh cổng cao với những chùm bông giấy đỏ, những con chim sẻ trốn người bay đến nấp trên bóng lá và chuyển nhanh trong các cành. Lũy nhìn sang dãy nhà bên kia hồ, chỗ Cúc Huyền vừa mới rẽ vào. Những ngôi nhà giống nhau làm Lũy khó phân biệt, tuy chỉ một vài nhà có trồng bông giấy đỏ trước cổng, bông giấy buổi chiều nom đậm thắm như một cánh mây trời đang trôi lơ lửng trên cao. Chị Thục bỗng gọi:

- Lũy, Lũy... có nước sẵn trong nhà tắm, đi tắm một cái cho khỏe rồi ăn cơm.

Tối nay tha hồ cho bé Hạnh nó vòi cậu dẫn đi ciné. Máy hôm nay anh Đồng trực, chị bạn quá không thể dẫn nó đi được.

- Kể ra thị trấn nhỏ bé này có một rạp ciné để giải trí cũng đỡ buồn.

Có bao giờ chị đi ciné ở đây chưa ?

- Chưa nhưng bé hạnh thì đi mấy lần. Phim ở đây chả hay ho gì, nhưng người coi thì chắc là đông ghê lắm.

- Toàn là các cô nữ sinh ở cái trường trung học gì đó ?

- À, trường Huyền Trân Công Chúa.

- Thị trấn này êm đềm và dễ thương quá. Chị nhỉ ?

- Chị đâu có biết, tối ngày chỉ ru rú ở nhà, ít khi ra đường. Chắc Lũy đã cảm mấy cô nữ sinh trường Huyền Trân rồi chứ gì, hèn nào mới lên đã khen thị trấn này êm đềm dễ thương.

Lũy cười:

- Chị đoán cũng tài đấy. Thảo nào mà ngày xưa anh Đồng chẳng

từng đứng đội mưa giùm mấy cái gốc me trước cổng trường chị.

Chị Thục hơi đỏ mặt cười khúc khích. Ngày xưa. Hai tiếng ấy bao giờ mà chẳng gọi cho người ta nhiều xúc động. Chị Thục nói:

- Bây giờ chị già rồi. Ngày xưa đã bay mất theo ngày tháng như con bướm đêm, không trở về cái chụp đèn trên bàn học của cô nữ sinh ngày nào ấy nữa.

Lũy cười:

- Nhưng ai cấm cô nữ sinh ngày nào ấy còn một chút mơ mộng. Chị Thục nhỉ ?

Chị Thục tròn mắt:

- Chị còn mơ mộng. Chỉ tổ cho anh Đồng cười.

- Con gái đàn bà chúa mơ mộng, bất cứ ở tuổi nào, trường hợp và hoàn cảnh nào. Càng lớn tuổi thì người ta càng nhiều mơ mộng.

- Thôi đi tắm đi Lũy. Nói nhảm hoài.

Lũy cười. Một thoáng thời gian như đứng lại dưới chân. Câu nói của chị Thục làm Lũy thoáng một chút xúc động. Ngày xưa, lúc cha mẹ còn sống, hai chị em vẫn thường có tiếng là gần nhau nhút, hợp nhau nhút. Trong những lần nói đùa với nhau, chuyện gì làm cho chị Thục xúc động chị đều đuổi Lũy đi chỗ khác với một câu tương tự như câu chị vừa bảo:

“Thôi đi chỗ khác chơi đi Lũy”. Sau ngày anh Đồng hỏi cưới, câu nói ấy vẫn thường vang lên trong căn nhà đầm ấm ấy mãi cho tới ngày chị về với anh Đồng. Từ đó mỗi năm vào ngày Tết hoặc giỗ lớn trong gia đình chị mới có dịp về, bình thường chị theo anh Đồng di chuyển tới những nơi anh ấy làm việc. Ba mẹ mất căn nhà dưới tỉnh nhỏ giao cho một người giúp việc nhà trung thành coi sóc với hai miếng vườn lớn và một số ruộng đất bỏ hoang. Lũy học ở Sài Gòn cũng ít khi về. Lũy không có ý định gì với cái gia tài đó, và hình như chị Thục cũng thế. Cuối cùng căn nhà với những mảnh vườn, mảnh ruộng như một cái cớ để chị em còn gần gũi với nhau, để nhớ về

hai người thân yêu đã mất. Anh Đồng đi liên miên hết nơi này đến nơi khác. Càng ngày càng xa. Chị Thục cũng theo anh như một cái chong chóng.

Căn nhà dưới tỉnh, qua những ngày Tết, những ngày giỗ lớn, gần đây chỉ có một người giúp việc trung thành đi ra đi vào với những giờ phút chờ đợi. Không ai về vào dịp đó. Chị Thục ở mãi thị trấn xa xôi này, Lũy thì ở thành phố... Lũy vẫn có ý định nói với chị Thục về dưới tỉnh ở, hơi sức đâu mà đi theo anh Đồng, nhưng như thế hóa ra Lũy đã xen vào cái bóng hạnh phúc của chị sao ? Lũy vẫn nghĩ, đi và sống, cho dù ở một nơi nào xa xôi nhưng mãi có nhau, ấy chính là nguồn hạnh phúc nhất. Căn nhà ngói cũ ấy rồi đây chỉ có Lũy giữ ý định trở về. Lũy vẫn mong như thế. Về căn nhà xưa Lũy sẽ được ngồi trên thềm cửa nhìn vườn hoa mai buổi chiều nở những bông muôn, uống với người giúp việc già một ly trà mùi hoa khế, tưởng nhớ đến những điều xảy ra nơi căn nhà này. Ba, mẹ anh chị em, và một thời thơ ấu vàng son trải dài trên cánh đồng xanh, ngào ngạt hương thơm.

- Lũy mang theo ít quần áo, thế thì ở chơi được mấy ngày nhỉ ?

Lũy ngưng dội nước nói vọng ra:

- Tánh em ít khi mang theo đồ đạc nhiều, phiền lắm. Ở chơi bao nhiêu ngày thì ăn nhắm gì. Hơi đâu chị lo xa.

- Rồi đây chắc chị phải tìm ra một cô nào mà giữ chân cậu chứ để lòng bông hoai chẳng đâu nên đâu.

Lũy bật cười:

- Chị nói giống mẹ ngày xưa.

Bất ngờ chị Thục im bật. Lũy đoán là chị đang buồn. Những lon nước mát làm Lũy dễ chịu. trên những ô nhỏ của bức tường nhà tắm lọt vào những sợi nắng buổi chiều vàng ỏi lả. Tiếng chim hót đâu đó ngoài hàng cây, tiếng sáo diều ngô nghê của lũ trẻ phía bờ hồ. Căn nhà thật vắng và hình như thị trấn cũng vắng theo. Lũy nhớ

lại con đường đã đi qua và tới đây trong một ngày phiêu lãng. Gió biển mang cái lạnh gay gay với mùi muối mặn về đây vỗ vào cánh cửa gỗ, Lũy đang ở xa thành phố, xa căn nhà có hoa dại nở vô tâm dưới chân thềm. Mùa mưa vậy những buổi chiều lá rụng đầy sân.

Tiếng chị Thục hỏi thật buồn :

- Lũy có về ngày giỗ mẹ kỳ rồi không?

Lũy thoáng ngập ngừng:

- Không.

- Cả hai chị em đều không về chắc dưới nhà ông Năm trông lắm nhỉ?

Lũy thở hắt ra:

- Chắc ông ấy cũng lại làm như mọi năm. Đơn sơ và trống vắng. Ai cũng bận, hoàn cảnh bây giờ khác ngày xưa. Về tỉnh không phải là một chuyện dễ như dự tính mình được.

- Nhưng thế nào tôi cũng phải về một ngày chứ. Để chị nói với anh Đồng lo thu xếp ở đây hoặc về gần nhà chứ đừng đi xa đến một nơi nào khác.

Lũy phá tan bầu không khí u buồn của chị Thục:

- Chị quên ngày xưa anh Đồng là một cái chân đi sao, và hình như anh ấy đã giao hẹn với chị trước khi cưới rồi mà?

Chị Thục cười hỏi:

- Giao hẹn cái gì nhỉ?

- Giao hẹn là chị phải đi theo anh tới bất cứ nơi nào, không được nhảu nhó vì bất cứ lý do nào. Anh đâu thì em đó.

Chị Thục bật cười:

- Cái đó chắc Lũy bịa ra. Chị không nhớ gì cả.

Quả Lũy bịa thật. Nhưng chị Thục hình như thích thú với câu chuyện. Chị không nhắc gì về căn nhà dưới tỉnh và ngày giỗ nữa.

Lũy xối vội vã những lon nước mát lạnh. Tiếng chim ngoài hàng cây hót nhiều hơn nhưng nắng đã tắt dần trên các ô nhỏ của bức tường.

Tắm xong, Lũy thay bộ đồ ngủ, mang chiếc ghế dài trong nhà ra ngồi ngoài thềm. Chị Thục lo sửa soạn bữa cơm tối. Nắng cũng đã tắt hẳn trên mặt hồ xanh.

Những con diều giấy được lũ trẻ con cuộn xuống. Bây giờ những người đi dạo quanh hồ đã bắt đầu nom không rõ màu áo. Có tiếng xe ngựa gỗ lóc cóc đến gần phía ngoài đường và một cỗ xe ngựa dừng lại trước cổng nhà. Con chó từ trong nhà chạy ra nguẩy đuôi mừng rỡ.

Chị Thục đi ra nói:

- Bé Hạnh về đó.

Bé Hạnh vào nhà. Con chó nhỏ chạy theo sau cắn vào một góc của chiếc cặp. Chị Thục cười hỏi:

- Hạnh biết ai đây không?

Bé Hạnh dừng lại ngó Lũy, rồi ngó chị Thục, lắc đầu. Chị Thục cười kéo bé Hạnh lại gần hỏi:

- Người mà mấy hôm dì Cúc Huyền mang thư ra bưu điện bỏ đấy.

Nhớ chưa?

Bé Hạnh chớp mắt mấy cái rồi reo lên:

- Cậu Lũy.

Chị Thục gật đầu:

- Ừ cậu Lũy. Mới vừa lên đấy.

Bé Hạnh nhảy tới ném chiếc cặp vào tay Lũy rồi lay vai Lũy cười:

- Sao cậu không nói gì hết cứ ngó cháu làm cháu tưởng ông nào, sợ ghê.

- Sao lại sợ?

- Thấy người lạ thì sợ chứ sao.

- Cháu làm như cậu là ông Ba Bị không bằng.

Hạnh rúc vào lưng mẹ cười. Chị Thục nói:

- Con vào cất cặp, tắm, rồi vào ăn cơm với mẹ và cậu.

- Dạ, nhưng con muốn hỏi cậu Lũy một điều.

Lũy vòng một ngón tay, nheo mũi trêu Hạnh nói:

- Cứ hỏi.
- Cậu có quà sinh nhật cho cháu không? Cháu thắc mắc quá sợ không ăn cơm ngon được.
- Cậu đi mang chỉ chiếc va ly nhỏ đựng mấy bộ quần áo thay đổi, hình như không có quà cho cháu.
- Sao lại hình như?
- Vì cậu quên, không hiểu ngoài mấy bộ quần áo ra cậu còn ném vào đó cái gì nữa hay không?

Hạnh xịu mặt xuống:

- Nghĩ chơi với cậu. Sinh nhật của người ta mà cậu chả để ý gì cả.
- Tại mẹ cháu cho cậu biết trễ quá.

Hạnh bấu môi, xách cặp bước những bước chân trên thềm, vào nhà.

Chị Thục nói:

- Lớn như thế mà những nhẽo không ai bằng. Có cái gì cho nó thì cậu phải nói, đừng giấu trêu nó không được đâu. Có thể nó không thềm ăn cơm cho cậu coi.

Chị Thục nheo mắt hỏi:

- Có không?

Lũy hỏi:

- Chị có soạn va ly ra chưa?
- Chưa.
- Chả nhớ cò gì cho bé Hạnh không nữa.

Chị Thục ngó Lũy kêu ư ư trong miệng rồi chị đi ra cổng. Một lúc người giúp việc bồng đứa nhỏ của chị về. Chị ấm cho Lũy xem và nói:

- Đây là bé Hiền. Mới tập đi và mọc răng, chưa biết nói. Cậu làm quen với bé Hiền coi bộ dễ hơn bé Hạnh.

Chị Thục và Lũy cùng cười. Nếu Hạnh giống mẹ bao nhiêu thì Hiền ngược lại giống bố bấy nhiêu. Gương mặt của bé Hiền là gương

mặt của anh Đồng. Lũy thường không biết chuyện gì để nói với trẻ con, nên cứ nhìn đứa bé cười. Và đứa bé cũng chẳng biết về việc Lũy trong căn nhà này, có một liên hệ nào với những người ở đây. Chị Thục hôn con và nói:

- Trông nó giống tạc anh Đồng.

Lũy gật đầu một cách lơ đãng. Chị Thục bồng bé Hiền vào nhà. Bước chân của chị rải đều trên thềm như những bước chân thật sự của hạnh phúc. Một ngôi nhà đẹp, yên tĩnh. Vợ chồng còn trẻ với hai đứa con gái. Không khí của gia đình dễ thương như không khí của thị trấn này. Ở nơi đây chị Thục không còn đòi hỏi gì hơn. Lũy thấy xung quanh nhà toàn cây lá và hoa, cỏ mướt đan theo chân rào, những loại dây leo có hoa màu tím nhạt. Căn nhà được ve vuốt những cơn gió thơm nồng hương hoa, được lợp bởi những đám mây trời êm đềm bên trên. Đời sống ở đây trầm lặng trôi chảy như mặt hồ xanh ngoài kia. Lũy châm một điếu thuốc, thấy bóng tối lan dần vào khoảng sân. Những con chim từ đâu đó, hồi hả bay lên trong bóng tối. Người giúp việc đang gom những chiếc lá cây lại thành đống bên chân rào. Tiếng chổi khua trên cát nhẹ nhàng, lẩn khuất, với tiếng gió lay động những đỉnh cây trên đầu Lũy.

Khi đống lá đã to, trong sân những chiếc lá rụng rơi không còn nữa, người giúp việc quẹt diêm châm đốt. Nhìn đám lửa cháy bập bùng, Lũy ngỡ đâu mình đang ngồi trước sân nhà một buổi chiều ba mươi tết của năm nào, những đống lá cũng được ông Năm đốt lên như vậy, trong cái chật vát của ngày vừa dứt ánh nắng, cho đêm tối của một đêm giao thừa.

- Cậu Lũy, cậu Lũy.

Tiếng kêu của bé Hạnh và bàn tay của nó vấy qua cửa sổ. Trong nhà vừa bật đèn. Ánh sáng hắt ra thềm soi sáng khuôn cửa. Bé Hạnh với chiếc áo trắng mới và mái tóc ướt nước đang cầm lược rẽ một đường ngói ngó Lũy cười nói:

- Làm thế nào cậu tìm ra được nhà này hay vậy?
- Cháu đoán thử xem?
- Cậu đi xe ngựa chứ gì. Ông đánh xe ngựa quen với cháu, cậu nói tên cháu rồi ông ấy đưa về tới đây.
- Sai bét rồi cô bé ời. Cậu đi bộ.

Hạnh cười khúc khích:

- Này. Cháu biết quà cậu cho cháu rồi. Một con chó chạy bằng pin, đẹp ác vậy mà cậu giấu. Cháu sẽ ăn cơm ngon lắm. Chỉ có cậu là xạo. Hạnh thụt khỏi cửa sổ, và tiếng cười ròn tan khắp nhà. Lũy đứng lên đi bách bộ trong sân cho đến khi đồng lá đã cháy hết, ngọn lửa tàn, người giúp việc mời Lũy vào ăn cơm. Lũy không còn thấy đói. Chỉ thích một chiếc ghế xích đu kê giữa sân nằm nhìn lên ánh trăng đầu tiên của một đêm đầu tuần trong thị trấn.

Huyền xưa

Chương 2

Bữa cơm dọn dưới ánh đèn. Trong bàn chỉ có chị Thục, bé Hạnh và Lũy, người giúp việc đang đỡ Hiền trong chiếc nôi, với những câu hát nhỏ. Lũy ngồi chiếc ghế của anh Đồng.

Chị Thục bới cơm vào chén cho mỗi người, chị cười:

- Lâu quá mới ngồi ăn cơm chung với Lũy. Nhớ ngày xưa không?
- Có những cái nhớ mãi nhưng cũng có những cái quên rồi, chị.
- Nhưng cái này thì chị nghĩ chắc Lũy không quên đâu. Ngày xưa bao giờ lên mâm cơm chị em cũng cãi lộn nhau vì Lũy cầm đũa tay mặt còn chị cầm đũa tay trái, ngồi kế nhau không được, hai đôi đũa

cứ chạm phải nhau. Mẹ nói đó là điểm xung khắc giữa hai chị em sau này.

Lũy cười:

- Không phải là điểm xung khắc mà là điểm báo trước hai chị em không ở gần được với nhau.
- Đúng đấy.

Chị Thục vừa ăn vừa nói chuyện những năm theo anh Đồng đi hết nơi này đến nơi nọ, những kỷ niệm ngày xưa, lúc chị còn là một nữ sinh của trường trung học. Màu áo tím đã như sợi khói mùa thu lá bay vào mắt anh Đồng. Lũy ngày xưa không thích anh Đồng lắm. Nhưng ở nhà thì hình như bằng lòng anh, vì anh Đồng hiền, vui tánh, lại có vẻ cần cù biết lo cho tương lai. Chị Thục ngày xưa chắc cũng không ưng anh Đồng lắm nhưng tánh chị từ nhỏ vẫn thụ động, và nể trọng gia đình. Không có quyết định và một chút cách mạng trong đầu óc. Ngày anh Đồng đi hỏi cưới, chị bằng lòng ngay, theo gia đình. Bỏ lại sau lưng những chàng lang thang bạn bè của chị. Trong số đó có một thanh niên học văn khoa, nhà dưới quê lên Sài Gòn trọ học. Buổi chiều hay tin chị Thục sắp về nhà chồng, anh kêu Lũy tới nhà chơi, hai người uống hết mấy chai bia trong cơn mưa với mấy con mực nướng, cơn say làm kẻ thất tình thèm hát, thèm trách móc người yêu phụ bạc, anh ôm đàn hát cho Lũy nghe bài “Tóc Mai Sợi Vắn Sợi Dài”. Tiếng hát của anh nghe nghẹn ngào lắm.

“Từ đó ta thành đôi tình nhân. Từ đó ta cùng vui tình xuân. Yêu nhau yêu nhau theo thời gian, xa nhau, xa nhau theo mộng tàn. Từ đó em làm dâu người ta, từ đó anh thành anh nghệ sĩ!...” Và anh Hoán đã thành anh nghệ sĩ thật. Những ngày sau đó anh thôi học, để viết văn làm báo, làm thơ... Những bài thơ suốt mướt nói về cuộc tình đã lỡ.

Lũy cười hỏi:

- Và chị chắc cũng phải nhớ tới một chuyện cũ ngày xưa?
 - Chuyện gì ấy nhỉ?
 - Chuyện anh Hoán. Cái anh chàng lừng khùng đầu tóc rối, học văn khoa ấy. Anh ta làm Lũy thuộc lòng luôn cái bài “Tóc Mai Sợi Vắn Sợi Dài” đến bây giờ cũng không quên.
- Chị Thục thoáng hồng đôi má. Chị chớp mắt thật là xa xôi:
- À, anh Hoán. Chị còn nhớ chứ.
 - Từ đó em làm dâu người ta thì anh đã thành nghệ sĩ thật rồi đấy. Bây giờ anh đã là một nhà thơ nổi tiếng. Không chừng mai một bé Hạnh, con chị phải học nữa là.
 - Thật chứ Lũy?
 - Thật chứ đối chị làm gì?
 - Buồn nhỉ?
 - Trong va ly có mấy tác phẩm của anh chàng si tình ngày xưa ấy, chút nữa chị lấy mà đọc. Cam đoan sẽ đầy dẫy nước mắt và éo le vô cùng. Chị Thục cười:
 - Ngày xưa chị cũng buồn cười. Lấy chồng như một cái máy. Không có đắn đo suy nghĩ gì cả. Anh Hoán vẫn thường gặp Lũy luôn chứ?
 - Vẫn thường gặp và đi chơi với nhau. Anh làm việc ở một tòa báo. Căn nhà trọ ngày xưa vẫn còn. Con ngõ vào vẫn như thế, vẫn mưa phùn gió rét và lầy lội quanh năm.
 - Thật chứ Lũy?
 - Thật chứ đối chị làm gì.
 - Anh ấy vẫn còn nghèo à?
 - Không nghèo như ngày xưa, nhưng anh thích như vậy.
 - Lũy nói như tiểu thuyết vậy.
 - Cõi đời này nó vẫn có những chuyện như thế đấy chị ạ. Chỉ những cô gái đi lấy chồng mới tưởng mình sống hoàn toàn trong thực tế mà thôi. Và đời sống đã hết những chồi non mơ mộng rồi.
 - Thôi ăn cơm đi Lũy.

Đôi mắt của chị Thục thật buồn sau câu nói. Lũy biết chị đang xúc động. Và khi xúc động chị thường “đuối khéo” Lũy như thế. Bữa cơm đầu tiên trong căn nhà chị Thục, bóng đèn xanh dịu mát ở phía trên, và những người ngồi xung quanh, những chiếc ghế phía dưới cho Lũy một không khí đầm ấm của gia đình, mà hình như Lũy đã quên từ lâu. Với Lũy, trước đó chỉ có những bữa cơm vội vàng, một mình. Bữa cơm như vậy không là nơi kéo lại những mất mát, hụt hẫng trong một ngày, mà là một thủ tục cần thiết và nhàm chán cho đời sống. Chị Thục bỗng gấp thức ăn bỏ vào chén Lũy, chị nói:

- Cố mà ăn cho nhiều, cậu gầy đét như cây tăm đấy.

Lũy chưa kịp xúc động vì cử chỉ săn sóc của chị Thục, Hạnh đã hích mũi nói:

- Rồi chẳng mấy chốc cậu làm đại diện cho hăng tằm Việt Nam, tha hồ cho mình xỉa răng, hả mẹ?

Chị Thục cười khúc khích, Lũy cốc vào đầu Hạnh một cái làm cho nó rút người lại:

- Còn Hạnh chắc xạo nhiều quá nên cái môi mỏng như miếng mút dừa, và tham ăn quá trời nên có những hai chiếc răng khểnh. Phải không?

Hạnh tròn miệng kêu “í” một tiếng dài thông. Lũy bỗng nhớ tới câu nói của Hạnh buổi chiều, lúc đứng trên thềm, nên hỏi:

- Hạnh có nhiều người quen ở đây không?

Hạnh lắc đầu không hiểu:

- Người quen là thế nào vậy cậu?

- Người quen là gặp nhau thường, và nói chuyện như cậu nói chuyện với Hạnh ấy! - Thiếu gì. Mấy đứa bạn cùng học với Hạnh đó. Tụi nó nhiều chuyện lắm cậu ơi. Lũy cười:

- Biết rồi. Nhưng cậu đâu có hỏi những đứa bạn tí teo của cháu.

- Chứ cậu muốn hỏi ai?

- Biết cháu quen với ai mà hỏi?

- Ở... cậu Lũy kỳ. Cháu không hiểu gì hết.

Chị Thục bới thêm một chén cơm cho Lũy và nói:

- Chị biết rồi. Cậu Lũy muốn hỏi tới người đi bỏ giùm bức thư chị gửi cho cậu đấy chứ gì?

Lũy gật đầu:

- Lúc nãy nghe bé Hạnh nói tên, nhớ quen quen.

- Cậu xạo thấy mồ mới lên đây lần đầu mà nói quen.

- Thì cháu cứ nói đại một lần nữa xem cậu có quen hay không thì biết ngay à?

- Dì Cúc Huyền. Đó, cậu có quen không?

Lũy cười:

- Có phải người đó học ở trường Huyền Trân Công Chúa, nhà ở bên kia bờ hồ không?

Hạnh tròn mắt, ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, cậu cũng quen với dì Cúc Huyền nữa hả?

- Quen chứ sao?

- Hồi nào?

- Lâu rồi. Quen trước khi Hạnh quen nữa kia.

Hạnh cười, hích mũi:

- Cậu là chúa ba xạo.

Chị Thục nói:

- Ở đây cũng lâu rồi, nhưng chị chẳng có quen với ai cả, chỉ quen mỗi một mình cô Cúc Huyền ấy mà thôi. Cô ấy vẫn thường sang đây chơi vào lúc rảnh. Chắc là người mà cậu gặp lúc chiều và hỏi thăm đường đấy chứ gì.

Lũy gật đầu. Hạnh đã nhao nhao lên:

- Ấy, cậu Lũy xạo ghê chưa, mới gặp người ta lúc chiều để hỏi thăm đường mà dám nói là quen lâu ghê lắm. Mai mốt dì Cúc Huyền sang đây chơi, cháu mách lại cho mà xem.

- Mai mốt cậu về mất tiêu rồi, đâu có ngán.

- Nhưng sinh nhật của cháu xong cậu mới về chứ. Mà sinh nhật của cháu thế nào dì Cúc Huyền cũng tới. Cậu sợ chưa?

- Không sợ.

Hạnh cong môi dọa:

- Ngoài miệng cậu nói vậy chứ trong bụng run thấy mồ. Cháu biết hết.

Chị Thục lườm Hạnh:

- Thôi ăn cơm đi con, ở đó mà xí xọn.

Hạnh rút cổ. Lũy dòm cười. Hạnh lén lấy chân đá vào chân Lũy một cái dưới gầm bàn. Bữa cơm đầu tiên nhà chị Thục thật ngon. Ăn xong Lũy mang chiếc ghế xích đu của anh Đồng ra ngoài thềm nằm nhìn trăng. Đồng lá người giúp việc đốt lúc này bây giờ còn lại tro than, cứ có cơn gió đưa tới tro than lại bay lên. Con đường đã hoàn toàn vắng xe cộ qua lại. Chỉ thỉnh thoảng có một vài người đi bộ qua, với tiếng nói chuyện xầm xì. Dãy nhà bên kia bờ hồ, ánh đèn từ trong đưa ra trên một căn gác nào đó làm rực sáng mặt nước hồ. Lũy thấy một vài người ngồi câu cá khuất dưới các bóng cây. Trăng êm đềm phía trên, cây lá trầm mặc phía dưới. Thành phố yên tĩnh nghỉ ngơi. Và như vậy thời gian như ngừng lại ở chân thềm, nơi chỗ nằm của Lũy.

- Cậu Lũy, cậu Lũy.

Hạnh lại hiện ra sau cửa sổ với bàn tay vẫy vẫy cho Lũy chú ý. Lũy quay lại hỏi:

- Gì thế hở nhỏ?

- Mẹ kêu cháu dắt cậu đi chơi.

Lũy cười:

- Cậu mà phải dắt nữa sao?

Hạnh cười khúc khích:

- Vì cậu chưa quen đường, chưa quen phố xá. Cháu phải dắt chứ sao?

- Nhưng đi chơi là gì. Cậu thích nằm ở đây nhìn qua bên kia bờ hồ xem người ta câu cá.

- Cậu không biết chứ ngoài phố vui lắm. Cậu đi một lần là mê luôn. Có quán kem này há, quán chè này há, rạp xi nê này há.

Lũy ngắt lời bằng cách đưa tay ra khoát khoát nói:

- Thôi những thứ đó dưới cậu thiếu gì.

Hạnh phụng phịu:

- Nhưng mẹ nói cậu buồn, phải dắt cậu đi chơi để làm quen với thành phố. Cháu cũng biết cậu đang buồn. Có đúng thế không?

- Sau cháu biết?

- Vì cậu nằm một mình ngoài thềm không nói gì.

Lũy đứng lên cười nói:

- Cháu xạo lắm. Nhưng cậu cũng đi với cháu ra phố.

Hạnh rút khỏi cửa sổ đi thay quần áo. Lũy nghĩ tới những con đường buổi chiều đã đi qua, ngôi trường nữ sinh trung học xinh xắn với những bóng cây và những con chim ngơ ngác. Lũy thấy thêm một đôi mắt mở lớn như thành phố đang bắt đầu có những xao xuyến lạ kỳ.

Huyền xưa

Chương 3

Chị Thục loay hoay với những cây đèn cầy cắm xung quanh chiếc bánh sinh nhật của Hạnh. Buổi sáng gió biển thổi về lớn quá làm những cây đèn cầy cứ tắt mãi. Lũy đi đóng bớt một cánh cửa sổ. Chị Thục đưa tay quệt mồ hôi rịn ra chân tóc, ở trán nói:

- Thôi chờ một tí. Đợi anh Đồng về luôn thể.

Hạnh lảng xảng hỏi:

- Có chắc là ba về được không mẹ?

- Chắc chứ. Chỉ vào sở cho có mặt một tí là được.

- Ba không về con giận ba luôn.

- Chắc ba con đã rời khỏi sở rồi, ba đang chạy quanh phố để mua quà cho con đó.

Hạnh cười:

- Quà của cậu Lũy thì con biết rồi. Một con chó chạy bằng pin. Của ba thì một tí nữa mới về. Còn dì Cúc Huyền... để con lên mở ra xem mẹ nhé.

Chị Thục ngăn:

- Không được. Dì Cúc Huyền vào kia.

Hạnh rút tay lại trước gói quà bọc giấy thật đẹp. Có cả cái nơ màu hồng tươi thắm bên trên. Cúc Huyền mang lọ hoa vào để trên bàn.

Chỉ có một nhánh hoa hồng, nhưng Cúc Huyền cắm thật đẹp.

Nhánh hoa cắt khéo léo kẹp vào giữa một cái lá chuối nước khoét một hình tròn ốc. Cúc Huyền đứng vầy vầy những ngón tay cho nước khô đi, hỏi chị Thục:

- Được không chị?

- Huyền cắm hoa thì khỏi chê rồi. Phải không Lũy?

Lũy bối rối đáp:

- Huyền cắm hoa đẹp thật.

Cúc Huyền cũng bối rối vén những sợi tóc non che mắt, tìm chỗ cất con dao. Ngoài cửa có tiếng xe ngừng lại. Hạnh reo lên:

- Ba về.

Và Hạnh chạy ra ôm một gói quà thật lớn vào, anh Đồng đi ở phía sau.

Chị Thục nói:

- Nãy giờ cả nhà chờ, tưởng đâu anh về không được.

Anh Đồng cười:

- Về được chứ sao không. Nhưng xong rồi phải đi ngay. Nào, Hạnh đốt nến lên đi chứ.

Hạnh cuống quýt để gói quà lên bàn rồi lấy diêm bật lửa lên đi thắp những ngọn nến cắm vòng quanh mặt bàn, Cúc Huyền đứng phía sau lưng chị Thục lúc nến được thắp hết lên, ánh nến soi vào mặt từng người một màu hồng lung linh như những sợi nắng sớm. Anh Đồng chạy ra xe mang cái máy ảnh vào kéo tay Hạnh nói:

- Bây giờ Hạnh đứng ở đầu bàn, hát bài mừng sinh nhật đi. Xong Cúc Huyền và chị Thục đứng bên cạnh Hạnh, phía trái, Lũy và anh đứng bên phải. Máy ảnh để ở đầu kia chụp tới.

Mọi người đứng vào chỗ anh Đồng dặn xong, anh đặt máy ảnh ở đầu bàn rồi trở về đứng cạnh bên Lũy. Hạnh tròn miệng hát xong bài ca sinh nhật rồi cầm con dao cắt vào ổ bánh vừa lúc bóng đèn của máy ảnh nháy lên và “tách” một cái. Mọi người cùng cười. Anh Đồng hô:

- Hạnh cắt bánh chia đều nhé.
- Không, con mở quà coi một chút nha.

Anh Đồng cốc lên đầu con một cái, cười:

- Biết ngay mà. Rồi, cho con coi quà trước.

Hạnh ngó Lũy cười:

- Cậu Lũy cho con con chó chạy bằng pin. Miệng đúng ra phải ngậm chiếc giấy nhưng hồi hôm con lén lấy ra chơi nên chiếc giấy rơi đâu mất rồi. Cái này khỏi mở, cậu Lũy nhé?

Anh Đồng phì cười, lườm Hạnh:

- Đã mở thì phải mở hết. Tội con lén mở ra xem trước đáng đánh đòn lắm đấy nhé.

Hạnh tiu nghỉu, mở gói quà ra. Quả thật Lũy thấy chiếc giấy con chó ngậm trong miệng đã rơi đâu mất. Cúc Huyền cắn tay áo, ngó Lũy cười nửa miệng. Lũy ngường ngường, dâm ra ghét Hạnh.

- Bây giờ tới phiên dì Cúc Huyền, vái trời không phải là một gói kẹo. Cúc Huyền lật đặt núp sau lưng chị Thục. Anh Đồng dòm Cúc Huyền và nói lớn:

- Có phải là một gói kẹo không?

Bây giờ Lũy có quyền ngó Cúc Huyền một cái cười trừ. Hạnh mở quà của Cúc Huyền ra, reo lên:

- A, một con búp bê xinh ới là xinh. Không phải gói kẹo. Dì Cúc Huyền hay ghê.

Hạnh ẵm luôn con búp bê ra, vuốt mớ tóc vàng óng ánh của nó. Chị Thục giục:

- Còn quà của ba, mở ra đi chứ. Mê búp bê quên quà của ba à.

Hạnh đặt búp bê xuống bàn, ngó anh Đồng cười:

- Của ba thì khó đoán lắm.

- Làm sao mà đoán được. Quà của ba mua cho là nhất, đặt biệt hơn hết. Mở đi con.

Hạnh từ từ mở gói giấy bóng, ở trong lại có một chiếc hộp. Trong hộp không biết đựng gì đây mà ràng rịt cẩn thận. Mọi người đều theo dõi bàn tay của Hạnh, riêng anh Đồng cứ đứng yên mỉm cười.

Chị Thục sốt ruột:

- Cái gì mà hồi hộp thế không biết.

- Đã bảo quà đặt biệt hiếm có.

Hạnh mở tung ra, mọi người trở mắt nhìn một bà phù thủy mặt mày hung ác đang cầm cây chổi phép nhíp lên nhíp xuống, cùng với tiếng trống gõ cách cách như một màn xiếc Sơn Đông. Anh Đồng giải thích:

- Xin giới thiệu, đó là một bà phù thủy. Bà này có nhiệm vụ gõ trống và nhíp chổi để đe dọa người nào ngủ quên, lười dầy học bài. Siêng học, cây chổi phép mỗi lần nhíp sẽ đánh rơi một chiếc kẹo ; làm biếng, cây chổi phép mỗi lần nhíp sẽ đánh rơi một quả bồ hòn, đắng, chát, chát lắm, mà người lười học phải ngậm. Vậy Hạnh sẽ

chọn những viên kẹo hay là những quả bồ hòn.

Hạnh đáp ngay không do dự:

- Con chọn những viên kẹo.
- Vậy hãy hứa với bà phù thủy một lời. Hứa đi.

Hạnh tròn xoe mắt ngơ ngác:

- Làm sao hả ba?
- Hãy nói:

Hạnh xin hứa sẽ là người siêng học để được những viên kẹo.

Hạnh lặp lại lời anh Đồng vừa nói khiến mọi người đều phì cười.

Anh Đồng xoa tay nói:

- Xong rồi, bây giờ cắt bánh.

Hạnh ngó chị Thục hỏi:

- Mẹ không có à?
- Mẹ và ba chung đấy.
- Mẹ ăn gian rồi.

Hạnh phụng phịu đưa con dao cắt xuống chiếc bánh sinh nhật.

Xong chia đều vào mỗi đĩa một miếng. Mọi người cùng ngồi xuống bàn ăn bánh với những tách nước trà nóng bốc khói trước mặt. Anh Đồng ăn xong trước nhất vội đứng lên nói:

- Bây giờ phải đi vào sở. Tất cả ở nhà vui vẻ nhé. Hạnh đã có cậu Lũy rồi, tha hồ mà đòi đi ciné. Ngày nay là ngày của con đó.

Anh Đồng cười đi ra cửa. Tiếng xe anh rời ra khoảng sân để ra đường. Lũy ngồi đối diện với Cúc Huyền. Từ lúc anh Đồng đi, tự nhiên Cúc Huyền e ngại không dám nhìn thẳng cứ cúi xuống bàn, ăn những miếng bánh nhỏ nhẹ như con thỏ đang gặm những cọng cỏ non. Hạnh ăn vài miếng bánh lại quay ra với con chó chạy bằng pin và con búp bê biết nhắm mắt, mở mắt. Bà phù thủy coi bộ không hấp dẫn với Hạnh, nên bị bỏ quên nơi một góc bàn, bên cạnh những miếng giấy gói mở ra lúc nãy. Chị Thục pha trò:

- Cúc Huyền ngược mặt lên xem, sợ người ta tranh mất đĩa bánh

của mình hay sao mà cứ cúi gầm xuống mà giữ thế?

Cúc Huyền cười khúc khích, càng cúi sát hơn nữa. Lũy ăn xong phần bánh của mình uống một ngụm nước trà rồi móc thuốc ra hút. Tự nhiên Lũy thấy những điều thuốc lá trở nên xinh xắn dễ thương hơn lúc nào hết. Và những sợi khói bay ra khỏi miệng cũng trở nên ngọt ngào hơn. Chị Thục nhắc:

- Nói gì đi chứ Lũy?

Hạnh nháy mắt:

- Cậu Lũy mắc cỡ đấy mẹ Ơi.

- Gì mà mắc cỡ?

- Mắc cỡ vì trước mặt có dì Cúc Huyền. Cậu Lũy xạo một cây. Chỉ mới gặp dì Cúc Huyền có một hồi để hỏi thăm đường vậy mà nói quen từ lâu lắm.

Lũy thấy Cúc Huyền ngừng nhai bánh, thoáng một chút bối rối trên nét mặt nhưng không ngẩng lên. Lũy cốc đầu Hạnh một cái rồi bỏ ra đứng ngoài thềm. Trời xế trưa, bóng ngả vào chân thềm, những cái hoa dại biến sắc theo màu nắng nhạt. Trong những cành cây các con chim đang chuyền nhau những tiếng hót trong suốt. Tiếng Hạnh vang lên từ trong nhà:

- Cậu Lũy nhớ lời ba dặn đấy nhé, là phải dẫn cháu đi ciné, đi ăn kem, đủ thứ hết. Vì ngày nay là ngày sinh nhật của cháu. Cậu đừng trốn đấy nhé.

Lũy quay vào nói:

- Cậu đâu có biết đường mà trốn.

- Hôm trước cháu dẫn cậu đi đó.

- Cậu quên rồi.

Cúc Huyền chắc đã được chị Thục nói qua cho nghe về sự liên hệ giữa Lũy và gia đình này nên chẳng thấy Cúc Huyền ngạc nhiên chi hết. Trái lại Lũy ngạc nhiên trước đôi mắt mở lớn ấy, nhất là sự im lặng kỳ diệu trước mọi người. Lũy đâm ra lúng túng khi phải ngồi đối

diện với Cúc Huyền. Thật ra Lũy không có việc gì phải nói, nhưng trước một người giữ mãi im lặng Lũy cũng thấy bứt rứt. Cúc Huyền đã uống gần hết tách trà.

Chị Thục chạy đi khi nghe tiếng bé Hiền khóc ré. Tự nhiên có một sự xếp đặt nữa, cho Lũy phải đứng trước Cúc Huyền, khi bé Hạnh đã ẵm con búp bê và ôm con chó chạy bằng pin ra ngoài thềm. Lũy đút hai tay vào túi quần, rồi lấy tay tìm bao diêm quẹt, quẹt hoài một cây diêm mà không bật lửa. Lũy bỗng nhớ tới con đường không có tên bảng hôm trước, làm cái cớ để hỏi Cúc Huyền một cách băng quơ:

- Cái bảng tên rơi hôm trước trong cơn mưa đã gắn trên trụ điện chưa nhỉ?

Cúc Huyền hơi nhích người trong ghế, đáp:

- Không biết người ta đã gắn lên chưa nữa.

Lũy cười:

- Hình như con đường ấy bây giờ cái bảng tên không cần thiết nữa.

- Sao thế?

- Vì người ta đã nhớ con đường ấy rồi.

Cúc Huyền nhướng mắt:

- Người ấy là ai ấy nhỉ?

- Là nhiều người, rất nhiều người trong thị trấn này.

- Ở đây tất cả đều biết tên con đường ấy, thị trấn coi thế chứ không nhiều người đâu, đi một buổi là quen mặt hết, chỉ trừ những người lạ mặt mới tới. Chắc mấy hôm ngót mưa người ta sẽ gắn trở lại.

Lũy muốn nói rõ ra rằng, con đường ấy không cần gắn bảng tên vì Lũy đã nhớ in trong lòng một buổi chiều ngơ ngác, nói câu chuyện đầu tiên với hai cô gái tỉnh lý. Đường Huyền Trân Công Chúa, ôi, sao người ta lại khéo đặt tên đường đến thế. Tên một nàng công chúa ngày xưa đã tạo nên một huyền thoại về tình yêu. Sao không thể gọi con đường ấy là con đường đánh dấu cho một tình yêu nhỉ?

Lũy đánh những nhịp chân trên đất, thật khó hiểu mà diễn tả cho hết những điều lẽ ra sẽ nói cho Cúc Huyền biết. Lâu lắm Cúc Huyền mới áp ứng hỏi, sau khi thấy Lũy im lặng quá lâu.

- Hình như ông mới tới đây lần đầu tiên?

Câu hỏi thật là ngớ ngẩn và thừa thãi, bởi cách đây mấy hôm nó đã chứng minh cho câu trả lời của Lũy rồi. Về mặt ngơ ngác đến tức cười của một người còn trên vai, trên hai mũi giày, trên quần áo, trên mái tóc những vệt bụi đường đỏ quạch của thị trấn miền cao nguyên. Nhưng trong lúc này câu hỏi ấy thật là cần thiết để đánh tan sự im lặng. Lũy trả lời ngay:

- Nếu người ta ví sự mới bắt đầu như là đôi mắt ngơ ngác của một con chim, tôi đã đến thị trấn của Huyền như là một con chim có đôi mắt ngơ ngác đó.

Cúc Huyền có vẻ cảm động khi Lũy trả lời như vậy, vì Lũy thấy đôi mắt Cúc Huyền chớp mấy cái. Lũy hình dung ra con búp bê biết nhắm mắt mở mắt trong tủ kính một cửa hàng sang trọng ở thành phố Lũy ở. Và Lũy cũng nhớ lại những buổi trưa, chán về nhà Lũy đã lang thang trên phố, dòm chúi mũi vào những cửa hàng có tủ kính bày bán những con búp bê xinh xắn. Đôi mắt của Cúc Huyền là đôi mắt của một con búp bê xinh xắn. Đôi mắt của một con búp bê đắt giá nhất bày trong tủ kính:

- Ông dự định ở chơi với gia đình chị Thục bao nhiêu lâu rồi mới trở về?

- Tôi thường không có quyết định gì hết. Nên chưa biết sớm hay vài ngày nữa, hay nhiều hơn, bởi thị trấn này đáng yêu vô cùng.

- Tôi thấy nó buồn, và vắng vẻ quá, ở thành phố của ông chắc là đông vui hơn. Người ta thường tìm chỗ đông vui mà ở, như những bầy én thường về trong thành phố nhà cao. Ông là con chim như đã nói lúc nãy, chắc ông cũng thích về thành phố hơn. Phải không?

Lũy hơi bàng hoàng trước câu hỏi của Cúc Huyền. Đúng hơn là Lũy

không ngờ người con gái luôn luôn im lặng trước mọi người, lại có thể diễn tả và nhận xét rành rẽ như một người luôn luôn quen thuộc với đám đông. Lũy cười:

- Nhưng tôi lại là con chim khác đời, hay lạc vào những nơi yên tĩnh u buồn.

Cúc Huyền cười mỉm, ngó những vụn nắng lọt vào khung cửa sổ, những vụn nắng phản chiếu vào mặt kính xanh lơ của cái hồ nuôi cá nhỏ, để trên bàn của anh Đồng thành vòng ánh sáng xoay tròn in vào một góc tường. Trong chiếc hồ nuôi mấy con cá vàng bung bự, bơi lội một cách mệt mỏi quanh mấy nhánh rong lơ dờ.

- Hôm nay Cúc Huyền được rảnh cả ngày hả?

- Chút phải về.

- Chắc là về phải học bài?

- Không về nấu cơm.

Lũy cười:

- Chắc Cúc Huyền nấu cơm tài lắm?

Cúc Huyền đỏ mặt cười:

- Trái lại là đằng khác. Ở nhà cứ bị mắng hoài về tội nấu cơm ba tầng.

- Cơm ba tầng ăn cũng ngon ra phết. Thường tôi chỉ gặm bánh mì. Cơm ba tầng so với bánh mì còn ngon hơn gấp triệu lần.

Cúc Huyền cười. Lũy cũng không ngờ mình có thể nói một cách lưu loát như thế. Cái gì xấu của Cúc huyền dần dần rồi cũng trở thành tốt đẹp hết. Lũy cười thầm, hôm nay chàng “ga lăng” quá cỡ. Nhưng từ lúc làm cho Cúc Huyền chịu mở miệng và tạo nơi gương mặt ấy một nụ cười coi như Lũy đã thành công, ít nhất là trong việc nói chuyện với một cô gái. Lũy thầm cảm ơn chị Thục, cảm ơn thị trấn này, cảm ơn buổi sinh nhật của Hạnh, cảm ơn một buổi chiều nắng vàng óng ả vào những con đường Lũy mới đặt chân đầu tiên. Cảm ơn một cơn mưa rào nào đó đã đánh rơi giùm tấm bảng chỉ tên

đường. Lũy thấy mạnh bạo hơn, đề nghị với Huyền một buổi trốn nấu cơm:

- Hôm nay có thể Huyền không trốn tài nấu cơm ba tầng được không? Huyền háy mắt:

- Là sao ạ?

- Nghĩa là không về nhà nấu cơm buổi trưa.

Cúc Huyền rút vai, cong môi thật dài:

- Í, không được đâu. Bộ tưởng dễ lắm hả. Trưa về không có cơm ăn, nội cạo đầu bằng búa.

Lũy ngạc nhiên cười:

- Ông nội làm gì có búa?

- Ông nội đi đồn cây trong rừng. Cánh rừng ven biển ấy. Ngày nào ông nội cũng đi.

- Ông nội Cúc Huyền dữ lắm hả?

- Không có dữ. Nhưng nếu trưa về không có cơm thì nguy hiểm lắm.

- Nhưng có một việc nguy hiểm hơn nữa là Hạnh bắt tôi dẫn đi phố, mà tôi lại không biết đường.

- Hạnh biết đường.

- Tôi không thích để trẻ con dẫn đường. Đi như thế người ta ngó.

- Nhưng không có rảnh. Sợ Ông nội cạo đầu bằng búa lắm.

- Ông hăm như thế chứ không dám cạo đâu.

- Cây trong rừng ông còn dám đồn thì đầu người ta ông cũng dám cạo lắm chứ, hơn nữa, hôm trước đi chơi với nhỏ My ngoài bãi biển cả ngày quên nấu cơm ông nội hăm rồi.

- Thử một lần xem ông dám không?

- Thôi, không dám đâu. Xúi người ta như thế khi bị đòn có bệnh vực được không?

- Cúc Huyền có dám cho tôi đến nhà không?

- Để làm gì?

- Để bênh vực khi ông nội đánh.

Cúc Huyền rút cổ:

- Không dám đâu. Như thế ông nội sẽ đánh thêm chết mất.

- Như thế làm sao tôi bênh vực Cúc Huyền được?

- Bộ như thế là ông nội nghe theo hả?

Lũy cười:

- Tôi năng nỉ hay lắm. Nói vài câu ông nội sẽ tha ngay.

Cúc Huyền ngồi im nhìn ra cửa cười băng quơ. Lũy lại nhìn vào cái hồ cá nhỏ. Những sợi nắng bên ngoài nhảy múa chuyền hơi nóng tới chỗ ngồi. Lũy nhìn hai bàn tay trắng xanh của Cúc Huyền để hờ hững trên bàn. Tự dưng anh thêm một ly đá chanh nơi một quán nhỏ dưới bóng mát của các cây có rất nhiều hoa trổ vào mùa hè.

Cúc Huyền bỗng nhìn Lũy, cái nhìn len lén ấy làm Lũy hơi lúng túng, tưởng Cúc Huyền biết rõ những ý nghĩ của mình. Một con chim nào đó chợt bay đến đậu ngoài cổng nhà hót vội vã mấy tiếng làm xao động cái không khí yên tĩnh này giờ. Cúc Huyền nhìn ra cổng, dáng chừng tìm con chim ấy. Một phiến mây trời bay ngang qua đầu những bông giấy đỏ rực. Cổng nhà như sáng hẳn lên trong một thứ ánh sáng huyền ảo của cơn mộng, chìm khuất được ghi lại bằng những trí nhớ. Lũy hỏi:

- Được chứ?

Cúc Huyền ngơ ngác:

- Được gì cơ?

- Đừng nấu cơm trưa nay, mình đưa Hạnh đi chơi.

Cúc Huyền có vẻ “hờn mát” tiếng “mình” rất bất ngờ và tự nhiên của Lũy. Môi của Cúc Huyền xịu xuống, quay đi ngó những ngón tay của mình thả rơi trên mặt bàn, Lũy biết nhưng cứ tăng lời:

- Bộ Ở nhà chỉ có một mình Cúc Huyền nấu cơm sao? Phải còn một người nào nữa chứ.

Cúc Huyền gầy:

- Người nào? Má bạn ngoài chợ cả ngày. Ba lâu lâu mới về một lần, chỉ có ông nội ở nhà thường xuyên.

- Ông nội không biết nấu cơm sao?

- Ông nội bạn đi đồn củi.

- Làm gì?

- Ông đồn củi về chất thành đống phơi nắng cho khô và không biết làm gì hết. Hình như là để dành tết nấu bánh chưng.

Nói xong Cúc Huyền thở dồn dập, có lẽ vì bức tức những câu hỏi ngớ ngẩn của Lũy.

Nhưng hơn lúc nào hết Lũy thích được ngớ ngẩn như vậy. Lũy cười cười, ngồi yên nhìn về mặt phụng phịu của Cúc Huyền. Ngày xưa Lũy vẫn hay thường chọc chị Thục giận rồi ngồi nhìn chị mà cười. Chị càng giận Lũy càng cười. Chị mắng Lũy là “người gì đâu mà vô duyên thế không biết” nhưng rồi chị cũng phải cười và quên cả giận chính nhờ những nụ cười vô duyên của Lũy. Cúc Huyền tuy giận, cúi mặt xuống bàn nhưng chắc cũng bứt rứt vì những nụ cười của Lũy. Một lúc, Huyền ngược lên, cong môi hỏi:

- Lạ lắm sao mà cười?

- Người ta giận ai thường làm một gương mặt lạ.

- Nhưng việc gì phải giận người khác chứ?

- Biết đâu.

Cúc Huyền đỏ mặt quay nhìn ra cổng. Con chim lúc nãy đã bay, tiếng hót không nghe thấy nữa. Những áng mây tự nhiên làm tối một khoảng trời trước sân. Lũy mừng rỡ tưởng chừng có một cơn mưa sắp sửa kéo đến, cơn mưa đến kịp sẽ làm cho Cúc Huyền không thể về nhà được bây giờ, và như vậy Cúc Huyền phải ở lại bắt buộc phải ngồi nhìn mưa mà sốt ruột cho bữa cơm không nấu được ở nhà. Trời mưa sẽ làm ông nội Cúc Huyền về muộn, nếu về muộn, có thể ông sẽ bị mưa trong rừng, lạnh cóng tay chân về tới nhà phải lăn quay ra đánh dầu cạo gió không còn sức đâu mà ăn

cơn hay dọa cạo đầu Cúc Huyền bằng búa. Cơn mưa đến bây giờ giải quyết được nhiều chuyện lắm. Lũy cười:

- Hình như trời sửa soạn cho một cơn mưa. Cúc Huyền nhỉ?

Cúc Huyền ngó ra sân giặt mình:

- Mưa thật à?

- Không, trời chỉ mới kéo mây. Chắc là một cơn mưa lớn. Tôi mong cho mưa đến, cơn mưa đầu tiên trong những ngày lưu lại nơi này. Và mưa ở đây chắc đẹp lắm.

Cúc Huyền đáp một cách lơ đãng:

- Không biết.

- Cúc Huyền không thích mưa à?

- Tùy theo lúc. Khi đi học về chắc là không thích được vì đất bụi bám nước mưa bắn lên áo dài dơ lắm.

- Dơ thì giặt. Người con gái đẹp nhất là lúc ngồi giặt áo dài lụa bên giếng nước trong veo. Cúc Huyền không thích giặt áo à?

- Thích chứ sao lại không. Nhưng giặt mỗi ngày thì giờ đâu còn học bài.

- Dễ lắm. Không thuộc bài Cúc Huyền học như thế này, đoán là hôm nay bị truy bài, Cúc Huyền học đoạn đầu và đoạn cuối. Ít có ông thầy nào bắt trả hết nguyên bài lắm. Đọc vừa hết đoạn thuộc ông đã chán kêu mình về. Thế là Cúc Huyền được chấm ít nhất là bảy tám điểm. Ngon không?

Huyền cười khúc khích:

- Ngộ ghê nhỉ:

Lũy cũng học như thế đó hả?

Cúc Huyền đã quên kêu Lũy bằng “ông” mà kêu tên như hai người đã thân quen nhau ghê lắm. Lũy hơi bàng hoàng một thoáng và không đại gì tạo một cơ hội khác cho tiếng “ông” quái đản ấy trở lại với Cúc Huyền nữa. Lũy xưng tên ngay:

- Ngày xưa cơ, bây giờ Lũy hết rồi.

- Hết là thế nào?
- Tuyệt, không thềm học bài.
- Trời ơi, thế bị gọi trả bài thì Lũy làm sao?
- Lũy có mặt ở trường bao giờ đâu mà bị gọi trả bài. Vả lại, lên lớp lớn ít ông thầy nào gọi trả bài. Học trò tự do muốn học thì học không học thì thôi, vui lắm.

Cúc Huyền nhìn ra sân theo dõi những áng mây một lúc, nói:

- Không có mưa đâu. Đó chỉ là những áng mây nặng từ biển thổi qua thị trấn.
- Biển ở gần đây không?
- Không gần mà cũng không xa, đi qua cánh rừng thông là tới. Cánh rừng mà thường ngày ông nội vẫn thường lên đồn củi.
- Xa thế sao ông nội đi được?
- Ông còn mạnh lắm.
- Người già còn mạnh bao giờ cũng khó cả.
- Ông nội không có khó.
- Không khó sao mà Cúc Huyền sợ dữ vậy.

Cúc Huyền làm thinh. Chị Thục đi ra cười hỏi:

- Cúc Huyền không đi phổ chơi với bé Hạnh à?
- Không chị à. Phải về ngay.

Lũy cười:

- Về nấu cơm trưa không ông nội về cạo đầu.
- Vậy thì buồn nhỉ. Tưởng Cúc Huyền hôm nay ở lại chơi được chứ.
- Cúc Huyền về chị ạ.
- Về ngay bây giờ?

Cúc Huyền gật đầu đứng lên. Chị Thục ngó Lũy nói.

- Tại Lũy không mời người ta một tiếng nào hết.

Lũy cười:

- Lũy mời nhiều tiếng chứ không phải một tiếng đâu.

Cúc Huyền ngó Lũy cười rồi chào chị Thục ra về. Những áng mây

xám lại kéo về che khoảng sân, bóng nắng như biến mất sau những bước chân nhẹ nhàng của Cúc Huyền đi ra cổng. Lũy nhìn thấy những chùm hoa giấy ngả sang buổi chiều với màu đỏ ửng oải. Trên những cây lá xanh, Lũy hình dung ra được một đôi mắt mở lớn và đen nhánh, đôi mắt long lanh những giọt nước mắt của mùa mưa đang trở về. Buổi tiệc sinh nhật của Hạnh như thế đã chấm dứt với những người có mặt lần lượt ra đi. Chị Thục và người giúp việc đang lo thu dọn đồ vật bày biện la liệt lúc nãy, Lũy ngồi yên trong ghế nhìn những sợi nắng chao qua chao lại trong vuông cửa, tự nhiên thấy buồn. Có lẽ đừng nên bao giờ trả cho cuộc vui những chiếc ghế trống, những giây phút nghỉ ngơi để nhớ lại một người nào đó đã rời khỏi chỗ ngồi thương mến cũ.

- Hạnh đâu rồi chị?

- Hạnh không có trước nhà sao?

Lũy lắc đầu:

- Không thấy. Chắc là quên chuyện đi phố rồi. Mong cho Hạnh quên.

- Cậu tưởng. Nó không quên đâu. Chắc lại mê búp bê của Cúc Huyền chứ gì?

- Bộ con chó bằng pin của Lũy không đáng mê sao?

- Mê chứ, nhưng chắc Hạnh nó xếp vào hàng thứ nhì. Cậu cũng muốn hơn Cúc Huyền nữa à?

Lũy cười. Nghĩ tới chút nữa đây Cúc Huyền về nhà, vào bếp loay hoay với những thứ linh kinh lảng cẳng của một người đàn bà. Đôi tay ấy sẽ ngâm vào trong nước, lật rau, lựa những con sâu gớm ghiếc:

tĩa những chiếc lá héo. Đôi mắt ấy sẽ soi sâu vào nồi cơm đang sôi, khói củi sẽ làm Cúc Huyền cay mắt, hơi nóng của than hồng sẽ làm hai má Cúc Huyền đỏ lên. Những sợi tóc non sẽ lấm tấm những giọt mồ hôi. Lũy muốn đứng yên một chỗ nào đó nhìn Cúc Huyền trong

khung cảnh ấy, như ngày nào, những buổi trưa nhàn rỗi nào Lũy đã đi lang thang nhìn vào tủ kính so sánh những con búp bê bày biện bên trong.

- Cậu Lũy ơi, cậu Lũy.

Tiếng gọi ríu rít của Hạnh ở khung cửa sổ khiến Lũy quay lại. Hạnh hình như lúc nào cũng gắn liền với khung cửa sổ, ngay cả những lúc bất ngờ nhất. Hạnh cũng có thể hiện ra một cách tự nhiên với gương mặt và đôi mắt qua những chấn song xanh, bàn tay vẫy gọi ríu rít như tiếng chim kêu vào vườn với quá nhiều trái chín.

- Hạnh đi đâu nãy giờ?

- Đi năn nỉ dì Cúc Huyền giùm cậu.

- Lại xạo. Chuyện gì phải tới Hạnh năn nỉ?

- Cậu chọc cho người ta giận mà không biết xin lỗi, cháu phải lên lên chạy theo năn nỉ hộ cậu đấy.

Lũy đứng lên đi ra thêm, Hạnh cũng vừa tụt xuống khỏi khung cửa sổ. Lũy thấy một chiếc ghế bên dưới. Hạnh một tay ẵm búp bê một tay xách chân con chó. Lũy tắc lưỡi:

- Trời ơi, con chó của cậu mua mấy ngàn đồng đau muốn chết mà Hạnh xách chân như vậy nó gãy chân làm sao mà chạy được?

- Không sao, chứ con búp bê của dì Cúc Huyền có chạy bao giờ đâu.

Lũy lườm:

- Nói bậy. Búp bê thì người ta phải ẵm, con chó thì phải chạy.

Hạnh cười:

- Bộ cháu ẵm không được à?

- Cứ bấm vào pin thì nó chạy, không cần ẵm.

- Cháu thích ẵm thôi.

- ẵm đâu. Hạnh xách bốn chân chổng gọng như thế mà bảo ẵm.

Hạnh cười, đặt con chó xuống ghế. Lũy bước tới hỏi:

- Thế Cúc Huyền đã hết giận cậu chưa?

- Cậu đoán thử xem.

Lũy đưa hai tay lên trời:

- Ai mà đoán ra chuyện đó.

- Thế mới bảo cậu đoán thử. Nếu cậu rõ hết thì kêu đoán làm gì.

Hạnh cười khúc khích:

- Cậu đã chịu thua chưa?

- Chứ bao giờ cậu ăn cháu được đâu mà không chịu thua.

- Cậu làm bộ nịnh người ta, khôn ghê.

- Cậu khờ nhất thế giới Hạnh khoái chí cười vang. Xong Hạnh nói:

- Yên chí đi, dì Cúc Huyền giận cậu ít nhất là một tuần lễ.

Lũy đờ người ra:

- Sao lại giận nhĩ?

- Cậu không biết thì ai mà biết.

- Cậu không biết thiệt mà. Hạnh có biết không?

Hạnh dài môi ra cười:

- Nếu không nhớ cậu sang nhà dì Cúc Huyền mà hỏi, còn Hạnh nhất định là không biết rồi, vì biết sao không?

Lũy lắc đầu. Hạnh cười khúc khích:

- Vì dì Cúc Huyền bảo đừng tiết lộ cho cậu biết điều mà dì Cúc Huyền giận.

Lũy năn nỉ:

- Hạnh nói đi, Hạnh.

Hạnh lắc đầu:

- Làm như thế Hạnh trở thành ác tâm. Bà phù thủy ba cho lúc nãy sẽ tặng Hạnh cây roi tre ngay. Không dám đâu.

- Hạnh về phe với Cúc Huyền hả?

- Dĩ nhiên.

- Rồi Cúc Huyền đưa Hạnh đi phố, xem ciné, ăn kem, kể chuyện Bạch Tuyết và bảy chú lùn cho Hạnh nghe?

Hạnh nhú mày hỏi lại:

- Cái đó chắc dì Cúc Huyền không biết đâu.
- Tùy ý Hạnh chọn lựa bên ta hoặc bên địch.

Hạnh cười:

- Cậu ghét dì Cúc Huyền lắm hả?
- Cậu không ưa con gái hay giận. Hở một tí thì giận, thì giờ đâu người ta theo dõi.
- Thì cậu cứ tăng lời đi. Hơi đâu theo dõi cho nó mệt. Bây giờ cậu đưa cháu đi chơi phố, đi ciné, đi ăn kem. Cam đoan tối về cậu quên ngay. Tha hồ cho dì Cúc Huyền giận.

Lũy bắt đầu ngồi xuống thêm. Hạnh cuống quýt sợ Lũy giận không đưa đi phố nên ngồi xuống theo kéo tay Lũy năn nỉ:

- Hôm nay là ngày sinh nhật của cháu. Cậu không chịu cháu được sao.
- Được chứ, nhưng nếu Hạnh theo phe cậu, đừng theo phe của dì Cúc Huyền.
- Cậu ghét dì Cúc Huyền lắm hả?
- Cậu không ưa.
- Sao lại không ưa, dì Cúc Huyền đẹp này, hiền này, dễ thương như thế mà cậu không ưa, cậu không biết chứ dì Cúc Huyền là hoa khôi trường Huyền Trân Công Chúa đấy, mẹ nói giờ tan học tụi con trai ra đứng xếp hàng chờ dì Cúc Huyền trước cổng. Hôm trước có một thằng con trai đi xe đạp rề rề phía sau dì Cúc Huyền, tới gần nhà gặp cháu đi trên xe ngựa cháu chọc quá xá. Cháu đang ăn dâu, tiện có mấy cái vỏ dâu cháu ném vào lưng anh ta. Khi xuống gặp dì Cúc Huyền cháu hỏi, bộ “bồ” của dì đấy phải không. Dì Cúc Huyền mắc cỡ trốn mấy ngày liền.

Lũy cốc vào đầu Hạnh mấy cái:

- Cháu còn nhỏ xíu, biết gì mà xen vào chuyện người lớn.

Hạnh cong môi cãi:

- Cái thằng đó cháu biết, nó nhỏ xíu à. Nhỏ hơn cậu nữa.

Lũy ôm hai tay vòng lấy đầu gối mình, nhìn những cọng mây cao trên trời lơ lờ bay, hỏi:

- Rồi Cúc Huyền có nhận thằng đó là kếp không?
- Kếp là gì?
- Kếp là bồ ấy. Cháu khờ quá.
- Ở trên này cháu không nghe ai nói kếp, họ nói là bồ không à. Dĩ nhiên dì Cúc Huyền đâu có chịu, mấy bữa sau hình như dì Cúc Huyền gây lộn với thằng đó nên không thấy nó đi theo nữa.
- Thằng đó ra sao?
- Cậu hỏi làm gì?
- Hỏi chơi.
- Nó nhỏ xíu. Học bằng dì Cúc Huyền ở trường nam trung học.
- Cậu không hỏi thân thế sự nghiệp của nó. Cậu hỏi mặt mũi nó ra làm sao?
- Mặt thằng đó hả. Như mặt con gái ấy. Đo đỏ.
- Vậy là mặt gà mái. Mai mốt cháu gặp Cúc Huyền thì nói dì Cúc Huyền là hấn có bộ mặt gà mái. Đẹp trai ác. Chắc chắn dì Cúc Huyền sẽ cho cháu bốn chục.
- Nhưng thằng đó đâu phải là bồ của dì ấy.
- Ăn nhằm gì. Nhiều khi Cúc Huyền làm bộ chứ dám thiệt thằng đó là bồ của dì Cúc Huyền lắm chứ bộ.

Hạnh không biết “ác tâm” của Lũy, tưởng đâu Lũy bày ra cho Hạnh có chuyện để đùa dì Cúc Huyền. Hạnh khoái chí nhảy cẫng lên:

- Mai mốt lâu thấy mồ. Chiều nay cháu qua hỏi dì Cúc Huyền liền.
- Ừa, hỏi liền cháu sẽ được bốn chục ăn kẹo.
- Bây giờ cậu đưa cháu đi chơi đi. Nói hoài một lúc cậu quên. Nhắc cậu mãi, khô cả cổ.

Lũy đành gật đầu bảo Hạnh vào nói với chị Thục. Một lúc Hạnh trở ra với chiếc áo đầm mới, nón mới. Cầm theo một cái bóp nhỏ lủng lẳng, chị Thục bảo:

- Cho nó mang theo cái bóp để đựng kẹo. Nếu muốn hà tiện, đi qua chỗ bán kẹo, cậu Lũy giả vờ tránh đi, không thì chết đấy.

Hạnh mặc cỡ chạy tuốt ra cổng đứng chờ Lũy. Ra đường Lũy giao với Hạnh trước:

- Đi bộ, liệu có đi nổi không, chứ chả có đi xe đâu.

- Cậu đi tới đâu cháu đi tới đó. Tưởng mình cậu đi bộ hay à. Cháu đã từng đi bộ với dì Cúc Huyền khắp thị trấn vòng ra biển rồi trở về mà chả có mỗi chân gì hết trơn.

Lũy nheo mắt:

- Sao việc gì Hạnh cũng nhắc tới dì Cúc Huyền hết trơn vậy?

- Tại cháu chơi thân với dì ấy.

Lũy gục gặc đầu. Những đám mây trên cao như chói nắng. Lũy yêu những đám mây trắng cao lơ lửng đó, giữa một bầu trời rộng bao la ngút mắt. Những đám mây như chẳng hề chú ý tới một nơi nào sẽ dừng chân lại. Mây trôi và cứ trôi. Những đám mây lang thang như Lũy.

- Có nắng lắm không Hạnh?

Hạnh mỉm cười, lắc đầu:

- Không có nắng.

- Tại cháu ham đi chơi nên không thấy nắng.

Lũy nhìn con đường vắng ngắt, bụi bốc lên từng đám nhỏ. Thị trấn nhà thường lợp ngói. Những mái ngói lâu đời rêu mốc, màu gạch cũ ngả trong màu trời sắp về chiều đẹp như một bức tranh thiên nhiên. Lũy đút hai tay vào túi quần huýt sáo miệng. Những con chim bồ câu của một ngôi nhà nào gần bên đường bay xuống thấp đáp trên mặt đường.

Chúng nhảy nhao nhao trên các vệ cỏ. Nhìn ở đây, thấy từ xa những góc phố im lìm hiu hắt.

Những cửa tiệm với bảng hiệu nom mơ hồ phiêu lãng, rồi những trụ điện bắc lên cao trên các đỉnh cây, treo lơ lửng những mảnh điều

giấy của trẻ con thả, rơi mắc từ một mùa hè trước. Thị trấn mang vóc dáng của một phần quê hương Lũy. Bầu trời nghiêng thấp, mây cao bay xa lơ đãng. Chỉ thiếu một giòng sông trắng bốc khói giữa trưa và cát nóng ánh vàng lên một phía có nhiều cây xanh, chim về từng bầy thả rơi tiếng hót xuống một không gian mơ hồ huyền hoặc.

- Hạnh có về quê ngoại lần nào chưa nhỉ?

Hạnh thoáng một chút suy nghĩ, rồi đáp:

- Hình như có một vài lần. Mà ngày xưa rồi cơ, lúc ấy Hạnh còn bé xíu. Bộ cậu không nhớ à?

- Cậu còn không nhớ ra cậu trong hai bữa cơm một ngày thì còn lâu cậu mới nhớ tới chuyện đời xưa.

- Í, cậu làm bộ nói thế chứ mẹ nói cậu là chúa nhớ dai. Chuyện gì ngày xưa cậu đều nhớ. Những chuyện mà mẹ cũng quên nữa á.

- Một người nhớ dai là một người hay lơ đãng.

- Gì mà kỳ cục vậy. Đã nhớ dai mà sao gọi là lơ đãng được.

- Như vậy đấy.

Hạnh ngó Lũy, cười. Những con bồ câu thấy bóng Lũy và Hạnh ngã dài theo đường đi dần tới, chúng hoảng sợ bay cả lên những mái nhà ven đường. Một người con gái nào đó đạp xe rẽ vào một góc phố phía trước, với màu áo vàng của cánh bướm hoàng hậu, làm Lũy ngỡ là Cúc Huyền đạp xe ra chợ. Phải chăng từ bây giờ Lũy đã mơ hồ thấy màu áo quen thuộc đi vào trong nắng của thị trấn này. Nắng mới và mượt như mảnh tơ trời giăng mắc cho những ngày tháng bắt đầu có mùi hương của hàng xóm bay đầy mái đồng. Nhà Cúc Huyền ở bên bờ hồ nước trong xanh rọi bóng, những tàn cây cao và mây trời thấp. Lũy thấy sương khói bốc lên lảng đãng từ mặt hồ ấy.

Huyền xưa

Chương 4

Buổi sáng trước khi anh Đồng đi làm, chị Thục pha cà phê cho cả nhà uống. Ngồi uống cà phê chung bàn với anh Đồng, Lữ bỗng nhớ tới anh Hoán, nhớ những góc quán trầm lặng nhìn ra ngoài mưa và đôi mắt u buồn của người nghệ sĩ chung tình ấy. Những đoạn thơ anh Hoán đọc cho Lữ nghe trong những lúc nhớ chị Thục thật là mê thiết, như một giọng hát muôn đời của loài côn trùng sống trong chân cỏ quạnh. Những đoạn thơ Lữ thuộc một cách mơ hồ, rời rạc. Nhưng Lữ biết anh Hoán chắc nịch trong nỗi buồn. Không hiểu sao, bao nhiêu năm rồi Lữ vẫn chưa thân quen được với anh Đồng mặc dù anh ấy vẫn vui tính, lịch sự, ít hay hình như không có một cuộc va chạm nào tới Lữ. Anh lúc nào cũng hòa hợp với mọi người, không giận, không buồn, sống như một phiến đá theo ngày tháng.

Đôi lúc Lữ hỏi chị Thục bao nhiêu năm sống chung với anh Đồng chị có hay biết niềm vui nỗi khổ hay sự giận hờn của anh ta chưa. Chị Thục tránh né câu trả lời, chỉ đáp một cách gượng gạo bằng nụ cười. Lữ biết, tuy sống chung với nhau bao nhiêu năm nhưng chị Thục vẫn chưa biết hết được những cá tính của anh Đồng. Và đó, có phải chẳng là một điều khổ tâm nhất của người vợ hiền, nhất là người vợ đó như chị Thục? Lữ nghĩ, dù sao trong hạnh phúc hiện giờ, hai người đang chịu đựng lẫn nhau. Và hình như chịu đựng lẫn nhau người ta mới tìm được hạnh phúc? Lữ biết như thế và

thương chị Thục hơn. Hạnh phúc của chị là một thứ hạnh phúc tội nghiệp, anh Đồng đúng là mẫu người công chức. Lũy đoán biết anh Đồng ngay từ khi anh còn học đại học. Những ngày đầu tiên anh lui tới làm quen với gia đình Lũy, Lũy đã không thể thân được. Sống hiền hòa với mọi người là không sống thật với mình, đã không sống thật với mình tức là không sống thật với người chung quanh. Lũy nói điều ấy với chị Thục và chị cũng cười vào mũi anh Đồng. Nhưng ghét của nào trời trao của ấy. Đúng như thế không sai. Ngược lại, anh Hoán lừng khừng, lơ đãng lảng đãng như một người vừa chui ra từ một đám mây. Anh đến với chị Thục và thân được với Lũy ngay. Còn hợp "gu" nữa là khác. Nhưng anh Hoán lại không được điểm tốt của gia đình "cái ngữ đó lấy nó chỉ tổ khổ vì nó" Lũy biết trong cái tươi cười ở ngày xa nhau của chị Thục có một nỗi khổ đau ghê gớm mà chị cố che giấu với gia đình. Và Lũy đoán lơ mơ, hình như chị Thục đã "hòn mát" gia đình để lấy anh Đồng. Nay, gia đình và hạnh phúc chị không hứa hẹn một sự tan rã. Lũy càng nghĩ tới ngày xưa càng thương anh Hoán. Lũy nhớ những cơn mưa trong thành phố đuổi lá me bay vàng trên những con đường, chiều Lũy và anh Hoán ngồi trong quán cà phê nhìn đôi mắt mình ngâm trong đó. Hơi cà phê và hơi thuốc làm nồng ẩm hơi mưa, và gió rét đi dài theo ngày tháng rơi mất ở phía sau một khoảng đời không cho ta hay. Lũy dự định sẽ rời thị trấn này nhiều lắm là hai hôm nữa.

- Cậu Lũy, cậu Lũy.

Lũy quay lại cửa sổ, quả nhiên Hạnh lộ đầu qua khung cửa gọi Lũy ríu rít. Bàn tay buổi sáng của Hạnh, trắng và nhỏ bé như cành hoa sứ.

Lũy hỏi:

- Gì thế?
- Buổi sáng nay làm gì cậu Lũy nhỉ?
- Hạnh định làm gì?

- Định rủ cậu đi biển chơi. Mình mang bánh mì với xì dầu, trưa vào trong rừng thông ăn, chiều về. Được chứ?

- Được chứ sao không, nhưng hai cậu cháu đi một mình buồn chết. Hạnh tủm tủm cười:

- Cháu biết rồi. Phải cậu định nói mời thêm dì Cúc Huyền đi nữa không?

Lũy cười:

- Hạnh mới ăn có hai chén thạch ngoài bờ sông tối qua mà sáng nay thông minh ghê.

Tối nay đi ăn thạch nữa Hạnh nhé.

Hạnh xấu hổ che bàn tay lên mặt cười khúc khích. Lũy nói:

- Nhưng dì Cúc Huyền còn đang giận cậu, biết mời dì có đi không?

- Giận thì giận, ăn nhằm gì. Mời đi hay không là do tài của cậu.

- Không, do tài ngoại giao của Hạnh chứ.

- Cậu khôn ghê.

Lũy phìa:

- Hạnh thông minh ghê, chắc lớn lên học giỏi hơn cậu. Hạnh mà nói khéo một tí dì Cúc Huyền hết giận cậu liền. Buổi đi chơi biển hôm nay sẽ vui vẻ, trẻ trung biết bao nhiêu.

Hạnh được Lũy khen thông minh, lớn học giỏi coi bộ khoái chí, bèn tụt khỏi cửa sổ ra đứng bên cạnh Lũy hỏi:

- Hạnh thông minh thật hả?

- Thông minh nhất nam tử?

- Cháu là con gái mà, có phải con trai đâu mà nhất nam tử.

- Ấy, người ta thường ví người nào thông minh nhất thì như nam tử.

Con trai mới thông minh nhiều hơn con gái.

- Cũng chịu vậy đi, những sao mỗi lần ba dạy Toán cho Hạnh ba thường mắng Hạnh ngốc như con ốc lất. Buồn thấy mồ! Lũy chờ người ra, chối quanh:

- Không phải tại Hạnh ngốc như con ốc lất, mà tại người thông minh

đôi lúc ngớ ngẩn không ai bằng. Hạnh biết không, mấy nhà bác học, mấy nhà thông thái thường là chúa đãng trí. Ba của Hạnh dùng sai danh từ, đáng lẽ ra phải nói Hạnh đãng trí trong lúc làm toán mới đúng.

Hạnh khoái chí hơn nữa, sau khi được Lũy giải thích. Hạnh liền xung phong ngay:

- Để Hạnh sang nhà dì Cúc Huyền ngay bây giờ.
- Này, nhớ hỏi xem Cúc Huyền giận cậu điều gì nhé?
- Hạnh không quên đâu.

Hạnh đi như chạy ra cổng. Lũy thấy Hạnh vòng qua bờ hồ. Buổi sáng sương mù chưa tan hết, mặc dù nắng đã lên. Con đường chạy ngang qua nhà chị Thục đã bắt đầu có những tiếng lóc cóc của vó ngựa. Mặt nước hồ nhuộm sương mù, từ trong nhà nhìn ra Lũy bắt gặp những chiếc lá rơi loáng thoáng trong sương. Hồ thật đẹp, cả buổi sáng lẫn buổi chiều. Lũy ngồi ngắt những bông hoa dại nở dưới chân thềm, nghe tiếng chim về hót trên các cành cây. Loài bướm buổi sáng đang vờn trên cổng rào hoa đỏ. Tiếng kèn lá tre của tụi trẻ con thổi bên kia bờ hồ nghe rì rã, như những buổi trưa hè nằm dưới giàn bầu ở nhà quê nghe mục đồng thổi tù và trên đồi xa. Lũy nhớ lại từ một hình ảnh thấp bé nhất như con ngựa trời ôm dưới chân một cục than nguội nhảy trên lá bầu xanh. Mẹ Lũy vẫn bảo loài ngựa trời ôm cục than nguội từ trần gian lên thiên đàng cho trời đốt lửa. Lũy say mê nhìn những trái bầu cong cong, da non, láng bóng, đong đưa theo những cơn gió nhẹ trên giàn. Và loài bướm tìm tới hút nhị hoa bầu, ở mãi cả ngày không về. Ngày ấy chị Thục vừa thôi kẹp tóc, Lũy và chị mỗi năm được về thăm nhà khi bãi trường. Ba tháng rong chơi ở quê nhà, Lũy thường nằm cả ngày dưới giàn bầu sai trái của mẹ nhìn bướm bay vờn và nhìn loài ngựa trời tha lửa. Chị Thục quán quạnh với những trò chơi con gái trước sân nhà. Ngày xưa, như một trái núi kỷ niệm khiến cho người ôm

không hết trong hai tay, dù có thêm một đời mộng tưởng quay về.

Một lúc, Lũy thấy Hạnh trở về, trong tay có một mảnh giấy nhỏ.

Hạnh dúm mảnh giấy vào tay Lũy bảo:

- Cậu đọc đi. Dì Cúc Huyền viết cho cậu đây.

- Thư à?

- Ai biết.

Lũy hồi hộp kéo góc của mảnh giấy ra một cách vội vàng. Đúng là con gái, cái gì cũng cẩn thận. Cúc Huyền đã gấp mảnh giấy làm tám, khéo léo đến nỗi Lũy mở rách mất một góc.

"Lũy, Tự nhiên sao lại có chuyện với nhau khi Lũy chưa biết gì về Cúc Huyền, cũng như Cúc Huyền chưa biết gì về Lũy. Nghe Hạnh nói Lũy vu cho Cúc Huyền có bồ. Chuyện ấy không cần phải đính chánh, nhưng cứ ầm ức tại sao Lũy hồ đồ như thế. Cái "thằng đó" chả là gì của Cúc Huyền cả, nhưng Lũy nên lịch sự đừng gọi người ta là mặt "gà mái". Huyền nói như thế chứ chả có giận Lũy đâu. Việc gì phải giận khi mình chưa thân nhau?"

Cảm ơn lời mời của Lũy. Trưa nay Cúc Huyền cũng phải nấu cơm như mọi ngày khác, nên không đi biển được.

Cúc Huyền.

Lũy bỏ mảnh giấy vào túi, cốc lên đầu Hạnh một cái nói:

- Chỉ tại Hạnh xí xọn nên Cúc Huyền mới viết thư mắng mỗ cậu.

- Sao lại tại cháu được?

- Đã bảo tại cháu xí xọn mà ra. Cậu nói chơi với Hạnh nghe thôi sao chạy qua học với Cúc Huyền làm gì.

Hạnh ngây thơ:

- Ai biết, cậu không nói trước.

- Trời ơi, như thế là Hạnh biết rồi cần gì phải nói trước. Hạnh hết thông minh rồi đó.

Hạnh phải thông minh mãi mới được.

- Bộ cậu sợ dì Cúc Huyền lắm hả?

Lũy đá văng một cục gạch:

- Còn lâu cậu mới sợ.
- Sao dì Cúc Huyền mới la cậu sơ sơ thế mà cậu sợ cuống cuống.
- Cậu sợ bao giờ đâu?
- Mặt cậu tái xanh như mấy cọng rau dưới cái hồ nước kia kìa.

Hạnh đưa tay chỉ. Lũy định cốc vào đầu Hạnh mấy cái song Hạnh đã nhanh chân chạy khỏi. Lũy đuổi theo Hạnh lòng vòng qua mấy cây cột. Hạnh nhanh nhẹn như một con sóc, Lũy không tài nào tóm được. Cuối cùng Lũy ngồi bệt xuống chân thềm, tay chống cằm, nhìn những vạt nắng đi xa trên đỉnh cây. Hạnh mon men tới đứng một bên góc cột cười:

- Cậu nhát quá.
- Cậu mà nhát.
- Chứ còn gì nữa, bị dì Cúc Huyền trộ có một tí đã lo sợ.
- Dẹp Cúc Huyền qua một bên, không nói nữa.
- Vậy cậu đi chơi biển với Hạnh nhé?
- Dẹp cháu qua một bên luôn, cậu đi chơi một mình.

Hạnh xoay một vòng, quanh cây cột thè lưỡi dài, cười:

- Chấp cậu đi trước một mình. Chiều cháu sẽ nói với ba mang xe vào rừng thông đón cậu, vì biết chắc cậu sẽ đi lạc vào rừng thông ở cả ngày cũng không biết về.

Lũy gắt:

- Cậu sẽ ngủ luôn trong rừng thông, lo gì.
- Rồi dì Cúc Huyền sẽ ngạo cậu là con nai đi lạc vào rừng. Chắc là ê lắm nhỉ?

Lũy bực bội trước những lời trêu chọc của Hạnh, Lũy muốn chạy bay ra biển, nằm dài trong rừng thông nghe chim ca, sóng đánh rì rào để nhớ tới Cúc Huyền, sáng hôm nay nếu có Cúc Huyền đi biển chung chắc không còn gì vui hơn. Lũy dùng chân xùi những viên sỏi dưới chân thềm. Sương đã tan hết trên mặt hồ và trên các cành lá bầu

trời sáng rực những ánh nắng hồng tươi của đầu ngày. Mặt trời bây giờ chói nắng, mặt nước phẳng trong vắt, những con chim bói cá từ đâu bay đến rình mồi trên cây thỉnh thoảng lao xuống nhanh như mũi tên. Gió biển thổi vào hơi nắng, mát lạnh và thơm nồng mùi hương của hoa cỏ buổi sáng. Lũy đưa tay ngoắc Hạnh:

- Này, cậu bảo.

Hạnh chạy tới nhưng đứng cách một khoảng, sợ Lũy cốc lên đầu.

Lũy cười:

- Hạnh có qua nhà Cúc Huyền nữa không?

- Đi biển hả.

- Hạnh qua bên ấy chơi một chút nữa rồi về cậu đưa đi chơi biển. Đi cả ngày. Cậu sẽ bao một xe ngựa, rồi cậu làm người xà ích đánh xe ngựa cho Hạnh đi chơi như một công chúa ngày xưa đi dạo. Chịu không?

Hỏi vậy chứ Lũy biết Hạnh chịu là cái chắc. Hạnh sáng mắt lên hỏi:

- Qua bên ấy làm gì?

Hạnh thừa thông minh để biết rằng khi người ta viết thư cho mình theo phép lịch sự là đương nhiên mình phải trả lời dù cho bức thư đó là bức thư trách móc mắng mỏ tận tình.

- Tội nghiệp cậu Lũy quá trời.

- Vậy Hạnh mang thư trả lời đến Cúc Huyền giùm cậu nhé?

- Rồi về đi biển? Cậu tình nguyện làm người xà ích đánh xe ngựa đưa cháu đi chơi?

- Dĩ nhiên.

- Đi đâu cũng được, cậu phải chịu cháu à há?

- Cũng dĩ nhiên nữa.

- Hạnh thích vào rạp ciné bằng xe ngựa hà.

Lũy nhăn nhó:

- Hạnh nói giỡn.... hay nói đùa?

- Thật đó. Cậu đánh xe ngựa vào luôn rạp ciné. Dám không?

- Đi đâu cậu cũng dám hết. Nhưng như thế chẳng hóa ra mình điên sao. Cậu điên thì được, nhưng người ta biết cháu điên kỳ lắm. Lớn lên không có bồ, ráng chịu à.

Hạnh trề môi:

- Cậu nói bậy.

Lũy cười:

- Muốn cho cậu không nói bậy nữa cháu chạy vào nhà xé một mảnh giấy rồi đem ra đây cho cậu, cùng với một cây viết bíc.

- Hạnh không có viết bíc, có viết mực tím không hà.

- Viết mực tím cũng được.

Hạnh chạy vào nhà mang giấy và viết ra. Lũy kê cuốn vở lên đầu gối viết mấy chữ, mực tím của Hạnh pha nhạt, lại không có giấy chậm nên mực nhò ra trên giấy trông như những chữ có bắt đèn néon, chớp lờ chớp loẹt.

"Cúc Huyền, Đừng có tin lời Hạnh nói, con nhỏ chúa ba xạo. Nhưng nếu Cúc Huyền có bồ cũng chẳng sao, mình mới quen nhau mà ăn nhằm gì. Tôi mừng cho nữa là khác. Hôm nay định có Cúc Huyền đi chơi biển tôi sẽ mượn một cỗ xe ngựa tự đánh xe chở Cúc Huyền và Hạnh đi chơi vào tuốt trong rừng. Mùa này rừng thông chắc đẹp lắm. Lá thông vàng và phấn thông cũng vàng theo gió bay trên bãi cát, đồi núi. Chúng ta sẽ ở trong ấy suốt ngày.

Cúc Huyền không đi, buồn thật. Chúc hôm nay nấu cơm không khét.

Lũy.

Lũy vẽ thêm dưới tên mình một chiếc lá. Xong gấp mảnh giấy lại đưa cho Hạnh cười:

- Xong rồi. Hạnh làm sứ mạng của một nhà ngoại giao đi.

- Chứ không phải làm người phát thư riêng của cậu và dì Cúc Huyền à?

Tuy cần nhẫn, nhưng Hạnh cũng chạy veo đi, vì lời hứa của Lũy

ngon lành quá. Lũy vào nhà trả giấy viết cho Hạnh rồi ra ghế xích đu của anh Đồng nằm. Tự nhiên Lũy như một cậu học trò mới đi thi lần đầu tiên chờ đợt ngày kêu kết quả, lóng nga lóng ngóng trước cổng trường chờ gọi đến tên mình.

Huyền xưa

Chương 5

Những con chim vô tình bay đến hót làm Lũy nghe xôn xao thêm. Hoa giấy buổi sáng đỏ tươi, trên một khoảng rào xanh đầy dây leo. Lũy nằm nghiêng nhìn ra bờ hồ, nắng vàng trải dài như một vùng chuyên làm lụa, đẹp như mây chiều thênh thang trên trời.

Hạnh chạy trở về gọi:

- Cậu Lũy, cậu Lũy.

Lũy nằm yên chờ Hạnh tới gần. Lũy làm bộ lơ đãng như con cá ngộp nước, chừng như chẳng để ý gì đến việc chờ Cúc Huyền trả lời thư.

Hạnh kể công:

- Dì Cúc Huyền khó ghê. Lúc đầu đưa bức thư, dì ấy chẳng thèm nhận, nói không dám nhận thư của người lạ sợ người ta nghi kỵ. Nhưng sau cháu nói quá dì ấy mới nhận và xem.

- Nói quá là nói làm sao?

Hạnh cười hì hì, ẩn sau gốc cột:

- Cháu nói sau khi xem xong bức thư của dì Cúc Huyền gửi, cậu Lũy buồn muốn khóc, cậu ra ngoài thềm ngồi ngắt hoa dưới đất, nhìn mây trên trời và đòi về. Chắc khi Hạnh sang bên này ở nhà cậu Lũy đã khóc.

Lũy nhồm dậy:

- Lại xạo. Cậu đã khóc bao giờ?

Hạnh lùi sang cây cột khác cười:

- Cháu nói cậu khóc thật đâu. Cháu hù dì Cúc Huyền thế đó. Và dì ấy cảm động cảm bức thư liền.

- Xem xong Cúc Huyền nói gì không?

- Im lặng.

- Sao lại im lặng?

- Đã bảo dì ấy cảm động mà. Khi người ta cảm động thì phải cho người ta im lặng chứ. Thôi, bây giờ mình đi biển cậu Lũy nhỉ?

- Lúc khác được không?

- Cậu hứa lúc nãy mà.

Lũy nhìn ra bờ hồ, tìm ngôi nhà của Cúc Huyền. Nhưng ngôi nhà lại nằm khuất dưới bóng cây. Lũy tưởng tượng cánh cửa ở phòng học Cúc Huyền từ bây giờ sẽ đóng kín và không muốn cho Lũy đi ngang nhìn thấy Cúc Huyền đang ngồi trên đó nữa. Người ta đang giận.

Lũy thở phào, nhìn lên trời nói với Hạnh:

- Thôi mình đi.

- Cậu buồn à?

- Không.

- Sao cậu thở dài rồi nhìn lên trời?

- À, đó là thói quen của cậu trước khi ra khỏi nhà. Phải xem trời mưa hay nắng.

Hạnh cười khúc khích:

- Cậu xạo, chứ không phải cậu thương dì Cúc Huyền à?

Lũy ngẩn ngơ một lúc hỏi:

- Ai bảo với cháu như thế?

- Mẹ cháu bảo chứ ai. Hôm qua, lúc cậu ngồi ngoài thềm, mẹ nói với ba, cháu nghe được. Mẹ bảo, xem chừng cậu Lũy mến dì Cúc Huyền rồi. Có đúng thế không?

Lũy lờm Hạnh:

- Mẹ cháu nói đùa. Còn cháu thì nghe lóm chuyện người lớn nói bậy. Thôi đi ra biển.
- Cậu có mượn một cỗ xe ngựa không?
- Có dì Cúc Huyền đi thì mới mượn chứ. Cậu và cháu đi bộ thích hơn nhiều. Hơn nữa đánh xe ngựa hôm nay cậu không biết đường, phải đi bộ cho quen.
- Ăn nhằm gì, cháu chỉ cho cậu.
- Cậu chưa biết đánh xe ngựa. Phải học đã, ít nhất cũng một tuần. Thôi hẹn lại tuần sau đi?
- Tuần sau biết đâu cậu đã về rồi.

Lũy im lặng. Tuần sau? Tuần sau là những ngày sẽ xảy tới, biết như thế nào. Lũy đã dự định về, rời bỏ thị trấn này chậm lắm hai hôm nữa. Vì Lũy chợt nhớ tới anh Hoán, nhớ những con đường thành phố đã vào mùa mưa, nhớ những góc quán cà phê. Nhớ những chiếc lá me vàng bay toả trong từng buổi chiều. Nhưng Lũy có về được không khi thị trấn bắt đầu có những kỷ niệm và nhung nhớ.

Hạnh đập tay Lũy nói:

- Mình đi chơi chứ cậu. Không đi bằng xe ngựa đâu.

Lũy gật đầu:

- Thì đi. Cháu vào sửa soạn đi.
- Cậu ăn mặc như thế mà đi à? Không được đâu. Bụi đỏ sẽ nhuộm cậu thành một thằng mọi da đỏ cho mà xem.
- À, cậu cũng phải vào thay quần áo khác.
- Cậu như mất hồn rồi.

Hạnh bỏ vào trong sửa soạn cái xách đựng quần áo, một cái giỏ nhỏ đựng thức ăn.

Hạnh thành thạo với công việc này, chắc là Hạnh đã đi chơi biển nhiều lần với Cúc Huyền.

Lũy lặng lẽ thay quần áo màu tối, để tránh bụi đỏ của vùng cao

nguyên. Hạnh hỏi:

- Cậu có biết câu cá không?
- Nhà có sẵn cần câu à?
- Có chứ. Cần câu của ba, cần câu máy, quây nhợ vèo một cái, thả nhợ tuốt ra ngoài khơi một cái rồi chờ cá ăn, mình giật không sảy con nào. Thích lắm! Còn cần câu của Hạnh chỉ câu được trong bờ. Của dì Cúc Huyền cũng thế. Cậu Lũy muốn cần câu nào?
- Cho cậu mượn cần câu của Cúc Huyền.
- Nhưng cậu có biết câu cá không mới được chứ?
- Khó gì! Móc mồi thả xuống nước, cá ăn mình giật.
- Í, khó lắm chứ cậu đừng tưởng. Nếu câu dễ dàng như vậy thì ai cũng câu được nhiều cá. Không biết câu thì câu cá không ăn.
- Câu không ăn thì nhảy xuống biển bắt. Lo gì! - Cậu giỡn hoài.

Hạnh đã sửa soạn xong. Mang theo cả hai cây cần câu bắt Lũy vác.

Khi đi ra cổng Hạnh nói:

- Phải ghé chợ mua bánh mì và hộp cá mòi. Chai xì dầu đã có sẵn. Hạnh móc ra một cái chai, nhãn hiệu dán tùm lum bên ngoài, nhưng không phải nhãn hiệu của nhà làm xì dầu, mà là nhãn hiệu của nhà làm... thuốc ho. Lũy ngạc nhiên hỏi:
- Đâu phải xì dầu, cháu đem theo chai gì vậy?
- Xì dầu đấy.
- Thuốc ho chứ đâu có phải xì dầu.

Hạnh cười rũ ra:

- Cậu quê quá. Không có chai đựng xì dầu, Hạnh mới lấy chai thuốc ho đựng đỡ chứ bộ.

Lũy cũng bật cười. Đường ra biển phải qua chợ. Lũy vác cần câu đi theo Hạnh. Tưởng đâu Hạnh khù khờ nhưng ra đường mới biết Hạnh rất lanh. Hạnh bắt Lũy đứng chờ bên ngoài chạy vào chợ mua bánh mì, cá mòi thành thạo và nhanh nhẹn như một người nội trợ tài ba. Khi trở ra Hạnh còn đưa cho Lũy một cây kem và nói:

- Cậu thử xem kem trên này có ngon bằng kem dưới cậu không?
Lũy đành cầm lấy cây kem. Hai cậu cháu vừa đi vừa mút kem. Lũy tức cười trước đôi chân loắt choắt của Hạnh bước trên đường. Bây giờ, trông Hạnh thật giống chị Thục. Lũy gọi:

- Hạnh, Hạnh.

Hạnh quay lại hỏi:

- Kem không ngon hả cậu?

- Đâu phải. Hạnh giống mẹ ghê.

- Cậu kỳ, lúc thì bảo Hạnh giống ba ghê, lúc thì bảo Hạnh giống mẹ ghê.

Lũy cười:

- Bây giờ thì trông cháu giống mẹ, chả giống ba tí nào, nhất là cháu vào chợ. Vì ba cháu đâu có biết đi chợ mua đồ.

Biết là Lũy trêu. Hạnh kêu ư ư trong cổ họng như một con mèo nhỏ trước cơn rét.

Đường dẫn ra biển có lúc dốc ngược lên, có lúc phẳng lỳ xuống. Bụi đỏ bay mù phía trước mặt. Hai bên đường cây xanh mượt. Những cơn gió lớn thổi tới như muốn bay cả người. Lũy và Hạnh đi thật chậm qua những đụn cát. Rải rác dọc theo đường Lũy thấy những quán nước, nhưng hầu hết quán đều vắng khách. Chỉ còn ghế bàn trống và người trông coi.

Giữa đường ra biển có một con ngõ nhiều cát và đá sỏi dẫn lên rừng thông.

Những tiếng nói của Lũy bị gió thổi bay đi mất Hạnh không nghe được, nên hỏi:

- Xuống biển trước hả?

Lũy cố nói lớn:

- Không, lên rừng thông.

- Không có ông nội của dì Cúc Huyền trên này đâu. Ông ở phía kia kia.

Và Hạnh đưa tay chỉ, làm như đã nói trúng câu hỏi của Lũy. Lũy cười lắc đầu. Hạnh hỏi:

- Không sợ hả?

Lũy phải chạy tới nói sát vào tai Hạnh:

- Cậu bảo đi lên rừng thông trước.

Hạnh bật cười, gật đầu, dẫn Lũy vào con ngõ dẫn lên con dốc. Dưới chân dốc, trong một bãi cỏ Lũy thấy có tấm bảng kẻ chữ xanh:

“Đường lên rừng thông Có đám bông bong Trời xanh mây trắng Ăn trái ngọt lòng” Lũy hỏi:

- Có đám bông bong hả Hạnh?

- Ở đâu?

Lũy chỉ tấm bảng cười. Hạnh cũng cười nói:

- Ngày xưa cơ, mới có bông bong, trái ăn ngọt lắm. Bây giờ người ta vào rừng thông đốn củi nhiều, đốn cả đám bông bong đi rồi.

- Sao người ta còn để tấm bảng đây chi vậy?

- Đâu có biết.

Qua khỏi tấm bảng, bắt đầu leo dốc. Lũy lấy làm ngạc nhiên khi thấy ngoài kia là biển, bãi cát nối dài từ biển tới chân đồi. Con đường ngoá xa mút mắt nhưng khi lên đây lại thấy gần. Lại nghe được cả tiếng sóng đánh ầm ì vào bãi. Những con chim cát cánh lấm chấm những điểm màu trắng bay tung lên trên, chúng bay từng bầy, khi đáp xuống lại đậu rải rác trên các mòm đá. Lũy bắt gặp vài con chim con đang được mẹ mớm mồi:

- Hạnh thích nuôi chim cát không?

Hạnh nhìn, sáng mắt lên:

- Cậu bắt cho cháu đi. Thích nuôi lắm. Dì Cúc Huyền cũng thích nuôi, nhưng không có ai bắt để nuôi cả.

Lũy vác cần câu đứng nhìn những con chim cát nói:

- Chờng về cậu bắt cho cháu một con, cho Cúc Huyền một con. Tha hồ mà nuôi.

- Cậu trèo ra các mỏm đá được à?
- Phải được chứ.
- Rủi cậu té xuống biển thì làm sao?
- Cậu sẽ... lội vào bờ.
- Đừng tưởng. Biển sâu lắm, và sóng đánh mạnh lắm. Sóng có thể đưa cậu ra ngoài khơi làm bạn với cá mập.
- Cậu sẽ cưỡi con cá mập chạy vào bờ.

Hạnh cười khoái chí chỉ lên những đám mây trắng bay là đà trên đầu.

- Ở đây gần sát những đám mây cậu Lũy nhỉ?
- Rừng thông rộng lắm không?

Hạnh quơ tay một vòng:

- Rộng ghê lắm. Cậu đi nửa ngày cũng chưa hết nữa là. Cháu đã từng đi thử với dì Cúc Huyền cả ngày xem có đi hết được không nhưng cuối cùng mỗi chân quá bỏ cuộc.
- Cái gì cháu cũng nhắc tới Cúc Huyền.

Hạnh ngó Lũy cười. Lũy ném cần câu xuống bãi cỏ nằm xuống thở. Mây bay trên cao.

Lũy nghe được mùi lá chết dưới cỏ và hơi đất của buổi sáng vừa tan hết sương. Rừng thông vi vu, sóng biển muôn trùng ngoài khơi, gió thơm nồng mùi muối mặn và cát. Lũy nhắm mắt một lúc lâu, Hạnh cũng ngồi xuống bên cạnh Lũy đưa tay ngắt những cọng cỏ non, những cánh hoa dại. Lũy thấy lòng mình nhẹ tênh, êm đềm cùng với tiếng sóng và gió mây trên trời.

- Không đi nữa hả cậu Lũy?
- Nằm nghỉ một chút. Cháu không thấy mây đẹp à?
- Ở đây ngày nào mây cũng đẹp.
- Cháu có thích làm mây trắng bay trên trời không?

Hạnh nhú mào, đáp:

- Cháu không thích. Có hôm đi biển như thế này, dì Cúc Huyền bảo

với cháu dì thích làm những đám mây trắng thênh thang trên trời. Lũy gục gục đầu. Những đám mây trắng trên cao và sóng bạc phía dưới biển. Tiếng sóng, tiếng thông reo và tiếng gió. Cái mệnh mông đến ngộp hồn Lũy. Bây giờ mà được nằm đây, với những sự thanh thản trong lòng và chết đi như một giấc ngủ say, tưởng không còn gì toại nguyện hơn. Nhưng Lũy biết, mình vẫn chưa thanh thản được, chưa toại nguyện được một phần nhỏ nhoi trong đời sống này. Sự bận rộn kéo qua đời Lũy như những đám mưa bụi làm mờ gương kính, hai tay Lũy vẫn thênh thang và rơi hẫng vào một khoảng không. Trong đó có ước vọng trở về căn nhà cũ sống lại một thời thơ ấu với những con ngựa trời ôm cục than nguội dưới chân trên giàn bầu sai trái của mẹ. Đó phải chăng là giấc mộng mà Lũy chỉ mơ trong những giấc ngủ thường? Giấc mộng cũng là một thứ mây trắng thênh thang và tan nát nhất.

- Cậu không tiếp tục đi nữa à?
- Cậu thích nằm đây và chết như một giấc ngủ.
- Cậu nói kỳ. Tự nhiên đòi chết.

Lũy vòng tay gối đầu nhìn Hạnh cười. Bây giờ Lũy thấy Hạnh có đôi mắt giống chị Thục. Tại sao mắt của con gái thường đẹp? Có phải để làm một cái hồ trong vắt nước mùa thu. Đôi mắt của chị Thục đã ngâm cả đời anh Hoán. Đôi mắt của Cúc Huyền, từ một buổi chiều nào không hẹn hò đã ngâm cả đời Lũy. Và đôi mắt của Hạnh cũng hứa hẹn ngâm cả đời của một gã thanh niên nào đó, mai đây. Lũy yêu những đôi mắt đẹp. Nhìn vào đôi mắt con gái là nhìn vào một cuộc hẹn hò. Và bất cứ cuộc hẹn hò nào trên đời này, cho tình yêu, cũng là một cuộc hẹn hò đẹp nhất, lớn nhất, dù từ hẹn hò đó đưa ta đi đến hai bờ xa cách và tan nát. Lũy đã bắt gặp được trong đôi mắt của Cúc Huyền một cuộc hẹn hò, không phải từ kiếp trước. Lũy muốn nhìn chết đi đôi mắt đó. Cúc Huyền chắc cũng đã biết như thế. Và Cúc Huyền phải biết, tình yêu đang làm Lũy lười biếng, say

ngắt ngư như leo lên rừng thông ngó xuống biển xanh. Lũy lấy một cánh tay ra khỏi đầu, chìa ngón trỏ vẽ thành tên Cúc Huyền vào một khoảng không tưởng tượng. Hạnh cười khúc khích:

- Cậu bắt chuồn chuồn à?
- Cậu bắt dì Cúc Huyền của cháu.

Hạnh nắm tay Lũy kéo dẩy:

- Thôi, đi vào rừng thông không thì trưa mất. Buổi sáng cá ăn nhiều hơn buổi chiều.

Này cháu đề nghị câu được con nào to nhất mình lấy củi đốt lên nướng ăn, mang về nhà uống lăm. Cậu đồng ý không?

Lũy đứng lên, cười:

- Nhưng biết có câu được con nào không. Những người đang đại đột như cậu chả câu được cá. Vì cá chả bao giờ thêm rớt tới môi.

Hạnh ngơ ngác:

- Cậu nói gì cháu không hiểu.

Lũy mỉm cười nhìn vào mắt Hạnh:

- Cháu có đôi mắt đẹp lắm. Lớn lên khối người mê đôi mắt cháu mà làm thơ.

- Cậu chuyên môn nói bậy.

Hạnh lườm Lũy và bỏ đi trước. Lũy lặng lẽ đi phía sau. Vừa đi Lũy vừa đá những bông cỏ dại cho rơi xuống đất. Lá thông từ mùa trước rơi vàng mặt đất. Lũy dẫm lên và nghe tiếng xương lá gãy nhẹ nhàng bên dưới. Rừng thông mênh mông đúng như lời Hạnh nói. Đi mãi, Lũy vẫn chưa thấy đâu là đâu. Có lúc Hạnh biến mất sau những cây thông to, chờ Lũy đi qua, ngơ ngác tìm mới hiện ra phía sau cười khúc khích.

Lũy đi thẳng nhưng Hạnh đã kéo tay lại nói:

- Không phải lối này. Lối kia cơ. Đi thẳng lên trên đó chỉ toàn gặp những người đồn củi, họ dữ ghê lắm.
- Chắc là có cả ông nội của Cúc Huyền?

Hạnh cười:

- Cháu không biết.
- Hôm nay chắc ông ấy cũng phải đi đốn củi chứ gì. Cháu gặp và nói chuyện với ông ấy lần nào chưa?
- Không có nói chuyện lần nào cả. Khi nào ra chơi với dì Cúc Huyền gặp ông trước cửa, Hạnh cúi đầu chào. Hình như ông ngủ gục nên không thấy ông cục cựa.
- Chắc ông già quá nên lười biếng mở mắt, dù lúc ấy ông đang thức. Lũy và Hạnh cười khúc khích. Lũy không thể hình dung ra mẫu người của ông nội Cúc Huyền. không thể hình dung được. Lũy chỉ đoán ông như một cây đa già hàng ngày cản lối đi của Cúc Huyền và cản trở những bước chân mai này của Lũy. Cúc Huyền hẳn phải sợ Ông nội lắm. Hạnh thúc vào hông Lũy giục:

- Queo lối này cậu! Lũy bước đi theo lời của Hạnh. Những con chim trong rừng thông hót say sưa như sóng biển ngoài kia. Bên lối mòn ngập xác lá, Lũy lại thấy một bảng đóng đinh vào thân cây, nét chữ đã phai hết.

Lũy hỏi:

- Họ viết gì thế Hạnh?
- Cháu cũng không rõ. Hình như dì Cúc Huyền biết. Cháu nhớ dì ấy nói cho cháu nghe một lần rồi mà cháu quên.

Lũy lờm:

- Sao lại quên. Cháu phải có bốn phận nhớ những gì Cúc Huyền nói.
- Dì ấy nói nhiều lắm, làm sao cháu nhớ hết được?
- Bắt buộc.

Hạnh nhăn mặt:

- Như thế chắc cháu phải vào nhà thương điên hoặc phải trở thành máy ghi âm.

Lối mòn dần thấp xuống. Ở đây cây lá cũng không cao, chỉ khỏi đầu

Lũy một cái vớ tay, nên có lúc Lũy phải vệt cành lá để dẫn Hạnh đi. Tiếng sóng biển nghe gần hơn. Lũy đã nhìn thấy bãi cát vàng ánh lên phía dưới. Lũy đứng lại thở nhẹ nhàng. Lũy muốn tiếng sóng sẽ chuyển đi vào trong mạch máu mình.

- Chói mắt ghê.

Hạnh vừa nói vừa lấy tay che mắt. Nắng đã lên cao trên mặt biển xanh, rọi lên sóng bạc và bãi cát, hắt ánh nắng chói gắt lên mắt. Tiếng sóng ì ầm và tiếng gió buộc hai cậu cháu nói lớn mới nghe được tiếng của nhau. Hạnh chỉ tay về phía những ghềnh đá nhô ra ngoài bờ biển:

- Mình phải leo lên trên chỗ ấy mới câu được.

- Cá trên đó nhiều chắc?

- Không phải ở chỗ nào cá cũng nhiều cả. Nhưng trên đó có chỗ ngồi, yên tĩnh. Ở đây cậu phải chạy ra xa ngoài mé cát mới thả cần được.

- Cậu bắt đầu mê những con dĩa tràng hơn câu cá.

- Cậu bắt suốt đời vẫn không được con nào.

Lũy dòm những con dĩa tràng chạy lao xao chung quanh chỗ đứng của mình. Ngó chúng dạn dĩ như loài cua đồng nhưng khi vờ đá một nhúm cát hay vờ đưa tay ra bắt là chúng chạy nhanh như tên, chui xuống hang sâu mất tăm.

- Còn ở đây lâu cậu sẽ đào hang bắt chúng.

Hạnh cười:

- Cậu đào suốt đời cũng chưa tới được hang.

Hạnh lại lôi Lũy đi. Lần này phải hì hục leo những ghềnh đá nhọn, có lúc tưởng như rướm đôi bàn chân. Hạnh nhanh như một con sóc, nó leo thoăn thoắt và chỉ cho Lũy những chỗ phải bám vào để leo lên được. Hạnh nói:

- Cậu vô tình, luôn luôn bám vào những chỗ mà dì Cúc Huyền thường bám. Nhưng dì Cúc Huyền leo nhanh hơn cậu nhiều. Cậu

leo khờ ghê.

Lũy cười, nhìn những đám mây trên đầu đáp:

- Ủ. Cậu khờ ghê. Như những đám mây kia.
- Sao cậu biết mây khờ?
- Vì mây trôi lơ đãng.

Nói xong Hạnh khoái chí cười vang. Một lúc sau hai cậu cháu cũng leo lên được trên những ghềnh đá. Hạnh tìm chỗ ngồi bằng phẳng quen thuộc ngồi xuống. Lũy cũng ngồi xuống theo.

Hạnh nói:

- Cậu biết móc mồi không?
- Biết chứ. Nghề của cậu.

Hạnh tủm tỉm cười:

- Mồi câu dì Cúc Huyền ấy hả?

Lũy lườm:

- Cháu xạo.
- Cháu bắt chước cái miệng của cậu đó.

Lũy cốc cho Hạnh một cái. Hạnh rút cổ lại, ném sợi nhợ câu xuống nước. Lũy vuốt dây cần câu của Cúc Huyền, tay Lũy chợt nhận ra những đường khuyết trên nhánh trúc lên nước lóng lánh. Lũy nhìn những đường khuyết thấy một chữ “Huyền” khắc thật đẹp. Lũy ngó quanh quất tìm một mảnh nhọn của đá rơi rớt nhưng không thấy.

Lũy nhìn xuống chân một vụn kính sáng loáng nằm yên ở đáy bao giờ. Lũy cầm vụn kính lên khắc bên cạnh chữ “Huyền” một chữ “Lũy” cũng đẹp không kém. Lũy ngắm nghía vụn kính không hiểu ở đâu nó rơi xuống chân mình, Hạnh bỗng nói:

- Cái đó do chiếc gương nhỏ của dì Cúc Huyền đánh rơi hôm trước.

Lũy lại để vụn kính lại y chỗ cũ. Đưa cần câu có khắc tên Lũy cho Hạnh coi và hỏi:

- Hay không?

Hạnh xì một tiếng:

- Cậu Lũy thấy ghê. Chưa gì dám khắc tên mình bên cạnh tên của dì Cúc Huyền.

- Sao Hạnh biết “chưa gì”?

- Chứ còn gì nữa. Nếu đã “có gì” với cậu, dì Cúc Huyền không giận cậu, không từ chối đi chơi biển với cậu đâu.

- Hạnh còn bé con, chả biết gì hết trơn mà còn làm tàng. Tuy nói thế nhưng nỗi buồn cũng đến với Lũy. Những đám mây trắng, trôi trên nền trời tự nhiên trở buồn đột ngột. Lũy lặng lẽ móc môi vào lưới câu thả xuống nước. Lũy không bao giờ nghĩ rằng, một chút nữa đây sẽ có một con cá nào đó đến ăn câu của Lũy. Từ trên ghềnh đá nhìn xuống mặt nước xanh sâu, Lũy thấy bóng mình chơ vơ, xiêu vẹo, thảm hại như một cái cây chết khô giữa bình minh, nắng đang lên. Một con cá bỗng ăn câu Hạnh, Hạnh giật lên và mừng rỡ như nhận được quà. Lũy nhìn vẩy cá óng ánh bạc trong nắng chợt thấy mình không còn nỗi vui của Hạnh nữa, tuổi nhỏ đã chết và nguội lạnh như tro than trong hồn Lũy.

- Cừ không? Thế là cậu Lũy thua Hạnh rồi đấy nhé?

Lũy mỉm cười:

- Thì cậu thua cháu chứ sao.

Hạnh khoái chí cười hoài. Lũy cắm cần câu vào kẽ đá và nằm xuống, lót hai tay sau gáy nhìn lên trời xem những đám mây trắng đuổi nhau bay qua mặt biển, ở chỗ này lũ chim cát dạn dĩ hơn. Chúng không ngại bóng người nên bay đến hàng bầy và đậu chung quanh Lũy. Nếu chúng không bay chắc Lũy với tay ra là bắt hết được chúng. Những con chim cát dễ thương và xinh xắn kia, mi có hiểu cho lòng ta không. Mi có hiểu rằng ta đang buồn?

Những con chim cát vẫn hồn nhiên ríu rít. Lũy nhắm mắt lại và muốn mình bình thản đi vào giấc ngủ giữa triều cao, biển xanh cùng sự bao la muôn trùng của rừng thông, của sóng gió.

Hình như Hạnh vừa giật được một con cá bạc nữa. Lũy nghe tiếng reo của Hạnh mà không thèm mở mắt.

Huyền xưa

Chương 6

Ngày trước, đi ngang qua trường Cúc Huyền một cách vô tình Lũy không nhìn thấy hết cái đẹp của ngôi trường nữ trung học ở tỉnh. Những con đường vây quanh đó có nhiều cây. Mùa mưa đang thay áo vàng. Buổi chiều hôm nay Lũy tới, không có cuộc hẹn hò nào, vẫn vô tình như thế. Lũy đi ngang qua ngôi trường vẫn còn đóng cổng. Cánh cổng im lìm với những con chim sẻ, nhỏ bé lao xao. Nắng chiều bật từ hướng sông nhuộm vàng cây lá hai bên đường. Lũy đi dưới những chiếc lá me bay, để chờ đợi giờ tan học của Cúc Huyền. Trường con gái, luôn luôn có những cái dễ thương. Bốn phía rào có dây leo trổ hoa tím, trong sân có bồn cỏ với những luống mùi giò nở muộn. Lá trên cây vàng ươm, ẻo lả. Nắng chiều như tơ phả xuống những con đường vắng xe cộ. Lũy nhìn thấy dưới bóng mát của cây me lớn bên trường, nhiều gã thanh niên đứng lóng ngóng đợi chờ giờ tan học. Lũy đi loanh quanh với những điều thuốc vội vàng. Và Lũy u buồn với ý nghĩ trong số những thanh niên đó có một kẻ đứng đợi Cúc Huyền. Họ đã là bồ với nhau. Cúc Huyền tan học, ra đứng chỗ hẹn quen thuộc. Họ đi bên nhau dưới những hàng cây thật đẹp trong một buổi chiều thơ mộng như thế này. Lũy sẽ như một người xa lạ, đứng nhìn theo. Buồn biết bao nhiêu.

Lũy vòng lại con đường đã đi, đứng ở một góc vắng. Từ đây Lũy thấy được những ngôi nhà bên kia có vườn hoa, mái ngói đỏ. Tiếng chuông reo nghe xa, như tiếng đế mèn rúc trong bãi cỏ.

Một lúc Lũy thấy Cúc Huyền và My đi ngang qua. Lũy im lặng ném mẩu thuốc và dập tắt nó dưới chân. Lúc ngược lên thoáng thấy ánh mắt của Cúc Huyền quay đi và hai người tiếp tục nói chuyện với nhau. Họ đi chậm, sát vào lề cỏ. Lũy yên lặng đi theo phía sau. Đi một lúc thấy Cúc Huyền và My như sắp sửa quẹo sang con đường khác tránh mặt Lũy, bực quá, Lũy gọi to:

- Cúc Huyền.

Cúc Huyền vẫn không quay lại. Lũy đi nhanh tới trước, băng qua đường đối mặt với Cúc Huyền hỏi:

- Cúc Huyền không nghe gì hết à?

My nhìn về mặt tức giận của Lũy, luống cuống ngoái lại Cúc Huyền rồi nói:

- My về trước, Cúc Huyền nhé.

Cúc Huyền lật đật nắm tay My kéo lại:

- Chờ Cúc Huyền về với.

- Cúc Huyền có bạn.

- Không phải bạn, quen thôi.

- Quen cũng là bạn rồi. My về trước, mai gặp lại. My thoát tay Cúc Huyền đi nhanh và băng qua đường. Lũy sấn tới gần giọng:

- Cúc Huyền làm bộ không nghe hả?

- Lũy mất lịch sự. Tại Lũy mà My bỏ về trước. Ngày mai tụi nó đồn rùm lên cả trường đều biết.

Lũy cười:

- Biết gì?

Cúc Huyền đỏ mặt đi nhanh hơn chứ không thềm trả lời. Lũy chặn trước mặt.

Cúc Huyền cự:

- Lũy gan ghê hả?
- Ai kêu Cúc Huyền không thèm trả lời.
- Lũy kỳ ghê. Nói chuyện ngoài đường người ta dòm ngó. Tụi kia đồn rùm lên chắc có nước phải nghỉ học.
- Sao lại phải nghỉ học? Bộ bạn của Cúc Huyền không có đứa nào có bồ à?
- Không biết. Nhưng tụi nó giấu kỹ lắm.
- Lúc nãy thấy họ chờ ngoài trường thiếu gì. Có cả thằng "mặt gà mái" chờ Cúc Huyền nữa.

Cúc Huyền trợn mắt nhìn Lũy, vụt băng qua đường đi thật nhanh.

Lũy phải chạy theo nói:

- Không có gì với thằng đó sao Cúc Huyền khó chịu?
- Không có người ta mới khó chịu đó. Lũy đừng có dựng đứng câu chuyện.
- Không có thì thôi. Nhưng Cúc Huyền phải nói chuyện.
- Đã bảo không có nói chuyện ngoài đường.
- Chứ nói chuyện với Cúc Huyền ở đâu?
- Ở nhà, bộ không được sao?
- Cúc Huyền chưa mời, ai dám tới. Bộ nói người ta không sợ lưỡi búa của ông nội à?

Cúc Huyền đỏ bừng mặt cố giấu nụ cười.

Lũy đi gần Cúc Huyền hơn và hốt thật nhỏ:

- Cúc Huyền hết giận rồi à?
- Không biết.
- Cứ để My về trước đi. Biết đâu My lấy mình làm cái cớ để về trước gặp bồ của My đang đứng chờ ở đằng kia.

Cúc Huyền lờm:

- Lũy đừng nói bậy, My chưa có bồ.
- Làm sao Cúc Huyền biết được?
- My chưa có bồ.

- Nhưng làm sao Cúc Huyền biết. Bộ My có bồ My phải nói cho Cúc Huyền biết à?

Cúc Huyền mím môi:

- Chuyện gì My cũng nói cho Cúc Huyền nghe cả.
- Nhưng chuyện có bồ chắc là My phải giấu.
- Đã bảo không có.

Lũy đưa tay quơ một vòng trước mặt:

- Lúc này tới đây Lũy có làm quen với một thanh niên đứng trước cổng trường. Lũy hỏi anh ta chờ ai anh ta nói chờ My. Và Lũy nói Lũy chờ Cúc Huyền.

Cúc Huyền sùng sộ:

- Lũy đừng nói xạo.
- Không tin mai Cúc Huyền hỏi My thì biết. Bồ của My học trường nam trung học kia, tóc hớt ngắn, có vẻ "xì bo" lắm. Chắc anh chàng ta là tay đua xe đạp không thì cũng là một cây chạy nước rút.

Cúc Huyền cười:

- My không có bồ như thế.

Lũy tỉnh bơ:

- Có bồ đẹp trai như thế mà My giấu.
- Đã bảo My không có bồ như thế. Lũy chuyên môn bịa chuyện cho người ta.
- Cúc Huyền bênh vực cho My hả?
- My không có bồ mà Lũy nói có bồ, phải bênh My chứ sao.

Lũy nhìn vẻ mặt phụng phịu của Cúc Huyền. Cái môi đưa ra giận dỗi, đôi mắt long lanh, tròn xoe. Lũy thích thú cười, không hiểu sao Lũy cứ thích chọc cho Cúc Huyền giận. Dù mỗi lần Cúc Huyền giận cái hy vọng đi chơi biển với Cúc Huyền lùi xa tầm tay Lũy.

- Cúc Huyền biết không?
- Biết gì?
- Khi người ta có bồ người ta dễ thương ra và đời sống cũng vui

hơn nhiều.

Cúc Huyền đỏ mặt hỏi:

- Lũy muốn ám chỉ ai?

Lũy quơ một vòng tay ra trước mặt đáp bằng quơ:

- Nói chung những người mới yêu nhau đấy mà.

- Lũy toàn nói bậy bạ. Không thèm nghe nữa.

Cúc Huyền bịt tai lại đi ra xa. Lũy nhìn con đường nối phía trước.

Đám học trò con gái đi xe đạp ngang qua dòm lại. Cúc Huyền mắc cỡ quay lại cự:

- Lũy thấy người ta dòm mình không?

- Ăn nhằm gì.

- Lũy không ăn nhằm chứ Cúc Huyền bị tụi nó đồn lên có nước chết.

- Kệ tụi nó. Bộ tụi nó không có bồ tụi nó ganh hả?

Cúc Huyền bịt tai lại:

- Lũy nói bậy quá.

Lũy cười. Cúc Huyền cố đi nhanh hơn Lũy để giữ một khoảng cách thật xa.

Lũy đi phía sau đá những viên gạch rơi rớt, những chiếc lá cây, những ống lon bơ vơ tội nghiệp, Lũy không biết con đường phía trước sẽ dài hay ngắn, có dẫn về nhà Cúc Huyền không. Lũy mong cho Cúc Huyền đi lạc, quên mất đường về nhà. Chắc là sẽ thú vị lắm. Cúc Huyền đi không ngoái lại. Lũy mặc kệ, cứ đi phía sau với những trò chơi của mình. Con đường vắng người dần. Học trò đã về hết. Chỉ còn nắng úa vàng trên lá cây, trên mặt đường. Lũy nghe tiếng móng ngựa gõ lóc cóc ở đường nào vọng tới. Cúc Huyền đã đến đầu đường sửa soạn quẹo, Lũy chạy nhanh lên kêu:

- Ê, đi đâu đó?

- Đi về chứ đi đâu.

Lũy ngoảnh lại:

- Về bằng đường này hả?
- Ừ. Đường này chứ còn đường nào nữa.
- Dài hay ngắn?
- Ngắn. Đi một chút xíu là tới nhà.

Lũy cười:

- Thôi đi đường khác. Lựa đường nào dài thật dài mà đi. Càng lâu tới nhà càng tốt.
- Không được. Bộ Lũy không thấy trời sắp tối rồi hay sao. Nãy giờ nếu không có Lũy người ta đã về tới nhà.
- Về trễ một hôm có sao đâu?
- Ông nội ngồi ở cửa chờ. Về trễ ông nội la ghê lắm.

Lũy ức ông nội của Cúc Huyền kinh khủng. Tại sao ông cứ hay đe dọa Cúc Huyền thế. Lũy nghĩ những người lớn tuổi thường hay thương con cháu. Ông nội Cúc Huyền lẽ ra phải nằm trong ghế xích đu xem báo chờ Cúc Huyền về xoa đầu một cái.

Đằng này Lũy tưởng tượng lúc nào ông cũng cầm cái búa đứng gác cổng nhà như một vị hung thần.

- Lúc nào Cúc Huyền cũng sợ Ông nội hết. Thử không sợ Ông một hôm được không?

Cúc Huyền rơm rớm nước mắt:

- Lũy đừng ghét ông nội. Tuy thế chứ ông nội thương Cúc Huyền hơn ai hết.

Cúc Huyền thật mau nước mắt. Chuyện gì cũng khóc được hết.

Lũy nói:

- Thương Cúc Huyền sao ông luôn luôn đe dọa đánh Cúc Huyền?
- Tại ông sợ Cúc Huyền hay đi chơi với bạn không tốt. Ông nội nói đúng, vì bạn ít có người nào tốt với mình. Họ luôn luôn gian dối lừa lọc. Chỉ có những người trong gia đình mới thành thật với Cúc Huyền mà thôi.

Lũy có cảm tưởng như những mũi kim đang đâm vào đầu ngón tay

mình. Cúc Huyền ngây thơ và trong sáng như một viên cuội trắng nằm dưới đáy hồ xanh. Như con chim sơn ca ngơ ngác trên cành mà Lữ là người thợ săn thành thạo và tài ba trong những mũi tên nhọn bén, Lữ im lặng một lúc lâu. Cúc Huyền áp úng hỏi:

- Lữ buồn hả?

Lữ lắc đầu:

- Lữ đang suy nghĩ tới những điều Cúc Huyền vừa nói.

- Cúc Huyền thuật lại lời của ông nội nói chứ không có ám chỉ Lữ đâu. Cúc Huyền.... Cúc Huyền....

Những giọt nước đầy hơn trong mắt Cúc Huyền, và Cúc Huyền áp úng mãi không nói được.

Lữ thở dài:

- Thôi Cúc Huyền về nhà đi. Lữ sang ngõ khác.

- Lữ đâu có biết đường?

- Ăn nhầm gì. Lữ đi một lúc cũng nhớ ra đường mà về nhà.

Cúc Huyền buồn bã hỏi:

- Bây giờ Lữ chưa về nhà à?

- Lữ đi ra phố chơi. Đi về với Cúc Huyền người ta thấy đồn rùm lên, Cúc Huyền không thích.

- Lữ giận?

Lữ lắc đầu quay đi. Hình như Cúc Huyền có gọi Lữ mấy tiếng nhưng Lữ cứ lờ đi. Buổi chiều đã xuống hết trên cây lá. Nắng biến mất từ bao giờ. Lữ đi hết đường này sang đường khác nới những điều thuốc lá và nhìn lá bay lao chao trong ánh đèn đường vừa bật lên. Hình như Lữ đi lạc một lúc, qua những con đường thật vắng và thật lạ, không có đèn đường. Những ngôi nhà tối đen đóng kín cửa và cây lá ào xào bên trên. Đi hết con đường đang đi Lữ mới thấy một ngọn đèn đường.

Từ đây Lữ đứng nhìn bao quát sang khu phố trước mặt và từ từ nhận ra hướng bờ sông. Lữ đi tới trước và nghe tiếng hát từ trong

máy phóng thanh của rạp hát. Gió từ dưới sông thổi lên, mát lạnh. Lũy đi lòng vòng một chút trong đám đông rồi tìm một quán cà phê ngồi. Đêm thứ mấy trong thị trấn xa lạ này đối với Lũy? Mặt sông nhuộm ánh đèn của khu phố nom buồn bã. Những đợt sóng nhẹ thấy rõ, tới tấp xô vào bờ đá. Chiếc cầu bắc qua bên kia bờ lao chao bóng người đổ xuống. Lũy gọi một phin cà phê và ngồi chờ những giọt cà phê nhỏ xuống ly một cách chậm rãi. Lũy nhớ tới anh Hoán và thành phố của mình. Nhớ một góc quán cà phê quen thuộc và những buổi chiều ngồi đối diện với anh yên lặng nhìn mưa. Tình yêu buồn bã và tội nghiệp như thế sao. Lũy muốn tan rã ngay theo những giọt cà phê và mất tích như những hạt bụi trước cổng trường của Cúc Huyền một buổi chiều nào.

Những con đường vắng ngắt với hàng cây chạy dài đổ bóng xuống mặt nhựa đen nhánh. Trăng thị trấn đã lên, soi lờ mờ những mái nhà, những góc đường và cây lá râm bóng trong đêm khuya. Con đường hình như chỉ còn mình Lũy đi. Lũy có thể nghe những bước chân mình, nghe tiếng vạt sành rúc trong chân cỏ. Đêm trăng buồn bã của thị trấn tràn ngập trong hồn Lũy. Qua ngôi trường của Cúc Huyền, Lũy nhìn cánh cổng quen thuộc khép kín, như đã khép kín tất cả những buổi chiều làm thành kỷ niệm, Lũy đã vu vơ ném những viên gạch lăn trên đường, nghe đêm thâu lăn dài theo tiếng khua động của viên gạch. Trăng mờ màng quá. Và Lũy thích đi lang thang qua hết những con đường của tỉnh lỵ. Giờ này mà ra biển, nhìn trăng treo trên mặt biển nghe tiếng sóng rì rào vỗ vào bờ đá chắc không còn gì thơ mộng hơn.

Lũy đã đứng ở đầu con đường dẫn về nhà. Bờ hồ xanh cỏ và mặt nước sóng sánh bóng trăng. Một người nào đó đi chơi về nện gót giày phía dưới bờ hồ và mất hút sau đó. Lũy nhặt những viên gạch ném xuống hồ nghe tiếng nước bị khuấy động và bước vào nhà. Lũy đẩy cánh cổng đã hé mở sẵn. Những cánh hoa giấy rơi xuống

tóc Lũy.

Trong sân có hai lần bánh xe in trên cát. Đêm nay anh Đồng lại trực. Lũy đoán anh Đồng mới tới sở nên hai dấu bánh xe in trên cát còn ướt. Lũy dừng lại trên thềm nhà châm điếu thuốc, mùi hương hoa từ chân rào thoảng đến, nhẹ nhàng. Có tiếng chị Thục vang lên từ trong nhà:

- Lũy về đây phải không?

Lũy đáp lời chị bằng cách giậm chân trên thềm mấy cái. Cánh cửa mở và chị Thục bước ra:

- Tưởng Lũy đi lạc rồi chứ?

Lũy rút một hơi thuốc cười:

- Buồn đi lang thang chơi chứ thành phố này nhắm mắt đi cũng trúng.

- Ai biết đâu. Hạnh nó bảo thế.

- Hạnh còn thức không?

- Nó chờ cậu không được nên mới vừa đi ngủ.

Chị Thục dòm Lũy cười:

- Sao lại buồn?

- Đêm trăng u buồn quá. Chị thấy không?

- Đêm trăng nào mà chẳng buồn. Những Lũy chắc phải buồn hơn đêm trăng nữa. Có đúng không?

Lũy im lặng ngắm những chiếc lá cây. Chị Thục nói:

- Liệu mà khai với chị đi. Lúc tối Cúc Huyền có ghé nhà. Chuyện gì mà xem lâm ly thế. Nàng ngồi khóc trong ghế hỏi mãi chẳng nói.

Lũy nghe nhịp đập của trái tim mình rộn ràng sau câu nói của chị Thục. Lũy hỏi:

- Thật à?

- Thật chứ ai mà đùa. Cúc Huyền đến đây ngồi cả buổi. Hình như chờ Lũy về đây.

- Lạ nhỉ! - Sao lại lạ?

- Tự nhiên đến đây ngồi chờ.
- Tại Lũy giận người ta nên người ta sợ đến đây để xin lỗi chứ còn làm sao nữa.
- Tự nhiên giận.
- Ủa. Lũy không giận Cúc Huyền à?
- Không.

Chị Thục cười:

- Nội cái cách Lũy trả lời chị cũng biết hai người giận nhau. Thôi, giảng hòa, Cúc Huyền đến đây ngồi khóc cả buổi, xem bộ buồn lắm. Giận nhau chả đi đến đâu mà buồn bã quá. Huề đi cậu.

Lũy ngồi xuống thêm nhà, ngắt những bông hoa dại màu trắng, lắc đầu:

- Chả có gì để giận Cúc Huyền cả.
- Hòn mát mãi. Con trai phải biết tha thứ, rộng lượng. Đừng có tự ái quá như thế.

Lũy lắng sang chuyện khác:

- Đêm trăng đẹp quá chị Thục nhỉ. Thế mà anh Đồng lại trực. Không ở nhà bày bàn ra sân mà uống trà thì khoái chí biết mấy.
- Lũy thức khuya nổi không, chị sẽ pha trà. Hai chị em uống.
- Sao lại không nổi. Người ta đang cần thức mà ly.

Chị Thục cười quay vào, dặn:

- Chờ nhé. Ngó bộ Lũy như anh chàng thất tình.

Lũy ngồi nghe những con chim đi ăn đêm về đậu xuống cây trứng cá bên chân rào. Những trái trứng cá chín bị động rơi xuống lộp bộp trên sân. Ánh trăng đổ xuống, thu vào bóng lá lay bay với cơn gió rười rượi bốc lên từ mặt hồ. Một vài ngôi nhà phía bên bờ hồ còn ánh sáng đèn. Những ngọn đèn bóng vàng hoe ngó trong đêm khuya cũng thấy buồn. Như những ngọn hải đăng chờ vợ ngoài mặt biển khơi.

Tiếng lục đục của chị Thục trong nhà, một lúc chị Thục pha trà trong

chiếc bình sứ trắng ngà với mấy cái tách nhỏ bé xinh xắn.

- Trà cao nguyên ngon phải biết.

Chị Thục nói với mùi trà lất phất đưa lên mũi Lũy. Lũy ngồi trong ghế mây rộng ngả đầu, mắt nhìn bóng trắng vàng óng trên trời. Đêm yên tĩnh quá. Và đêm như có mùi hương từ bên hàng xóm. Lũy nói:

- Uống trà nhớ ông Năm quá chị Thục nhỉ?

- Chị còn nhớ những đêm trăng chơi năm mươi loanh quanh khu vườn phía trước nhà. Lũy trốn tài ghê. Chả bao giờ chị tìm ra được.

Lũy cười:

- Tại chị hay sợ con ma núp trong những chỗ tối, có bao giờ chị dám vào bóng tối đâu mà tìm được. Đi tìm kiếm người ta mà cứ ôm gốc cây cột.

- Lũy có nhớ quê nhà của mình không?

- Nhớ hơn bao giờ.

- Nhiều lúc anh Đồng trực ở sở, Hạnh và Hiền ngủ yên lành, chỉ còn mình chị thức trong đêm khuya. Lúc đó là lúc mà ngày xưa hiện về với từng kỷ niệm kéo tới, chồng chất. Chị nhớ ngày xưa của mình, nhớ cha mẹ, nhớ Lũy, nhớ những trò chơi trong bóng trắng. Tưởng có thể chết được. Nhưng biết làm sao hơn khi mình không kéo lại được thời gian. Tuổi nhỏ bay mất với ngút ngàn thương nhớ như con diều giấy ngày xưa của Lũy đứt dây bay ngoài đồng nội.

Đôi mắt chị Thục mở lớn với mái tóc u buồn đổ xuống vai. Chị Thục vẫn còn đẹp như ngày nào. Lũy ngần ngại hỏi:

- Nếu bây giờ chị tình cờ gặp lại anh Hoán chị đối xử thế nào?

- Gặp lại anh Hoán?

Lũy gật đầu. Chị Thục cười:

- Làm sao mà gặp được?

- Quả đất tròn. Đi mãi rồi cũng có một ngày gặp nhau.

- Có thể như thế. Nhưng chị với anh Hoán chắc không bao giờ gặp.

- Vì sao?

Chị Thục chỉ lên bầu trời:

- Lũy thấy hai vì sao trên trời kia không. Sao đi mãi đến một ngày, mòn mỏi, rơi rụng chứ nhất định không gặp nhau. Vì mỗi vì sao đi mỗi hướng.

- Rồi cũng có hồi gặp nhau. Đó là sự rơi hay là cõi chết.

Chị Thục cười:

- Chúng ta bắt đầu nói nhảm rồi. À, Lũy nhắc tới anh Hoán khiến chị nhớ tới nhiều người khác. Những người ngày xưa vẫn thường đến nhà mình chơi. Họ đâu cả rồi?

- Có người làm lớn, có người đã chết, và còn lại anh Hoán lang thang thất tình, hận đời đen bạc.

- Lũy nói quá. Bao nhiêu năm rồi không lẽ anh Hoán chưa quên.

Lũy cười:

- Tình đầu, khó quên lắm chị ạ. Nhiều khi muốn quên mà lòng cứ nhớ thêm thì sao?

- Trường hợp của Lũy đây phải không?

- Của anh Hoán chứ.

- Thôi đừng có làm bộ. Nói ra thì người ta đã biết tận tim đen rồi.

- Ngày mai Lũy về.

Chị Thục ngạc nhiên:

- Sao lại về sớm vậy. Ở chơi lâu một tí, về dưới đó làm gì. Lũy đâu còn bận rộn gì nữa?

- Tự nhiên thấy nhớ thành phố và anh Hoán.

- Chứ không phải hai người giận nhau?

- Có gì mà giận nhau?

- Có gì thì Lũy biết chứ sao chị biết. Thôi đừng có hờn nhau nữa. Ở chơi vài hôm xem chị có rảnh sẽ xin anh Đồng cùng về chơi với Lũy. Được không?

Lũy lắc đầu:

- Lũy thích về một mình, đến một mình bất ngờ.

- Có cho Cúc Huyền hay không?
- Không.
- Gay go nhỉ. Chiến tranh lạnh hay chiến tranh nóng mà hồi hộp thế?

Lũy không đùa được nữa. Tự nhiên Lũy thấy chán ngán tất cả nơi này. Muốn đứng lên và bay khỏi một cách nhanh chóng. Cổng nhà hoa giấy kia là ngưỡng cửa mang hình bóng với màu áo của Cúc Huyền. "Em đến bên tôi một chiều khi nắng phai rồi". Nắng ở đây, luôn luôn là màu nắng thu phai, nhưng chưa lần nào em đến bên tôi. Lũy bàng hoàng với trí nhớ, một buổi chiều nắng ngơ ngác trên đỉnh cây me thả vầng lá hai bên đường. Chiếc cầu bắc qua bên sông không phải là chiếc cầu biên giới nhưng sự chia cách nghìn trùng. Ngày mai, chuyến xe sớm nhất của thị trấn này, rời khỏi, mang theo Lũy. Cúc Huyền lúc đó, chắc đã dậy học bài bên cửa sổ ngó xuống hồ nhuộm hơi sương lạnh và chắc không hay Lũy đã về. Anh về em chắc không hay Như cây me ngã bóng dài buồn tênh. Hai câu thơ đó của anh Lũy làm từ lúc mới xa chị Thục, Lũy nhớ và thuộc nằm lòng.

- Lũy buồn ngủ chưa?
- Đêm trăng như thế này ai mà ngủ cho được.
- Chị pha thêm một bình trà nữa nhé.

Chị Thục đứng lên mang ấm trà. Lũy nhìn chiếc ghế bỏ trống tự nhiên nghĩ đến một bếp lửa tàn. Hơi ấm vừa tan đi theo với chân người, tro than đã đầy với sương giá lạnh. Lũy ngả người nghe mùi hương thoang thoảng của hoa dại. Chị Thục trở ra với bình trà nóng. Chị nói:

- Hình như đêm khuya lắm rồi.
- Chị có buồn ngủ không?

Chị lắc đầu:

- Không buồn ngủ nhưng Lũy cũng đừng nên thức khuya.

- Hết bình trà này đi ngủ thì vừa.
- Thật nhé, chị vào với bé Hiền một chút.

Lũy im lặng nhìn theo bóng chị Thục khuất trên thềm cửa. Hình như chị cũng mang theo một ít bóng trắng vào nhà. Đêm khuya dần với những tiếng động dưới cở, ánh trăng cũng hiu hắt thêm. Lũy rót trà vào tách, mùi thơm đã nhạt nhưng khói ấm làm Lũy thấy thích thú ngồi lại trong đêm. Lũy nhớ tới một khoảng vườn ở quê nhà, cũng một đêm như thế này, những tàu lá dừa chao, đổ bóng trắng trên mặt hồ nhỏ nuôi cá. Những đêm trốn ngủ, Lũy, chị Thục và vài người bạn trong xóm thuở ấu thơ bày trò chơi. Lũy trốn ở một nơi thật kín, nhìn rõ chị Thục ở bên ngoài. Nhưng lúc đó Lũy không tha thiết gì đến trò chơi, chỉ ngồi đó và lắng nghe những con chim trở lại trong đêm đập cánh xoành xoạch trên ngọn dừa hay kêu ròi rã đâu xa. Lũy lượm đất ném xuống hồ để nghe lũ cá tưởng lầm mỗi đớp bèo tung mặt nước. Lũy nhớ tới những con đường quen thuộc ở thành phố đó, những đêm đi chơi khuya về với anh Hoán. Tất cả bây giờ là mùi hương tưởng nhớ. Lũy tưởng những kỷ niệm qua là nằm im dưới chân đi của mình, bình thản theo thời gian mà mất tăm. Không ngờ đêm nay nơi chỗ ngồi xa lạ này, một mình, kỷ niệm lại kéo về đông đủ, làm Lũy bàng hoàng ngây ngất. Lũy đứng lên theo bóng trắng ra ngoài đường. Con đường vắng ngắt.

Những mái nhà vàng trải ánh trăng nằm hiu hắt dưới cây lá xanh đen. Gió biển thổi về lạnh sau gáy. Biển bây giờ chắc không có một người nào. Lũy đi dọc bờ hồ sang xóm nhà Cúc Huyền. Những ngôi nhà đóng kín cửa, không ai hay Lũy tới. Chỉ có Lũy và bóng trắng treo trên đỉnh trời. Qua khỏi nhà Cúc Huyền, Lũy tưởng mình sẽ nghe tiếng gọi từ phía sau. Tiếng gọi ăn năn và hoảng hốt của Cúc Huyền, nhưng cổng rào hoa giấy đỏ vẫn vô tình, những viên ngói nâu vẫn nằm thờ sượng khuya một cách vô tình. Lũy đi vòng theo hồ. Hồ xa ngút mắt như mộng tưởng. Và Lũy ngồi xuống một bãi cỏ

nhìn sang nhà Cúc Huyền. Hình như nơi cửa sổ, trên gác chỗ của Cúc Huyền có bóng đèn ngủ vàng đỏ. Lũy nghe rất rõ trong mạch máu mình những sợi máu ngọt ngào căng lên, chảy mạch. Một chiếc xe ngựa lốc cốc từ cuối đường đi tới. Lũy ngạc nhiên nhìn cái bóng đèn đặc ấy hiện ra dần. Người xà ích như cũng bị lẫn vào trong bóng đêm chỉ có tiếng móng ngựa gõ dòn tan trên mặt đường và nghe như vọng lên từ đáy hồ. Một lúc cỗ xe ngựa đi qua và mất hút. Lũy ngồi ngất những bông cỏ dại lấm tấm màu trắng ném xuống hồ. Ngày mai không còn Lũy ngồi đây nữa. Giã từ, Cúc Huyền nhé! oOo Những con chim hôm nay bỗng nhiên dậy sớm. Tiếng hót của chúng cùng với gió biển đưa vào phòng, đánh thức Cúc Huyền dậy. Hồi đêm, thức hoài không ngủ được, đến khi chớp mắt Cúc Huyền quên tắt ngọn đèn học trên bàn. Bây giờ thức dậy ngỡ là ánh trăng còn xuyên qua cửa sổ. Tiếng chim hình như ở ngoài hàng cây ven bờ hồ đưa tới. Không biết vì tiếng chim rơi vào cái mênh mông bát ngát của hồ xanh hay hòa lẫn với gió và sương mai mà Cúc Huyền nghe như có một chút khác lạ. Gió biển khe khẽ vào cửa sổ, như theo mây báo hiệu cho mùa đông, vừa đủ lạnh để Cúc Huyền có những cảm giác ngỡ ngác trước một đầu ngày mới. Sau một đêm thức dậy biết đâu trời đất đã sang mùa mà Cúc Huyền chưa hay? Cúc Huyền nhớ lại bóng trăng hồi đêm, nhớ lại bóng Lũy ngả trên bờ hồ. Đêm khuya chỉ có mình Lũy và bóng trăng, chỉ có mình Cúc Huyền với nỗi buồn. Từ cửa sổ này xuống bên dưới chỉ một tiếng gọi khẽ thôi, Lũy đã nghe. Nhưng Cúc Huyền không gọi, không biết làm gì khác hơn là để cho những giọt nước mắt tự do rơi xuống những trang vở trắng, chưa bao giờ Cúc Huyền biết buồn như thế này.

Nỗi buồn như từ trong xương tủy mà ra, từ những thành ghế, đỉnh màn mà vào. Làm Cúc Huyền ngây chết, điên dại, lơ lửng trước đêm tối xuống và bóng trăng lên. Cúc Huyền lo sợ cho ngày mai khi

gặp lại My. Sợ My nhận ra từ trong đáy mắt Cúc Huyền những thay đổi, đã đánh mất sự hồn nhiên của mình. My ơi, làm sao còn được những ngày vui cũ như con chim cùng tổ? Tự nhiên Cúc Huyền lo sợ chỗ ngồi của mình trong lớp học, lo sợ tiếng phấn nghiền trên bảng đen, lo sợ cả những phiến mây trôi ngoài kia. Đã hết một Cúc Huyền bé nhỏ, xinh tươi của bạn bè, của lớp học, của thị trấn này. Mùa mưa đã đưa Lũy đến. Làm chi vậy nhỉ? Cúc Huyền muốn xua đuổi Lũy ra khỏi thị trấn này, quên Lũy, xóa bỏ Lũy, để được trở về sự hồn nhiên cũ với My. Nhưng làm sao được bây giờ, có phải Cúc Huyền đã xa cách My rồi, có một chút tội lỗi với My rồi. Phải không? Theo với tiếng chim, sương rơi nặng hạt trên cây lá. Phía bên kia bờ hồ, giữa một khoảng sương mù, Cúc Huyền thấy cây sứ nở bông trắng. Mùa trắng của hoa sứ bất ngờ thấy được trong buổi sáng, giữa sương mù, nhỡ như những cô đơn. Cái đẹp tinh khiết và u buồn. Cúc Huyền úp hai bàn tay lên mặt mình, nghe hơi ấm truyền vào những sợi máu trên hai má. Sáng nay không chỉ có trời đất, cây cỏ thay đổi mà hình như có một cái gì đó thay đổi lớn lao hơn. Cúc Huyền không bật đèn sáng để học bài, mà lại tắt luôn ngọn đèn ngủ để được ngồi trong bóng tối lờ mờ, nhìn sương mù lướt thướt kéo xuống cây lá bên ngoài. Những sợi dây điện ngu ngơ, buồn tênh, mắc những xác chiều của tội trẻ con từ những chiều hôm trước. Nơi cánh cửa sổ này cũng những ngày trước đó Cúc Huyền không hay những điều xảy ra bên ngoài. Mặt hồ vẫn xanh, khoảng trời vẫn mênh mông, cây lá vẫn hồn nhiên. Nhưng từ sáng tinh mơ của hôm nay, bất ngờ thay đổi hết, khi Cúc Huyền nhận ra những trang vở mở ra thật buồn. Cúc Huyền bối rối và lo sợ, tưởng như đang đứng trên bờ đá xanh cao ngó xuống giòng sông đang nổi sóng. Cúc Huyền không giải thích được những điều làm mình lo sợ, chỉ ngồi lặng thẳm trong ghế.

- Cúc Huyền ăn bánh mì, sữa soạn đi học, má ra chợ nhé.

Cúc Huyền ngồi yên, Giọng của mẹ hơi to phía dưới chân cầu thang:

- Có nghe không?

Cúc Huyền giật mình đáp:

- Dạ nghe.

- Ông nội vẫn còn ở nhà đấy. Nếu đi trước nhớ dặn ông nội khóa cửa.

Tiếng chân của mẹ rời khỏi nơi đó. Cúc Huyền thấy mẹ đi ra cổng. Cái bóng của mẹ cũng mờ mờ như những chiếc lá rơi xuống đường. Cúc Huyền rời khỏi ghế đi rửa mặt. Hình như ông nội ở sau vườn. Những tia nước làm da Cúc Huyền se lại. Một dúm tóc bị ướt xỏa ra bên má. Cúc Huyền cầm lấy những sợi tóc kéo ra trước mặt, tự ngửi lấy mùi tóc mình, nghe hương tóc cũng buồn như một loài hoa vừa nở dưới chân thềm. Một cái tổ chim sề, hình như mới nở con trên mái nhà tắm. Cúc Huyền nghe những tiếng kêu rất nhỏ, run rẩy. Sáng này thế nào cũng báo tin đó cho My biết, vì My thích nuôi chim sề con vô cùng. Cúc Huyền chỉ thích những con chim cát ngoài bãi biển. Đôi cánh lấm tấm những điểm trắng của chúng, đôi chân hồng thật xinh xắn, đôi mắt thật tròn như hai viên cườm láu liên nhìn trời. Cúc Huyền yêu chim cát và những con dẽ tràng, cũng như yêu sự menh mông của mình và tiếng sóng muôn trùng. Cúc Huyền nóng bừng mặt khi nghĩ tới Lũy, cũng có một ý nghĩ như mình. Lũy cũng yêu biển, yêu tiếng sóng muôn trùng đó. Lũy, tại sao sáng hôm nay tất cả những gì Cúc Huyền thấy, hay nghĩ, cũng dính dáng tới Lũy? Có phải Lũy cũng như những giọt nước mắt thường rơi xuống lòng bàn tay mình hay không? Cúc Huyền trở vào ngồi ở bàn. Chiếc bàn ăn duy nhất cũng là bàn tiếp khách, với những chiếc ghế trống. Cúc Huyền ngồi xuống chiếc ghế mình vẫn thường ngồi. Khúc bánh mì nhét trứng chiên với ly sữa hầy còn bốc khói. Đó là phần ăn sáng thường nhật của Cúc Huyền, quen thuộc và thân thiết. Mỗi ngày

trước khi ra chợ, mẹ vẫn để sẵn nơi bàn cho Cúc Huyền với một lời đánh thức quen thuộc, dù trong lúc đó Cúc Huyền đã thức dậy học bài. Trong lớp, Cúc Huyền chỉ chơi thân có mình My, tuy bạn bè rất nhiều, nhưng đó, chỉ là những người không bắt Cúc Huyền phải có một ràng buộc nào. Đi và về, trên con đường mỗi ngày vẫn chỉ có mình My và Cúc Huyền. Tưởng sẽ không bao giờ trên con đường ấy có thêm một bóng hình khác. Tưởng ngày tháng sẽ chỉ như hạt bụi dưới chân, êm đềm trôi pha, và quên lãng. Nhưng từ một hôm cơn mưa về làm xanh lại những hàng cây trên những con đường, làm tươi lại màu rêu trên những mái nhà thị trấn, làm trong lại đáy hồ. Cơn gió nào đã đưa người lạ mặt ấy tới, lơ lửng, thu hút như vật nắng chiều vàng ấm sau tà áo. Lũy! Lũy! Cúc Huyền gọi nhỏ tên Lũy để nghe cái âm vang đi suốt vào trong lòng. Cúc Huyền không thấy đói, bữa ăn sáng không còn cần thiết nữa. Cúc Huyền chỉ mang ly sữa lên bàn học, uống một vài ngụm rồi cũng thấy chán.

Nắng đã ngó thấy được qua màu xanh ửng vàng của lá cây, mặt nước. Những cỗ xe ngựa ra bến làm rộn mặt đường. Khi sữa soạn bỏ sách vào cặp và thay áo dài đứng trước gương, Cúc Huyền mới nhớ hôm nay là chủ nhật. Sự sống sờ làm Cúc Huyền đứng chết trân như bức tượng. Có thể đăng trí như thế được sao? Cúc Huyền hốt hoảng thật sự khi nhìn những sợi tóc của mình bay bay bên má. Nếu My và biết được chuyện này chắc nó cười mình chết đi được, và đăng nào cũng đổ thừa tại Lũy. Tại Lũy? Cúc Huyền mỉm cười một mình, tự thấy nụ cười của mình trong gương. Lúc tới Cúc Huyền sợ làm sao nếu Lũy tới phía sau lưng. Khi cởi những cúc áo dài, Cúc Huyền nhớ chắc chẳng bao giờ Lũy tới đây, đứng phía sau lưng mình, như đã hốt hoảng và lo sợ vu vơ. Áo dài đã mặc ba hôm rồi, kể từ buổi chiều Lũy đi theo trên đường về. Nơi vật áo có mấy cọng cỏ may ghim từ bao giờ. Cúc Huyền ngồi xuống tần mẩn gỡ ra. Cỏ may trên đường không nhiều, nó ở sát trong rào, nhưng hôm

đó vì tránh Lũy mà Cúc Huyền đi bừa nên gặp cỏ may. Có nên nói điều này cho My biết không? Cúc Huyền mang chiếc áo dài ra ngoài giếng ngâm. Hôm nay phải dành một buổi để giặt đồ và phơi sách nếu trời có nắng.

Ông nội mới thấy ngồi ngoài vườn bây giờ đã đi đâu mất. Hay ông lại đi lên rừng thông với cây búa bén của ông rồi. Lúc nhìn bóng mình in trong đáy giếng, Cúc Huyền đưa tay lên sờ, chẳng thấy gì hết. Có lẽ vì cái tánh mau khóc, nên Cúc Huyền hốt hoảng thấy những giọt sương chưa tan mà tưởng rằng những giọt nước mắt đầy thôi. Giếng nhà Cúc Huyền đào trong mùa nắng, mùa mưa giếng đầy và sâu, nhưng vẫn trong suốt. Cúc Huyền vẫn hay gọi đầu, giặt đồ bên giếng. My khen Cúc Huyền đứng bên giếng đẹp như một cảnh liêu. Nhà Cúc Huyền nằm giữa những nhà khác, từ nhà này ngán nhà kia một cái vườn nhỏ và rào chung quanh thật thấp. Bọn cao trai trong xóm thường lén ngấm Cúc Huyền khi ra giếng và bắt chuyện vu vơ. Cúc Huyền chẳng trả lời với ai cả. Tưởng ngày tháng vẫn êm đềm như tiếng gió trong vườn thông. Cúc Huyền vẫn vô tư như con chim sẻ buổi trưa xuống sân nhà kiếm thóc.

Nào ngờ từ một buổi chiều tan trường về, gặp người lạ đi chung lối. Sáng ra nhìn những đám mây trời chợt thấy những đám mây buồn. Cúc Huyền đi loanh quanh từ phía sau ra phía trước tìm ông nội. Không thấy ông đâu cả. Bây giờ Cúc Huyền mới biết chắc ông nội đã đi lên rừng thông. Mọi hôm, tưởng là ông nội đã đi lên rừng không ngờ lúc ra giếng lại thấy ông nội nằm trên bãi cỏ ngâm cái ống vố to ơ là to. Cúc Huyền vào nhà, đi loanh quanh một lúc định sang nhà chị Thục. Nhưng cứ đứng trước gương với chiếc áo mà rứt rứt mãi. Bình thường Cúc Huyền muốn sang là sang, có khi quên cả gỡ tóc, nhưng bây giờ dự định làm Cúc Huyền lo âu. Sợ đến một vạt áo gấp lại, một sợi tóc cháy khô. Sợ khi qua đến cổng rào người mở hỏi chuyện và bắt Cúc Huyền phải trả lời, chưa bao giờ Cúc

Huyền thấy ai gan như Lũy. Những đứa con trai hàng xóm hay học khác trường cũng chỉ đi theo phía sau hỏi chuyện vu vơ rồi phóng xe chạy qua mặt là cùng. Lũy thì khác, Lũy làm cho Cúc Huyền phải lo sợ, hốt hoảng đến tái xanh mặt vì có cảm tưởng Lũy ở sát bên mình, đôi mắt nhìn sâu vào mắt mình, hơi thở quẩn lấy tóc mình. Và có thể Lũy sẽ cầm tay Cúc Huyền giữ lại một cách bất ngờ. Đừng Lũy ạ, có thể Cúc Huyền sẽ sợ mà ngất đi. Cúc Huyền không thích như thế.

Những con chim đã bay khỏi cành cây vào ven hồ. Có lẽ chúng không còn thích thú nơi này nữa vì nắng đã lên và sương đã tan. Cúc Huyền đi lững thững trước sân nhìn nắng sáng chói trên màu lá ở xa. Cổng nhà Cúc Huyền giống cổng nhà chị Thục, có trồng hoa giấy đỏ. Ngày trước Cúc Huyền đã chiết một gốc hoa giấy cho Hạnh mang về ương. Bây giờ hai cổng nhà hoa giấy um tùm như nhau. Hoa giấy yếu đuối như hương phấn, chỉ một cơn gió nhẹ thổi tới làm rụng cành cây. Hoa giấy trên cây rụng xuống rơi bời. Ngày thường, Cúc Huyền hay quét gom hoa giấy vào buổi chiều, thành đống rồi mang đổ lại gốc cây. Nếu đêm có mưa, sáng ra hoa giấy ngã sang màu tím thẫm. Nom buồn bã, không ngờ. Cúc Huyền quanh quẩn một lúc, trở vào khóa cửa lại sang nhà chị Thục. Vừa đi, Cúc Huyền vừa nói chính mình:

"Cúc Huyền ạ, dù sao cũng nên bình tĩnh, không nên để những bước chân dẫm lên nhau". Cúc Huyền nghe đôi mắt mình ứa ra, sưng mưng, nhưng không khóc được.

Chính vì không thể khóc được nên Cúc Huyền có cảm tưởng người mình mềm nhũn ra, như những hạt cát dưới chân. Một chiếc xe thổ mộ từ sau lưng Cúc Huyền chạy tới. Tiếng móng ngựa gõ trên mặt đường lóc cóc, đều đặn. Nhưng tự nhiên cũng làm Cúc Huyền hốt hoảng, tưởng như chiếc xe ngựa kia mang đến nơi nào một người thân cho một chuyến đi xa.

Huyền xưa

Chương 7

Sáng nay Cúc Huyền thay đổi, có phải như thế không? Nhưng thay đổi, nghĩa của hai chữ này lớn quá, Cúc Huyền không hiểu rõ được. Không định nghĩa được, như những giọt nước mắt vẫn hay vô cớ đến với mình.

Cúc Huyền đứng trước cổng nhà chị Thục. Hoa giấy rụng đầy trên mặt đất.

Không có đôi mắt của Lũy qua những khoảng trống của lá cây xanh. Cúc Huyền lo sợ bắt gặp đôi mắt ấy, nhưng cũng buồn bã biết bao nhiều khi nhận ra một khoảng sân trống, đầy nắng.

- Dì Cúc Huyền tới, hay ghê! Tiếng reo của Hạnh từ dưới gốc cây trứng cá. Và Hạnh chạy ra mở cổng. Cúc Huyền bước vào với những bông giấy cầm trong tay:

- Hạnh không đi chơi à?

- Đi chơi một mình buồn thấy mò, Hạnh ở nhà chơi với búp bê của dì vui hơn.

"Cậu Lũy của Hạnh đâu mà không dẫn Hạnh đi". Nhưng Cúc Huyền vội ngưng lại câu hỏi. Lúc này, đã chẳng tự nhủ thầm rằng phải bình tĩnh đó sao. Hạnh nắm tay Cúc Huyền gặc gặc, hỏi:

- Dì biết tin gì chưa?

- Tin gì?

- Bất ngờ lắm. Dì đoán nổi không?

- Hạnh lúc nào cũng bắt người ta đoán. Dì chả đoán nổi đâu. Sáng

nay có một vài điều thay đổi trong thời tiết mà dì còn chưa đoán ra được nữa kia.

- Thời tiết ăn nhằm gì. Chuyện này quan trọng vô cùng.
- Nói dì nghe đi! - Nhưng dì có xem là quan trọng không mới được chứ?
- Quan trọng ghê lắm.
- Thật hả?
- Cúc Huyền phải cười một cái cho Hạnh tin.
- Cậu Lũy về rồi.

Cúc Huyền sững sờ, không biết làm gì. Những thành ghé đột nhiên cũng xoay thành nhiều vòng với những đám mây trời. Lũy về. Thật bất ngờ và không đoán trước được. Lũy về không nói gì với Cúc Huyền sao? Những vật nắng vào gần bên thềm cửa, nắng sớm, mà sao cũng thấy u buồn. Cúc Huyền đứng yên, nhìn nắng, và nghe tiếng chim hót rì rĩ ngoài cây trứng cá trước sân nhà.

- Dì có buồn không?

Cúc Huyền mỉm cười, héo hắt:

- Gì mà buồn?
- Hình như Hạnh thấy mắt dì buồn.
- Tại hồi đêm dì thức khuya. Sáng ra lại dậy sớm và sương lạnh làm mắt như sâu đi, có vẻ buồn.
- Không phải. Mắt dì buồn thật mà. Không tin thì hỏi má Hạnh xem.
- Hỏi làm gì. Nếu mắt dì buồn thì đã sao?
- Phải có sao dì mới buồn chứ.

Cúc Huyền cười, lơ câu hỏi của Hạnh. Những cơn gió sáng hôm nay cũng nhạt lấm, không kém gì nắng. Cúc Huyền không dám đoán được thời tiết, nhưng có lẽ, trời đang chuyển sang mùa. Gió vàng thu rồi đó. Lá bay đầy trên mặt nước hồ. Chỉ vì gió hòa với gió biển nên không rõ ràng là cơn gió của mùa thu chớm. Cúc Huyền bỗng thềm đi vào rừng thông. Leo lên những mô đá cao nhìn xuống

nước biển xanh, sóng biển trắng, lắng nghe tiếng sóng biển ngọt ngào, thì thầm. Thềm đi những bước chân mềm, ẩm ướt trên cát. Thế là, từ bây giờ, biển đã mang trong lòng biển nỗi nhớ thương. Tiếng động gần cánh cửa, chị Thục ra đứng ở đó hỏi Cúc Huyền:

- Sáng nay trời thoáng lạnh Cúc Huyền nhỉ?
- Dạ.
- Hình như trời vào thu rồi.
- Hình như thế.

Nói câu này, tự nhiên Cúc Huyền muốn khóc thành tiếng. Cúc Huyền phải quay đi, giấu những giọt nước mắt đang ứa ra. Tại sao Lũy lại về bất ngờ như thế.

Sao Lũy vô tình như thế. "Có lẽ, anh đến đây bất ngờ, rồi bỏ đi cũng bất ngờ. Chúng ta quen cũng bất ngờ. Anh có cho phép Cúc Huyền giữ lại sự bất ngờ ấy không hay là đành lấy sự bất ngờ tuyệt vời ấy mà mang theo".

- Cúc Huyền ngồi chơi đi. Tự nhiên hôm nay đến đây lại đứng. Định làm khách à?

Hạnh nhanh nhẹn kéo chiếc ghế ra cho Cúc Huyền ngồi. Chị Thục ra phía sau một lúc trở lên, ngồi một góc bàn hỏi:

- Lũy về rồi, chả biết có chuyện gì. Có nói với Cúc Huyền không?
- Cúc Huyền lắc đầu, những ngón tay vu vơ để hờ hững trong lòng. Những ngón tay nom xanh xao, gầy yếu, và mòn mỏi. Cúc Huyền sợ hãi với chính mình, sợ hãi mọi người, tiếng động và trời đất. Tại sao mùa hè đi mất không còn cho Cúc Huyền những bước chân hồn nhiên bên cạnh My. Tại sao Lũy về, mùa thu lại đến.

Cúc Huyền tưởng chừng trong những sợi máu của lòng bàn tay cũng có chút sầu não của mình.

- Lũy cũng không nói gì với chị. Thật là kỳ. Lẽ ra Lũy còn ở chơi vài ngày nữa.

Cúc Huyền đành phải gượng gạo nói:

- Có lẽ Lũy bận việc.

- Không phải. Chắc Lũy buồn và nhớ thành phố của Lũy. Tánh Lũy kỳ ghê lắm, từ ngày nhỏ đã như thế. Như con chuồn chuồn. Khi vui thì đậu khi buồn thì bay. Có cần gì chị sẽ biên thư cho Lũy.

Cúc Huyền lắc đầu. Hạnh đã ra sân chạy theo bắt những con bướm đậu ven bờ rào, trên những cái hoa tím tím nhạt. Bóng của Hạnh chạy tới chạy lui loáng thoáng trong nắng. Cúc Huyền định gọi Hạnh vào, rủ Hạnh đi biển. Nhưng Cúc Huyền sợ nhớ tới My, Cúc Huyền cần có My. Phải nói chuyện với My thật nhiều. Cúc Huyền nhìn quanh căn nhà của chị Thục. Từ bây giờ căn nhà nom vui vẻ, xa lạ, như sau một bữa tiệc vui, tan rã. Nhiều người bỏ đi với nhiều chiếc ghế trống. Một ngày chủ nhật thật buồn. Cúc Huyền vẽ ngón tay mình thành nhiều vòng tròn trên mặt bàn. Đôi mắt Cúc Huyền lơ đãng trong mặt kính trong suốt. Hôm trước Lũy ngồi phía kia. Chỗ ngồi bây giờ cũng bỏ lại và làm thành kỷ niệm. Bóng Lũy như còn lơ lửng trong khói bay, mây trời.

- Sáng nay có nhiều sương mù hơn mọi hôm. Chị cũng thức dậy sớm và nhìn thấy sương vây kín mặt hồ. Thị trấn đã bắt đầu có những ngày đẹp, mờ mờ. Bao nhiêu năm rồi chị mới nhận ra. Có lẽ, từ hôm Lũy đến.

- Sáng nay có nhiều sương mù và lá. Em cũng thức dậy rất sớm nhìn qua cửa sổ thấy một vùng sương mờ che loáng thoáng những bóng lá bay.

Hôm nay là một ngày chủ nhật buồn. Chị nhỉ?

Chị Thục gật đầu:

- Quả thật. Một ngày chủ nhật buồn.

- Em về.

- Hôm nay sao về sớm thế. Ở chơi nói chuyện với chị. Hay là rủ Hạnh đi phố?

- Em sang nhà My. Chiều em lại qua chơi với chị.

- Thế cũng được. Chị sẽ biên thư cho Lũy, trách cậu ta một phen. Con trai vẫn hay lơ đãng và vô tình. Lẽ ra Lũy phải báo cho em biết trước chứ nhỉ?

Cúc Huyền đứng lên, lắc đầu nói:

- Không cần thiết chị ạ. Cũng không có gì buồn.

- Có xạo với chị không?

Cúc Huyền đi thật nhanh ra cửa, tránh phải trả lời câu hỏi của chị Thục.

Hạnh đón Cúc Huyền ở ngoài cổng hỏi:

- Dì về bên nhà à. Sao không ở lại đây chơi. Hôm nay chủ nhật mà?

- Dì sang nhà bạn của dì.

- Dì My hả?

- Ừ.

- Cậu Lũy có quen với dì My không?

- Có.

- Nhưng cậu Lũy chơi thân với dì hơn phải không?

Cúc Huyền cười cười.

Hạnh quờ quạng bàn chân mình trên đất rồi nói:

- Bộ tưởng Hạnh không biết hả. Dì buồn vì cậu Lũy bỏ về.

- Dì đâu có buồn. Nhưng nếu có buồn, thì tại sao dì lại phải buồn chứ.

- Vì dì chơi thân cậu Lũy hơn dì My.

Cúc Huyền cười, bước ra đường. Hạnh đứng ở cổng dặn:

- Chiều dì nhớ qua chơi nhé. Hạnh sẽ nói cho dì nghe cái này hay ghê lắm.

Cúc Huyền gật đầu. Con đường quen thuộc thường ngày nằm im trong mắt Cúc Huyền. Những bóng người đi ở xa với màu áo bay bay trong nắng. Cúc Huyền đi vào lễ cỏ. Màu cỏ hôm nào xanh tươi hôm nay nom đã ngả sắc. Cúc Huyền dẫm lên cỏ, nghe mùi cỏ thoảng lên mũi với mùi hương kỳ lạ của đất buổi sáng. Một đứa con

trai ở cùng cư xá với Cúc Huyền chạy xe từ phía sau tới, vọt qua mặt Cúc Huyền một quãng rồi vòng trở lại rà sát vào lề đường hỏi:

- Cúc Huyền đi đâu sớm thế?

Cúc Huyền làm thinh. Đứa con trai lại hỏi:

- Có đi xa không tôi chờ đi?

Cúc Huyền mím môi định “mắng” cho anh chàng vài câu, nhưng chợt nhớ ra nếu mình mở lời chẳng hóa ra gián tiếp bảo anh chàng rằng “đã làm cho tôi chú ý rồi đó, hãy tiếp tục tán tỉnh nữa đi”. Nếu như thế anh chàng sẽ mừng lắm và biết đâu, Cúc Huyền có lỗi với Lũy. Một chút lỗi thôi đối với người vắng mặt cũng là một ám ảnh đến suốt đời. Tự nhiên Cúc Huyền nhớ Lũy kinh khủng, nhớ cái dáng lơ lơ lửng lửng của Lũy trong buổi chiều nào đi trên đường. Đôi mắt của Lũy nom xa vời, dừng dừng, nhưng lại làm cho Cúc Huyền run rẩy, cuống quýt. Chiều hôm kia, thời gian nói lên nghe gần nhưng thật ra đã quá xa xôi. Có bao giờ còn lại được một buổi chiều vàng như thế không? Hay thời gian đi và mất hút theo người?

- Cúc Huyền làm bộ hoài. Chứ phải chi “thằng kia” hỏi cái nói à.

Cúc Huyền giận tái mặt, trừng mắt hỏi:

- Thằng kia là ai?

- Thằng ở đâu lạc loài tới đây đó. Cúc Huyền bảo với nó rằng muốn sống hãy rút khỏi thị trấn này. Không tụi này sẽ “tấn” cho nó một trận nát người ra thì đừng có kêu.

- Người ta làm gì mà “tấn”?

- Nó tán Cúc Huyền.

- Người ta lên đây chơi. Nhà chị người ta trên này, không có tán gì hết, tôi quen với người ta. Bộ mấy người không tán à? Định dở trò du đăng hả.

Thằng con trai có vẻ thích thú khi thấy Cúc Huyền giận. Xem chừng nó cũng thích thú khi nghe Cúc Huyền mắng. Nhưng Cúc Huyền giận nó chả nói được thêm, cứ làm lũy đi mặc cho thằng con trai

đạp xe rè rè phía sau. Cúc Huyền mong con đường dẫn tới nhà My ngắn lại. Ước gì có My bên cạnh chắc thằng con trai sẽ bị My mắng một trận.

- Nhớ nói với nó như thế đấy nhé.

Thằng con trai sau khi hăm dọa bằng quơ vôi đạp xe quẹo vào một con đường khác. Cúc Huyền thở phào, nhẹ nhõm. Cúc Huyền khỏi phải sợ nữa vì Lũy đã rời khỏi thị trấn trước khi tụi con trai hăm dọa. Tụi con trai trong cư xá coi thế mà hoang ghê.

Bình thường thấy hiền lành trước con gái nhưng khi ghen tức lên giọng điệu giống hệt như một tên du đãng. Cúc Huyền thấy Lũy quá thật xa vời bọn con trai ở đây.

Cúc Huyền vừa mỉm cười sung sướng khi nhớ tới Lũy.

Một viên gạch ở đâu vấp vào chân Cúc Huyền đau nhói. Cúc Huyền kêu khẽ rồi ngồi khụy xuống xoa bàn chân. Tại Lũy hết. Để cho trí óc Cúc Huyền lơ đãng nên chân đá nhầm viên gạch. Xoa chân một lúc vết đỏ tan dần. Cúc Huyền đứng lên rẽ vào nhà My. Những bông trang trái mùa ở cổng vào nhà My vẫn còn nở. Bông trang nhà My nhiều nhất là bông trang vàng, trắng, mỗi bông nở to bằng cái chén lớn. Gió nhẹ đưa cái bông lay bay làm mấy con bướm thoáng sợ hãi bay lên... Vào tới nhà My, nhìn thấy mấy bông trang nở, Cúc Huyền không làm sao mà không nhớ đến câu ca dao tình tứ ngày xưa mẹ vẫn thường hát cho Cúc Huyền ngủ “gió đưa gió đẩy bông trang, bông búp về nàng, bông nở về anh”. Bây giờ Cúc Huyền không còn buồn ngủ khi đọc lên hai câu thơ đó nữa, mà ngược lại cô thấy nóng ran cả má và xôn xao cả lòng. Có phải Cúc Huyền đang nghĩ về Lũy! Nghĩ rất nhiều và lòng như bay xa theo với Lũy về nơi nào. Em cũng như người con gái ngây thơ kia, chung tình kia. Chỉ nhận về mình một bông trang búp, bông nở, dành hết về anh. Cúc Huyền vói ngắt một bông trang nở thật lớn và thật đẹp, cầm cái cuống dài có vài lá xanh xoay trước mũi. Hương thơm của

hoa trang nhạt, như không có mùi hương nào cả. Nhưng Cúc Huyền vẫn yêu hoa trang, bắt nguồn từ câu ca dao tình tứ đó. Cúc Huyền đi dọc theo lối đi đầy hoa trang. Nhà My nằm sâu bên trong. Nắng buổi sáng lên cao, hừng một phía tường. Bầy bồ câu nuôi trong nhà chọt bay tủa ra. Cúc Huyền nhìn những cánh chim tung lên trời, tự nhiên ao ước những giọt nước mắt của mình khô cạn đi để chỉ có nụ cười với My, mãi mãi trên đường về. Nhưng từ bao giờ, sự hồn nhiên của con chim nhỏ đã mất. Cúc Huyền muốn giữ lại như giữ vạt áo dài của mình mỗi khi qua cầu, cũng không được. Cúc Huyền đang ở vào một buổi tối nào đó, mà vui buồn chọt đi như con nước dưới sông. Cúc Huyền sợ hãi khi nghĩ đến con nước. Đường bao giờ, tình yêu là con nước khi vui khi đầy. Lũy nhé. Vắng xa nhau là hãy yên lặng, giữ cho mình một người, một đời, và một trái tim. Cúc Huyền lại vấp phải một viên gạch dưới chân thềm nhà My, sau khi xoa chân, ngược lên, My đã đứng bên đó bao giờ. Cúc Huyền thấy My, tự nhiên muốn khóc.

Huyền xưa

Chương 8

Ba hôm rồi, mưa cứ liên tiếp vào mỗi buổi chiều. Ngồi trong lớp học Cúc Huyền nghĩ đến con đường về nhà. Cúc Huyền sợ phải đi về đường cũ. Con đường duy nhất một lần đưa Lũy tới đây và một lần gặp gỡ. Thị trấn trong những ngày mưa dài, nom hiu hắt lạ lùng. Những con đường vắng người, nằm im dưới những bóng cây rữ

rượu. Bầu trời nặng, đục, kéo xuống thấp, lướt thướt những sợi mưa. Những chiều tan học về có gió lạnh xao xác từ hướng rừng thông. Cúc Huyền vẫn thường đi với My, nhưng bây giờ, niềm vui và sự gần gũi cũ không còn, My vẫn là người bạn thân nhất, yêu quý nhất nhưng không vẫn xa nhất, ngỗ ngang nhất. Sự gần gũi êm đềm hình như đã theo chân người, mắt người, những sợi tóc của người mà đi xa rồi.

Những ngày mưa dài, bụi vầy đầy vạt áo, Cúc Huyền không tránh, mặc cho tà áo dính đầy đất đỏ để ngày hôm sau ra nhìn đôi mắt mình mở trong đáy nước trong và mẩn mê tà áo nhớ tới Lũy, như tới một bóng chim bay qua mặt hồ từ những sáng sương mù.

- Chép bài đi Cúc Huyền.

Bàn tay My khẽ đập lên bàn tay Cúc Huyền cùng với lời nhắc nhở.

Cúc Huyền buông viết nói:

- My về cho mượn tập.

- Không chép nữa à?

Cúc Huyền lắc đầu, My ngó Cúc Huyền ngơ ngác không hiểu rồi quay lại chép bài. Cúc Huyền ngồi sát bên cửa sổ, và mưa từ ngoài đó hắt vào những giọt nước nhỏ. Cây lá rũ rượi nằm dưới trời buồn. Cái lạnh vừa đủ làm dậy lên trong lòng những nỗi nhớ vu vơ. Trong sân trường, bồn hoa mười giờ đỏ thắm, như cũng buồn theo những giọt mưa đổ xuống. Rồi những viên gạch trên lối đi, chân rào, bãi cỏ.

Những mái nhà xa của khu phố khác, cũng buồn lây lất. Cúc Huyền cắn những sợi tóc của mình, giấu những xúc động, và bóp nhẹ đầu mấy ngón tay ngăn nước mắt ứa ra. Đừng khóc Cúc Huyền ạ. Bạn bè chúng nó sẽ biết ý nghĩa của những giọt nước mắt. Và Cúc Huyền sẽ cầu cứu tới bài học:

- Tới đâu rồi My?

- Dài lắm rồi, Cúc Huyền chép không kịp đâu.

- Chừa trắng một trang, đủ không?
- Chắc là đủ.
- Cúc Huyền chừa trắng một trang, về My cho mượn tập chép chừa chỗ ấy nhé.

My gật đầu. Đôi mắt lại dò hỏi sự thay đổi đột ngột của Cúc Huyền.

- Lạ lắm à?

My nói:

- Không lạ, nhưng mà kỳ. Tự nhiên hôm nay Cúc Huyền trở chứng làm sao ấy.
- Làm sao là thế nào?
- Làm sao là.... là lạ, kỳ kỳ. Khó giải thích.

Cúc Huyền cười:

- Tại trời mưa. Về nói cho nghe.

Hai đứa quay qua chép bài. Giọng cô Vân trong mưa nghe trầm hẳn xuống.

Cúc Huyền chép bài mà không nghĩ gì cả, chỉ nhìn những dòng chữ quen thuộc của mình dần dần lấp đầy trang giấy vở. Tự nhiên Cúc Huyền thèm viết một bức thư cho Lũy, thèm nhìn lại, cũng chính những dòng chữ quen thuộc nằm ngay ngắn trên một trang giấy trắng mỏng. Và thơm mùi hương của cây lá đầu ngày. Cúc Huyền đánh vào vai My hỏi:

- Có nên viết một bức thư không My?
- Cho ai?

Cúc Huyền cười, vẽ chữ L. hoa ngay phía dưới góc trang vở.

My nheo mắt:

- Nên lắm.
- Có kỳ lắm không? Viết thư biết nói gì bây giờ. Hay là chờ người ta biên thư cho mình, hãy trả lời.
- Cũng được.
- Ba phải há?

My cười khúc khích bảo:

- Thôi chép bài đi, cô Vân nhìn kia. Về hãy bàn chuyện đó.

Bài học rồi cũng chép xong. Đôi mắt Cúc Huyền cay cay như có khói bay vào, khi nghĩ chuyện gặp gỡ, quen nhau với Lũy rồi cũng phải chấm dứt.

Cô Vân cho cả lớp được nghỉ xả hơi chờ chuông reo tan học. Cả lớp kêu ồ lên, những gương mặt sáng rực rỡ, hướng ra mưa.

Nhưng đâu có đũa nào gần gũi với mưa bằng chúng ta, phải không Lũy? Chẳng đũa nào chịu đóng cửa sổ lại cả. Chúng nó chụm lại với nhau, kéo thức ăn giấu trong hộc bàn chia nhau, xúm xít quanh một khung cửa sổ nhỏ mở ra, những sợi mưa kéo dài xuống. Cúc Huyền thu người vào sát tường, My cũng xích theo. Hai đũa đá nhẹ chân vào nhau. My hỏi:

- Định biên thư thật à?

- Có lẽ.

- Định viết gì trong ấy.

- Không biết trước. Nhưng chắc là viết nhiều chuyện lắm.

- Có viết về My ở trong đó không?

Cúc Huyền đẩy lên:

- Trời ơi, chuyện riêng của hai người mà nhét My vào nữa, kỳ chết.

- Nhất quyết bỏ người ta ra bên lề cuộc đời à?

Cúc Huyền cười khúc khích:

- Đừng có chen vào rồi buồn cả đám.

- Sao lại buồn? Vui chứ! - Mình có cảm tưởng như thế. Thà để mình buồn một mình, hơn là My sẽ phải buồn lây.

My tròn xoe mắt ngó Cúc Huyền. Nó không hiểu gì cả. Phải không, My không hiểu gì cả. Từ bây giờ, hay là từ một buổi chiều xưa xa trước, Cúc Huyền đã nghe khói vào trong đôi mắt mình, một loài mây trời nào đó bỗng ngừng bay, làm cho mắt Cúc Huyền nặng, u buồn, và từ đó, Cúc Huyền đã lớn hơn My.

Nhỏ Phiến ngồi ở đầu bàn bên bống ném qua một viên giấy nhỏ tròn. Viên giấy rơi và lăn tới gần tay My. Nhỏ Phiến háy mắt chỉ, My nói:

- Có thông điệp.

- Chuyện.

My cầm viên giấy mở ra. My cười khúc khích:

- Nó hỏi Cúc Huyền sao mà ngẩn ngơ thế, bộ nhớ L. hả?

Cúc Huyền sững sờ:

- Sao nhỏ Phiến cũng biết?

My lắc đầu. Cúc Huyền lấy mảnh giấy xem lướt qua rồi xé nhỏ quăng qua cửa sổ.

- Lờ đi. Mặc cho tụi nó thắc mắc.

Một lúc, từ dãy bàn phía sau lưng và bên phía Phiến chúng nó thấy lên năm sáu mảnh giấy cũng tương tự như thế làm Cúc Huyền bối rối và giận. Mới đầu Cúc Huyền tưởng My nói lại cho tụi trong lớp nghe, nhưng sau đó Cúc Huyền bỏ ý ấy, My chả bao giờ thêu lẻo như thế đâu. Tuy nhiên cả lớp đã biết, điều này khiến Cúc Huyền lo sợ vô cùng. Chuyện rồi sẽ không còn là của nhau nữa. Nó sẽ bay lẫn vào trong không gian, gió cát, cùng sự Òn ào của bọn học trò con gái. Như thế có sao không. Buồn nhất, khi Lũy đã không còn. Lũy đã ra khỏi những bữa vây nồng nhiệt đó. Chỉ còn có một mình Cúc Huyền. Rồi có thể Cúc Huyền sẽ lao chao như chiếc lá bị vất xuống bên hồ. My vẫn ở bên cạnh, nhưng My là kẻ đứng bên lề. Cúc Huyền đùa những mảnh giấy của bạn bè, úp mặt vào lòng hai bàn tay, nước mắt ở đâu ứa ra, nóng ẩm. My vịn vai Cúc Huyền. Có lẽ My hiểu hơn ai hết trong lúc này là lúc Cúc Huyền đang khóc. Mưa vẫn còn bên ngoài. Trên nền trời đục, lờ mờ những mái nhà xa, những trụ điện cao, Cúc Huyền dõi về bến xe đò thị trấn, nó ở ngay bên cạnh bờ sông và cây cầu dài. Những chiếc xe đò vàng trắng chắc đã vào trong bến và nằm im trong mưa.

Tiếng chuông chọt reo lên. Nghe xa xa trong dãy hành lang. Lớp học rộn ràng những tiếng động của tập vở xê dịch, thước kẻ, guốc, tiếng cười. My lay Cúc Huyền nói:

- Chuông reo rồi kìa. Khóc à?

Cúc Huyền nghe tiếng guốc chạy trên bàn, về phía mình. Rồi những giọng nói quen thuộc của lũ bạn:

- Cúc Huyền làm sao thế?

- Cảm à?

- Trúng gió?

- Đau bụng hay nhức đầu mà rũ rượi thế kia.

My đáp:

- Cúc Huyền khóc.

Cả bọn kêu ồ rồi giọng của Phiến kéo dài thông đến tức cười:

- Công chúa của nước mắt.

My như giải thích:

- Cúc Huyền có chuyện buồn.

- Nhớ Lũy?

- Nhớ Lũy chứ gì?

- Nín đi cô công chúa.

- Hãy để yên cho nó khóc. Nước mắt sẽ làm vơi nỗi buồn.

Tiếng chân xa dần lớp học. Xa dần dãy hành lang. Chỉ còn có tiếng cười ngoài sân chơi vọng vào. My vẫn ngồi bên cạnh Cúc Huyền lắng nghe tất cả những tiếng động đã mất hút hay đang còn. Trong đó, hình như có đôi mắt Lũy. Nụ cười và những cái rất ngu ngơ của Lũy trong một buổi chiều nào ràn rụa cơn mưa của kỷ niệm. Mưa hình như mới ngớt hột bên ngoài, và gió mới se những ngọn lạnh, mới, nhạt nhòa xua mấy chấn song, Cúc Huyền ngẩng lên hỏi My:

- Về hết rồi à?

My gật đầu. Cúc Huyền mỉm cười, những giọt nước mắt chưa khô trên má:

- Mình cũng về nữa chứ?

My mỉm cười. Có lẽ My muốn nói gì đó, nhưng không hiểu sao My chỉ ngó Cúc Huyền và cười hoài. Cúc Huyền muốn nói với những giọt nước mắt của mình "lần sau hãy chậm đã, kéo người ta chệ cho đấy". Nhưng chắc những giọt nước mắt không nghe đâu vì nó sống bằng tâm hồn hơn là lý trí. Nếu Lũy mà biết Cúc Huyền hay khóc vô cớ như thế này chắc là sẽ chệ Cúc Huyền chết mất. Mưa ngớt hột nhưng vẫn còn mưa. Hình như trời cũng tiếc những giọt nước mắt nồng nàn của mình. Chưa chịu ngưng hẳn. Thế nên mưa bây giờ là những hạt bụi, rớt trên cây lá đã ướt đầm.

Cúc Huyền và My chạy qua những dãy hành lang tay mặt để ra cổng. Sân trường in cát, và những lá cây chết vàng hoe. My vấp phải một vũng nước, cát lẫn với đất đỏ bắn lên vạt áo dài của hai đứa. My kêu lên tiếng hoảng hốt, tức cười Cúc Huyền chả lo gì. Hình như Cúc Huyền đang mong điều đó. Để lấy cớ sáng mai ra giếng soi mặt mình, nhìn thấy đôi mắt mình. Cúc Huyền đã biết đôi mắt ấy u sầu lắm, như khói thuốc vương trên vàng trán của Lũy trong buổi chiều mưa bay, như một loài mây trời lang thang trên đỉnh đồi hướng biển. Ồ, biển. Bây giờ Cúc Huyền mới nghe nhớ thương biển. Làm sao cho biển biết hết đi cảm giác muôn trùng? Rồi làm sao cho những con chim cát hết riu rít trên mỗi mỗm đá và bao quanh Cúc Huyền như những người bạn nhỏ từ phương xa trở về.

- Cúc Huyền có mang áo mưa theo không?

- Không.

- Mình đi dưới mưa vậy.

- My cũng quên mang theo áo mưa nữa à?

- Cũng....

Tiếng "cũng" của My nghe dễ thương chi lạ. Cúc Huyền liên tưởng tới hai tiếng "cũng đành". Cũng đành như thế, phải không? Tự nhiên

rồi những giọt nước mắt lại ứa ra. My háy mắt trừ:

- Lại khóc nữa. Chiều nay khóc những hai lần.

Cúc Huyền chống chế:

- Tại những giọt nước mắt rơi từ trên cây xuống.

- Tội cho những giọt nước ghê.

Cúc Huyền thụi vào hông My. Hai đứa chạy băng qua đường.

Những chiếc xe đạp của tụi con trai lượn vòng, rề rề qua những khoảng đường. My chỉ từ một gốc cây xa, nói:

- Cúc Huyền thấy gì không?

- Thấy gì?

- Đẳng xa kia, dòm đi, phía trước.

Tự nhiên Cúc Huyền xịu mặt xuống:

- Cái thẳng trong cư xá.

- Nó chờ Cúc Huyền đấy.

- Ai quen đâu mà chờ. Mình đi ngõ khác My ạ. Chẳng thích nó chạy xe rề rề theo một bên hỏi chuyện vợ vẫn chán ghê.

Cúc Huyền kéo tay My rẽ sang con đường khác. Đi được một khoảng, Cúc Huyền chợt ngẩng lên nhìn những hoa dại nở trên cao, làm rục rở một khoảng không, mới hay đã vô tình đi vào con đường cùng đi với Lũy hôm nào. Những bãi cỏ bên lề, những khoảng rào đầy hoa tóc tiên tím, những sân nhà đầy hoa vàng. Cúc Huyền hoảng hốt với chính mình và trái tim đập nhanh trong lồng ngực.

Tim ơi, khe khẽ chứ, kéo My biết thì chết.

My cũng phát giác ra điều bất ngờ này nên reo lên:

- Hay quá. Mình đi con đường cũ. Hôm trước có Lũy cùng đi đây.

Câu nói của My như một cơn sóng, đẩy Cúc Huyền lao chao. Con đường như cũng như có tim, và nắng mưa là những sợi máu đưa về cho trái tim hồng. Cúc Huyền nghe bước chân của mình cuồng quýt dẫm lên nhau. Những tàng lá trên cao vẩy bụi mưa xuống. Và những buổi chiều này con đường trở nên cô đơn, vì không còn

bóng anh nữa. Tiếng chim hót tíu tít, tan loãng vào cái nhạt nhòa của mưa, Cúc Huyền không dám ngược nhìn My, vì sợ My ngó thấy đôi mắt ướt của mình.

- Bây giờ Cúc Huyền nói đi?

- Nói gì?

- Lúc này Cúc Huyền hứa đó. Không nhớ à?

Cúc Huyền lắc đầu:

- Không nhớ.

- Nói chuyện về Lũy.

Cúc Huyền đỏ mặt:

- Cúc Huyền đâu có biết gì mà nói. Đâu có hứa nói chuyện này.

- Cúc Huyền khôn ghê, trở chuyện nhanh như trở bánh.

- Lũy về thành phố của Lũy. Và im lặng. Cúc Huyền chỉ biết có như thế, và My cũng biết như thế nữa mà.

- Còn về bức thư định gửi cho Lũy?

- Định thôi. Chứ chưa chắc. Cúc Huyền chưa viết thư cho người lạ bao giờ, nên ngại ghê.

My cười hóm hỉnh:

- Sao lại lạ? Gửi Lũy là người lạ à?

Cúc Huyền cười, quay đi nhìn những giọt mưa rơi từ trên cây xuống mặt đường phía trước. Trong bầu trời này, trong thình không vũ trụ này, Lũy đang ở nơi nào gần gũi nhất với kỷ niệm của chúng ta? My đang bắt Cúc Huyền nói chuyện về Lũy đó. Chuyện của Lũy chỉ nói một câu thôi cũng đủ, hay nói một triệu câu cũng chưa đủ. Chỉ biết Lũy là một dấu chân trên bãi cát đời phẳng lặng của Cúc Huyền, là một cánh chim bay từ đại dương, êm đềm và xao xác nhất. Về Lũy, em có biết gì đâu, ngoài những ngày tuyệt vời đi qua trong thị trấn này. Cúc Huyền nghe âm vang của tiếng em chạy dài, suốt trong cơ thể. Tiếng em lần đầu, nhỏ bé, xinh tươi như một búp non trên cành. Cúc Huyền thèm viết tiếng em một triệu lần trên trang giấy

mỏng, thềm được nhỏ bé, xinh tươi như một búp bê non, sau cơn mưa xuân kỳ diệu của đất trời.

- "Thằng trong cư xá" nó lại theo phía sau mình kìa.
- Đừng thềm nhìn lại.
- Cúc Huyền sợ nó hả?
- Không có sợ. Nhưng chả muốn nhìn cái mặt trơn như cái bánh bò.
- Đợi chút nữa nó tới My gọi nó là "thằng bánh bò" nhé.

Hai đứa cười khúc khích. Nhưng "thằng trong cư xá" chỉ đạp xe ở phía sau, không dám qua mặt. Chắc hôm nay có My nên nó ngại.

"Thằng trong cư xá" không gọi lên trong lòng Cúc Huyền một điều gì cả. Chỉ thấy buồn cười, và thấy nhớ Lũy thềm thôi. Hãy làm người vắng mặt đi Lũy nhé. Đừng sợ.

- Nói chuyện về Lũy đi Cúc Huyền.
- Bộ My cũng....

My đỏ mặt đạp vào vai Cúc Huyền sùng sộ:

- Ê đừng nói bậy.
- Chớ sao My cứ đòi nói về Lũy.
- Vì Lũy bây giờ là của Cúc Huyền. Hai đứa là bạn, Cúc Huyền phải có bổn phận giới thiệu cho bạn mình biết chứ.

Cúc Huyền cười:

- Lý do không đứng vững.
- Thì thôi.
- Hỏi thật nhé. My mến Lũy không?
- Mến là làm sao?
- Là.... mến. Nghĩa là như người thân, ở gần mình vui, đi vắng mình thấy buồn.
- Trả lời câu hỏi của Cúc Huyền đi, và thành thật.
- Tự nhiên Cúc Huyền hỏi gì kỳ.
- Thế đó, Cúc Huyền có ý riêng nên mới hỏi, chứ bộ.

My đáp ứng:

- Khó ghê. Mến.... tức là mến thôi chứ không có nghĩa như Cúc Huyền đâu nhé.

- Nghĩa gì?

- Nghĩa gì Cúc Huyền biết chứ ai mà biết.

- Trả lời đi. Thành thật, thành thật.

My bối rối một chút rồi gật đầu. Cúc Huyền kêu ư một tiếng trong miệng rồi mỉm cười một mình.

- Cúc Huyền cười gì đó?

- Vui lắm.

- Kể cho My nghe được không?

- My biết rồi kể làm gì.

My tròn mắt:

- My có biết gì đâu.

Cúc Huyền chỉ con đường nói:

- Biết từ hôm nào, con đường này là con đường kỷ niệm.

- Vẫn chưa hiểu.

- Nếu chưa hiểu tối nay về suy nghĩ thì hiểu.

Cúc Huyền cười. My cũng cười theo. Hai đứa đi hết con đường và không thấy bóng "thằng ở cư xá" đi theo phía sau nữa. Mưa vẫn chưa tạnh hẳn. Cúc Huyền thích như thế, thích mưa làm những giọt nước thật nhỏ, thật êm đềm trên cây lá màu xanh.

- Mùa thu rồi phải không My?

- Hình như thế.

- Mùa hè hết nhanh chóng quá. Lúc nào Cúc Huyền cũng không hay. Nay mùa thu tới sớm quá, lúc ve còn kêu vang lên trên những cây hoa dại quanh trường mình.... My yêu mùa hè hay mùa thu?

- Mùa hè làm cho người ta vui tươi còn mùa thu làm cho người ta thêm nhớ nhung. My không thích nhớ nhung.

- Nhưng mình cứ bắt mình phải nhớ nhung thì sao?

- Thì.... cứ việc nhớ nhung, chứ biết làm sao bây giờ.

My cười, Cúc Huyền la:

- My ba phải ghê. Như thế là My cũng đang nhớ nhung mùa thu tới rồi đó.

Cúc Huyền ngó My. Chợt Cúc Huyền bắt gặp đôi mắt của My long lanh. Làm sao chối cãi được rằng đôi mắt của My đang buồn, đang nhớ nhung. Có phải bước chân hồn nhiên ngày nào cũng vừa ra khỏi My. Đừng dối lòng My ạ. Cúc Huyền đã biết. Và như thế đã có sao đâu.

- Cúc Huyền có viết thư cho Lũy, nhớ nói My gửi lời thăm nghe.

- Chắc không viết thư đây My ạ.

- Sao thế?

- Tự nhiên thấy xa vắng tất cả. Ngày mai My có đi biển chơi không?

- Cúc Huyền rủ thì phải đi rồi. Mang tập lên trên đó học nữa nhé.

- Sợ không học được thôi.

- Phải ráng. Năm nay mình thi. Rớt thì tức cười lắm đó.

Con đường phải rẽ sang tay phải. Cúc Huyền chưa muốn về nhà. Muốn đi mãi đến cuối đường, rồi sang những con đường khác. Và mưa cứ như thế, đừng tạnh, vì tạnh mưa Cúc Huyền sẽ chẳng biết làm gì. Xung quanh nghe như những bước chân đi xa dần, những gì tưởng là gần gũi nhất rồi cũng không còn, mất hết, tan mau.

- Thôi My về.

Cúc Huyền sững sờ hỏi:

- Đây là đường nào?

- Huyền Trần Công Chúa.

- Người ta gắn bảng tên đường lên chưa?

My dòm về phía trước nói:

- Chắc là chưa. Mình đang ở cuối đường. Xa quá My không thấy.

Thôi My về nhé.

Và My rẽ vào đường về nhà mình. Cúc Huyền đứng lại tần ngần bên lề đường nhìn những giọt mưa rơi từ trên cây lá xuống. Bây giờ

Cúc Huyền mới hay mái tóc của mình ướt đẫm nước. Những sợi tóc còn thơm mùi bồ kết, lẫn với mùi mưa và đường như còn cả mùi hương của nó nữa. Không gì thương cho bằng nghe chính mùi hương của mái tóc mình. Cúc Huyền sang bên kia đường, tưởng như đang đi trong một vùng sương mù lạnh lùng tan tác nhất.

Về nhà, Cúc Huyền mệt lả, chỉ kịp ném chiếc cặp lên trên bàn và thay chiếc áo dài bê bết bùn đỏ là nằm ngay trên giường. Mưa vẫn còn, và sẽ còn mãi ngoài kia với bầu trời, mặt hồ, cây lá.

Cúc Huyền nằm lắng nghe tất cả những gì xao xác nhất của lòng mình, và chung quanh, căn phòng bị mưa tưới đẫm nước, bay lên mùi mốc của gỗ, bàn ghế.

Những thứ mà bình thường chưa bao giờ Cúc Huyền được nghe thấy. Có phải thời gian và không gian bây giờ ngưng đọng lại dưới chân, bao vây lấy Cúc Huyền, với nỗi cô đơn làm cho chính mình ngậm ngùi với mình. Một lúc, Cúc Huyền đến bên cửa sổ, những giọt mưa nhỏ, rơi lấm tấm trên mặt nước hồ xanh ngắt vẫn là điều làm cho Cúc Huyền lo sợ và hoảng hốt trước cái bao la của khoảng cách ngàn trùng. Ừ nhỉ, Lũy đang ở về hướng nào đó xa xôi với bầu trời nơi này. Có phải là xa cách luôn đến ngàn trùng không? Những cánh bèo bị gió đẩy trôi ra giữa hồ, tản mát, cũng chưa bao giờ thấy chúng u buồn như vậy. Ông nội chắc cũng mới về, Cúc Huyền thấy ông đi loanh quanh dưới mấy gốc cây, ngó những chiếc lá trên cao. Chẳng hiểu ông đang nghĩ gì. Cúc Huyền thì lo sợ ngày mai những chiếc lá kia sẽ không còn màu xanh trên cây nữa. Mùa thu bây giờ là một tấm bảng kẻ chữ to lớn đặt trước tầm mắt của Cúc Huyền. Ngày mai là khởi đầu cho những ngày đi học trong mùa thu buồn bã nhất.

Từ ngoài, Cúc Huyền thấy Hạnh đang chạy lao xao ngoài ngõ. Hạnh dừng lại hỏi ông nội gì đó, trong lúc ông mãi nhìn những chiếc lá cây. Hình như ông không nghe, chỉ ngó Hạnh lom lom. Hạnh rút cổ

chạy thẳng vào nhà. Vừa đập cửa, Hạnh vừa gọi:

- Dì Cúc Huyền ơi, dì đi học về chưa?

Cúc Huyền đứng yên lặng trên cửa sổ nhìn xuống. Từ chỗ của Hạnh đứng ngó lên cửa sổ phải qua một cây cao, tàn lá xum xê, Hạnh chẳng bao giờ thấy được Cúc Huyền đứng ở đây với nỗi buồn làm tê cả tiếng nói, hơi thở và những sợi máu. Hạnh đập cửa một lúc rồi vòng ra phía sau. Cửa sau vẫn chưa mở. Hạnh chạy ra phía trước với một cái hoa cầm trong tay. Cúc Huyền thẫn thờ nhìn Hạnh đi chậm chậm ra ngõ.

Cúc Huyền không thể nào gọi Hạnh lại, dù chỉ một tiếng kêu ngắn ngủi.

Khi ông nội quay vào nhà, có tiếng tiếng công tắc kêu lách tách và đèn dưới nhà bật sáng lên, Cúc Huyền nghe lạnh ở hai bên thái dương, kết quả của một buổi chiều dầm mưa. Cúc Huyền khép bót một cánh cửa sổ rồi lại giường nằm. Có tiếng lục đục dưới bếp, chắc mẹ vừa mới từ chợ về. Tiếng động hàng ngày, rất quen thuộc của những thứ đồ vật, nhưng nghe từ dưới chân cầu thang lại trở nên xa vắng, buồn bã lạ lùng. Cúc Huyền nằm yên lặng, mở mắt nhìn lên trần nhà và chờ đợi bóng tối lấp đầy căn phòng.

Huyền xưa

Chương 9

Tiếng chân đi ngoài hành lang làm cho Cúc Huyền giật mình, nghe trái tim đập nhanh và cảm tưởng như đang ngồi trên chiếc xe đâm xuống con dốc cao. Mấy ngày rồi, mưa liên tiếp vào buổi sáng, kéo

dài tới khoảng xế trưa. Buổi chiều do ảnh hưởng của cơn mưa, nắng không vào được trong hành lang, trong khi không khí lạnh như ập cả vào phòng, làm căn phòng bệnh viện như ướt đẫm bởi một thứ hơi, và một thứ mùi hăng hắc bên mũi. Qua cánh cửa sổ có lót kiếng, Cúc Huyền nhìn thấy một bầu trời đục, lơ lơ những vùng mây tươm hơi nước bên ngoài. My đến ngày hôm qua, chỉ tay về phía sau nói là ở đó có con đường dẫn tới trường học của mình. Cúc Huyền nghe tiếng động cơ xe nổ thoáng qua rồi mất hút. Tiếng móng ngựa gõ trên đường kéo dài, rời rạc, quen thuộc như những buổi sáng sớm ở nhà. Cũng qua cánh cửa sổ có lót kiếng, Cúc Huyền nhìn thấy một ngọn cây, không biết là cây gì, ở ngay trong bệnh viện. Hôm nào ngọn cây còn đầy lá, bữa nay lá đã rơi rụng thật nhiều, còn trơ lại những cành khẳng khiu in trên nền trời mù lảm tấm bụi mưa. Suốt ngày Cúc Huyền chỉ nhìn thấy bầu trời đầy mây trắng và ngọn cây trơ trọi kia. Cúc Huyền không thể ngồi được, chỉ cử động được tay chân, một cách chậm chạp. Cúc Huyền chỉ uống nước cam vắt, uống sữa, nghe máu và hơi thở mòn dần trong thân thể héo hon của mình. Cái chết ám ảnh Cúc Huyền nặng nề, và thường xuyên bằng những cơn ác mộng. Có lúc Cúc Huyền thấy mình mặc toàn đồ trắng, bước qua cầu thật nhẹ nhàng theo một người không rõ hình dáng. Bên dưới là một cái hố sâu đen ngòm, gió lạnh ngắt, tiếng côn trùng rên rỉ kêu than. Có lúc Cúc Huyền thấy mình xoay quanh một cái vòng tròn, mới đầu to, sau nhỏ dần, xa vắng và tan nát trong mơ hồ. Cúc Huyền mê sảng từng đêm, kêu khóc và la hét hoảng sợ đến tột cùng. Khi tỉnh dậy, mồ hôi ướt trán, mệt mỏi, lơ lơ. Trên là đỉnh màn với ngọn đèn vàng vọt bất động của bệnh viện, bên cạnh, mẹ vẫn ngồi đó, từ bao giờ với nỗi lo âu hằn sâu trong đôi mắt. Bao giờ, dù khuya khoắt hay lơ mơ sáng, tỉnh dậy Cúc Huyền vẫn thấy mẹ ngồi đó. Cúc Huyền nhắm mắt lại sợ hãi cả những giọt nước mắt của mình. Trên chiếc bàn đêm kê ở

đầu giường, mấy múi cam lột sẵn, một con dao nhỏ, lạnh bạc, một cái ly không và những lọ thuốc. Như thế là đã bao nhiêu ngày rồi, Cúc Huyền nằm đây, như một cái cây chờ mùa hè qua hết để tàn tạ theo tiếng chim, Cúc Huyền hiểu rõ trong nỗi tuyệt vọng của mình là sức khỏe không còn trong cơ thể nữa. Một cái gì mong manh lắm, Cúc Huyền muốn bay ra khỏi căn phòng tanh tưởi, lạnh lùng của bệnh viện này. Bắt đầu từ bao giờ Cúc Huyền không hay, những sợi tóc dài óng mượt của mình rơi trên gối. Có khi sáng ra, Cúc Huyền nắm một nắm tóc rụng trong tay, và khóc ngất. Như vậy là Cúc Huyền không còn giữ được cái gì thuộc về mình nữa. Đã hết. Mái tóc thưa dần, rồi ngắn cùn, cao khỏi bờ vai. Không ai dám đưa gương cho Cúc Huyền soi, nhưng Cúc Huyền biết, trên gương mặt mình là một cái gì tàn tạ nhất. Cúc Huyền đứng dưng với cơn bệnh của mình sau mấy ngày khóc nhiều hơn thở, vất vả nhiều hơn ăn uống. Đã rõ là không còn gì. Tất cả chỉ chờ đợi, mặc dù mọi người đều cố gắng phà vào cơ thể này một nguồn sinh lực, một tia hy vọng. Cúc Huyền biết khi lá rụng hết trên cành thì tâm hồn mình cũng mỏi. Đám tang lá vàng có thể sẽ đưa luôn Cúc Huyền trong cùng một ngày chết. Cúc Huyền mơ hồ nghe tiếng sóng gào, biển xanh ngát muôn trùng. Sẽ có một chỗ cho Cúc Huyền trên rừng thông, trên con dốc ngày nào Lũy đã bước tới.

Sáng nay mưa nhỏ, và có nhiều tiếng chân đi lại ngoài hành lang. Mẹ vừa về mang theo một ít quần áo vào, chắc khoảng gần trưa mẹ mới tới. Một mình Cúc Huyền cảm thấy yên tâm với cơn đau của mình hơn. Không còn phải khóc khi thấy bóng bất động của mẹ. Rồi cũng sẽ không còn gì nữa. Không còn ai bận rộn với Cúc Huyền, một cái tên nào còn lại và xa lạ. Cúc Huyền nhìn những sợi mưa bay bên ngoài khung cửa, nhớ lại lớp học, bạn bè, và rất nhiều thứ mà tưởng chừng mình không còn dịp nào để nhớ. Cúc Huyền lại khóc, và thấy tan vỡ êm đềm kỷ niệm cùng những giọt nước mắt.

Cả mấy cái bóng in lên khung cửa đục, rồi cửa được đẩy vào: Chị Thục, bé Hạnh và anh Đồng. Cúc Huyền cố nở một nụ cười, nhưng những giọt nước mắt cứ ứa ra. Hạnh nắm tay Cúc Huyền. Chị Thục ngồi xuống mép giường, trong khi anh Đồng đứng. Hình như cả ba cùng hỏi Cúc Huyền một câu:

- Cúc Huyền bớt chưa?

Và Cúc Huyền chỉ khẽ gật đầu. Không còn câu trả lời nào khác.

Hạnh đặt cái túi cao lên bàn. Chị Thục nói:

- Em uống nước cam tươi nhé? Chị làm cho.

Cúc Huyền định từ chối, nhưng đôi môi khô quá nói không thành tiếng. Chị Thục lấy cam, loay hoay vắt vào ly đưa cho Cúc Huyền.

Anh Đồng nói:

- Cho dì ấy uống bằng muỗng.

Chị Thục nhớ ra, vội lấy chiếc muỗng nhỏ múc đút vào miệng Cúc Huyền những muỗng nước cam ngọt lịm. Cúc Huyền lắc đầu, khi đôi môi đã ướt. Có thể nói chuyện được. Hạnh thường ngày vẫn tíu tít, hôm nay không còn nói cười được nữa, chỉ đứng nhìn những đường gân xanh nổi hằn lên trên làn da tái mét của bàn tay Cúc Huyền.

- Em định nói với mẹ, xin bác sĩ cho về nhà. Em nhớ nhà quá chị Thục ạ.

Anh Đồng nói:

- Không nên. Cứ ráng mà nằm cho lành bệnh hẳn rồi về nhà.

- Biết có khỏi không mà nằm. Sợ em không còn dịp nào mà về nhà nữa.

Chị Thục bịt miệng Cúc Huyền lại:

- Em chỉ toàn nói gở.

- Mỗi đêm em liên tiếp nằm mơ thấy mình chết đi.

Chị Thục cười:

- Như vậy là Cúc Huyền sắp khỏi rồi đó. Vì nằm mơ thấy mình chết

là chả bao giờ chết cả.

- Chị nói dùm với mẹ cho em về nhà đi. Em sợ nơi này lắm.
- Cúc Huyền còn đau mà.
- Về nhà cũng như nằm ở đây thôi.
- Sao được. Ở đây có bác sĩ người ta thuốc men cho, mới khỏi bệnh được chứ.
- Chị thấy không, tóc em rụng hết, khi nào tóc rụng là mình sắp chết.
- Em đừng nói nhảm. Đau thì tóc rụng, khỏi đau tóc mọc lại và đẹp như xưa.

Cúc Huyền cười héo hắt:

- Nhưng hôm qua em đã đọc được trên mắt bác sĩ nỗi thất vọng. Ông ấy không nói, nhưng em biết khó mà khỏi được.
- Em đâu bằng bác sĩ.
- Bằng chứ. Hơn nữa là khác. Vì em hiểu rõ em.

Hạnh ghé sát vào tai Cúc Huyền nói:

- Hạnh đã biên thư cho cậu Lũy rồi, nói dì đau nằm trong bệnh viện.
- Cúc Huyền nằm im nghe rõ ràng những giọt mưa ngoài kia như gõ vào tim mình. Lũy, là một cái gì làm cho trái tim Cúc Huyền đau nhói, thổn thức và giá buốt.

Mắt mở, nhìn vào bức tường, nhưng Cúc Huyền lại mơ hồ thấy những trái bóng quay thật nhanh, đủ màu sắc, rồi những chiếc lá, những con chim bị tên rơi rớt lả tả. Cúc Huyền sợ quá, nhắm mắt lại. My lấy dao rọc cuốn sách. Tiếng rọc giấy khiến Cúc Huyền mở mắt ra, rạo rức, nôn nao khi nghe mùi giấy mới lất phất bên mũi. Cúc Huyền đã không còn cầm được sách nữa, không còn nghe mùi giấy vở thương yêu, mùi mực nồng đượm theo hàng chữ.

- My đọc cho Cúc Huyền nghe đoạn này nhé?

Cúc Huyền lắc đầu:

- My hát đi, Huyền thích nghe hát.
- Ở đây hát kỳ lắm.

- Hát nhỏ thôi, chỉ để Cúc Huyền nghe mà thôi.
- Bài gì?
- Bài gì thật buồn.

My cười:

- Hát bài buồn cho Cúc Huyền khóc hả?

Cúc Huyền lắc đầu. My nói:

- Bác sĩ cấm gây xúc động. Cấm Cúc Huyền khóc đó.
- Ai cấm nước mắt của mình rơi được. Phải không My?
- My hát bài "Nước mắt rơi" đi.
- Bài đó buồn lắm.
- Đã bảo Cúc Huyền thích nghe cơ mà. Chỉ một lần này thôi, mai mốt My muốn hát cho Cúc Huyền nghe cũng không được.

My đành chiều Cúc Huyền, nhất là khi thấy đôi mắt Cúc Huyền u sầu như một đám khói. My hát nhỏ nhỏ, hát với tất cả hơi thở có trong buồng phổi, có trong lòng.

My muốn gửi hơi thở đó vào trong người Cúc Huyền làm hồi sinh đôi mắt đẹp kia, làm hồi sinh một cuộc tình đẹp như giấc mộng. Trái với ý nghĩ của My, Cúc Huyền nằm yên, lắng nghe, chứ không khóc. Những giọt nước mắt như không còn ý nghĩa gì với Cúc Huyền. Và như vậy, Cúc Huyền đang có ở một cõi nào, My thương Cúc Huyền, cũng như thương chính cuộc tình của hai đứa. Tuyệt vời nhất là trong nỗi đau của Cúc Huyền, có nỗi đau của My. "Người đẹp thường hay mệnh bạc", có phải như thế không? My biết, Cúc Huyền sẽ không bao giờ ra khỏi cửa phòng này, để về ngồi bên bờ hồ mơ thơ mộng của Cúc Huyền, không còn cấp sách đến trường, không còn cười, không còn nói, không còn đi với My trên những con đường đầy lá vàng xưa.

Biết thế, nhưng My vẫn hy vọng. Hy vọng vì My quá thương Cúc Huyền. My quá thương Lũy.

Cúc Huyền cười:

- My thấy không, Cúc Huyền đâu có khóc. My hát hay ghê. Thế nào rồi Lũy cũng lên đây. Mai mốt, ngày kia, ngày kìa nữa, chứ không lẽ Lũy giận cả thành phố rừng thông và bờ biển này. Lúc đó My ca hát cho Lũy nghe nhé.

My nhớ ra, reo lên:

- À, sao Cúc Huyền không biên thư cho Lũy nhỉ?
- Cúc Huyền không còn cầm viết được nữa. Những ngón tay hình như không còn là của Cúc Huyền, với lại Cúc Huyền thích yên lặng.
- Cúc Huyền đau, chắc Lũy không hay.
- Chị Thục nói đã báo tin cho Lũy rồi.
- Vậy là Lũy sẽ lên thăm Cúc Huyền.
- Có còn kịp không?
- Kịp gì?

Chợt My hiểu rõ câu hỏi của mình hơn chính Cúc Huyền nữa. My thờ dãi. My thường không biết nói gì khi xúc động. Cũng như My chưa nghĩ được rằng phải làm sao khi ngày mai chỉ còn lại một mình My vào lớp học, đi và về trên con đường đó.

Sẽ phải nói gì với Lũy, sẽ phải đối phó ra sao với những ngày sắp tới, những ngày mà thấy bơ vơ, lo sợ.

- Hình như mưa to phải không My?
- Mưa vẫn như thế thôi Cúc Huyền ạ.
- Chiều nay có nhiều tiếng chân ở ngoài hành lang quá. Nếu My không vào chắc Cúc Huyền ghê buồn lắm. Nằm một mình ở đây thì thấy trời qua cửa sổ và thấy bóng mình qua bức tường.
- Tại sao Cúc Huyền hay lo nghĩ. Lẽ ra Cúc Huyền phải cố ngủ thật nhiều. Khi trong người mình thật khỏe mình không có lo nghĩ quẩn.
- My nói y như một bác sĩ vậy.

Hai đứa ngó nhau cười. Cố không nhớ tới cơn bệnh của Cúc Huyền nhưng My vẫn phải thấy nụ cười của Cúc Huyền héo hắt. Đôi môi khô, có những nếp nhăn tái nhợt. Người ta có thể đau yếu một cách

tàn tạ như thế sao?

- À, mấy đứa kia hẹn chiều nay, vào thăm Cúc Huyền đấy.

- Đông lắm không?

- Không, mấy đứa thân với mình.

- My cho biết à?

- Đứa nào mà chả biết Cúc Huyền đau nằm trong bệnh viện.

Cúc Huyền định nói "chỉ có Lũy chưa biết" nhưng Cúc Huyền vội lắc đầu, nhắm mắt lại, quên Lũy đi. Đừng nhớ gì tới Lũy nữa có hơn không? Tiếng móng ngựa gõ lóc cóc trên con đường phía ngoài đưa vào làm Cúc Huyền nôn nao. Bao giờ mới có thể ngồi lại trên chiếc xe ngựa đi loanh quanh ra bãi biển, lên đồi thông. Có ai đang ngồi trên chiếc xe ngựa đang chạy qua.

- My biết không, Cúc Huyền chả muốn tụi nó vào đây. Cúc Huyền rất sợ đám đông, nhất là bạn bè, đám đông đến thì vui, nhưng khi về lại buồn. Cúc Huyền chỉ thích nằm ở đây một mình với My mà thôi.

- Cúc Huyền không nói trước.

- Biết gì mà nói trước.

My cười. Bao giờ My cũng cười. Nhiều lúc My cũng không hiểu tại sao nụ cười lại dễ dãi với mình quá, trong khi có những điều quá khó khăn chẳng hạn như khi đứng trước mặt Lũy, vẫn biết không ai bắt My phải nói, hay chứng tỏ một điều gì, nhưng My vẫn thấy sự im lặng của mình là một điều thiệt thòi, mất mát. Có một lần Lũy bảo, khi Cúc Huyền quay đi chỗ khác, Lũy thích sự im lặng. Nhưng My vẫn áy náy và khổ tâm. My không phân biệt rõ ràng tình cảm của mình đối với Lũy. Chỉ thấy khoảng thời gian sau này, mơ hồ. Buổi chiều đi học về không có Cúc Huyền, con đường mở ra thênh thang với những bóng cây xa, những màu hoa trong một cổng nhà gần. Và mây trời óng ả trên đầu. Cúc Huyền đã mất, hay My đã mất mọi cảm giác êm ái như gió mùa thu lay màn cửa lúc ngồi học bài? My

sợ phải làm người ở lại trước những cái vừa mất đi. Có lẽ My sẽ cuống cuống, quay quắt trước quyết định của mình, trước tình cảm của mình.

- Nghĩ gì?

Bàn tay Cúc Huyền lạnh như cái bàn chải đánh răng áp vào da tay mỗi buổi sáng súc miệng. My đứng nhìn vào mắt Cúc Huyền lắc đầu:

- Không có gì hết.

- Có chứ sao không. My đừng giấu. Có phải My đang nghĩ tới Lũy không?

My sững sờ:

- Sao Cúc Huyền biết tài thế?

- Sao không. Cứ nhìn vào mắt My thì biết ngay.

My cười. Những giọt mưa bên ngoài không lớn thêm, không kéo dài ra, nhưng nom có vẻ hiu hắt qua một khung cửa kiếng mờ mờ. Mẹ của Cúc Huyền che cây dù màu nâu chạy ra khoảng sân bệnh viện. My thấy những hạt nước bắn tung trên nóc dù. Bà vào với một cái xách đầy quần áo.

- Lạnh không bác?

- Mưa không to nên không lạnh. Tưởng cháu về rồi chứ.

- Phải đợi bác vào với Cúc Huyền cháu mới về được.

- Bây giờ cháu có thể về được rồi đó.

Cúc Huyền nắm chặt tay My nói:

- My ngồi chơi đợi bớt mưa luôn một thể.

- My về nhà có chút việc. Sáng mai My trở vào. Không thì chiều đi học về My ghé. Phải để Cúc Huyền nằm nghỉ chứ. Ở đây hai đứa cứ nói chuyện hoài.

My cười, bắt Cúc Huyền phải đồng ý. Cúc Huyền cố gượng một nụ cười. Không hiểu sao My lại để ý đến những nếp nhăn ở khóe mắt Cúc Huyền và đôi môi tái nhợt của Cúc Huyền.

- Mai vào cho Cúc Huyền nhờ My việc này. Nói lúc nãy đó.
- Nhớ rồi.
- My về tụi kia đến thì sao?
- Giờ này chắc tụi kia không đến rồi đó.
- Mình cũng mong như vậy.

My chào mẹ Cúc Huyền và bước ra cửa, lúc bà lui cui với cái xách đựng đầy quần áo, My phải đưa tay xô cái cửa kiếng, bước ra.

Hành lang bệnh viện kéo dài tới một khu nào đó, cũng đầy những phòng tương tự như phòng của Cúc Huyền đang nằm mà My chưa hề bước tới, chỉ đứng ở đây, nhìn suốt về phía đó cũng thấy sờ sợ.

My bước xuống những bậc tam cấp men theo chân hành lang tới cổng khép hờ với người gác cổng quen thuộc mấy hôm nay. Những giọt mưa rơi nhẹ trên tóc My, hình như chúng ở trên cây lá rơi xuống. Nếu Cúc Huyền ra được bên ngoài, đi dưới mưa như thế này, chắc là Cúc Huyền sẽ reo lên, hứng những giọt mưa kia vào lòng bàn tay. Ừ nhỉ, bây giờ My mới nhận ra điều đó, là đã thiếu mất Cúc Huyền trên những con đường cây lá xanh, và mưa bụi từng buổi chiều. My đã không dám đến nhà chị Thục, vì My sợ phải quen chân bước tới bờ hồ, rồi nhìn thấy nhà Cúc Huyền với cánh cửa sổ và cây trứng cá. Hay là My sợ đôi mắt sau cánh cổng hoa giấy ở nhà chị Thục?

- My, My.

Tiếng kêu bên kia đường làm My giật mình, suýt bước vào một vũng nước đọng! "Thằng cư xá" đang ngồi trên xe đạp ở dưới một gốc cây.

- Cho hỏi thăm một chút.

Và nó đạp xe vòng qua hỏi:

- Cúc Huyền đau nằm trong đó hả?
- Hỏi chi thế?
- Vào thăm được hay không?

- Không được.
- Cúc Huyền không cho vào à?

My lờm:

- Dám vào không?
- Sao không.
- Thì vào đi.

My mỉm cười, bỏ đi. "Thằng cư xá" ngần ngừ một lúc. Tưởng nó gan dám vào thăm Cúc Huyền, nhưng nó lại đạp xe theo phía sau

My tìm cách hỏi chuyện:

- Vào đó có trình giấy tờ gì cho người gác cổng không My?

My biết nó cố tình thêm tên My vào câu nói. Gọi tên người ta được cũng chẳng phải dễ dàng gì đâu. My lắc đầu, nói để thúc giục nó vào:

- Không phải giấy tờ gì hết. Muốn vào thăm thì vào.
- Ngó bộ Ông gác cổng dữ quá My nhỉ?

My tức quá la lên:

- Không phải tên My.

Nó ngạc nhiên:

- Chứ tên gì?
- Tên My là tên nhỏ bạn. Tôi không có tên.
- Xạo. Ai đời lại không có tên.

My chẳng thèm trả lời nữa. Nhưng "Thằng cư xá" vẫn không tha. Bây giờ thì My biết nó chỉ giả vờ hỏi chuyện để đi theo My. Như thế là gan lắm rồi. Bình thường nó chẳng bao giờ theo My cả. Bình thường My cũng chẳng cho nó hỏi đến một câu. My đã "tổng khứ" nó đi.

Nhưng hôm nay không hiểu sao My lại sợ người khác trông thấy sẽ nghĩ lầm.

My bực quá định "mắng" nó một trận. Nhưng My nghĩ tội gì phải phí lời. Ngày mai vào lớp học sẽ nói với tụi kia nghe. Cả bọn đón đường chọc "Thằng cư xá" cho nó mắc cỡ chẳng dám bán mảng đến trường

nữa. My nghe tiếng móng ngựa gõ lóc cóc, mặt tươi hẳn lên. Quả nhiên chiếc xe ngựa trở tới đầu ngã ba. My đi nhanh và vẫy người xà ích. "Thằng cư xá" đạp xe theo, nhưng My đã leo lên xe ngựa ngó xuống cười mũi với nó. "Thằng cư xá" vội quay xe lại đi mất. My không có ý định về nhà. Chỉ lấy cớ để khỏi phải ngồi lại với Cúc Huyền mà nghĩ đến Lũy. Như thế là có lỗi với sự vô tâm của mình. My thương Cúc Huyền hơn bao giờ hết. Cũng như, My bắt đầu thương cho chính mình. Cái khoảng thời gian còn lại ở phía sau, quả thật mênh mông, bát ngát. My sẽ làm gì?

- Đi đâu thế cô?

- Ông có chạy qua hết những con đường không?

Người xà ích cười:

- Tôi chạy từ sáng tới giờ rồi. Mệt quá bây giờ định về nghỉ ngơi.

- Ông chờ tôi đến đường Huyền Trân Công Chúa đi.

Nếu ông xà ích bằng lòng qua hết những con đường thì thú biết mấy. My thích ngồi trên xe ngựa một mình, quay ra phía sau nhìn con đường chạy lùi lại với cây cối nhà cửa, nền trời. Cùng một lúc nghe tiếng chân ngựa gõ ròn rã trên đường. Cùng lúc với mưa rất nhỏ và thu rất vô tình làm thành nỗi buồn như khói vây.

Giờ này ra biển một mình. My suýt reo lên với ý nghĩ của mình. Phải lắm. Ra biển một mình. My nói với người đánh xe:

- Cho tôi ra chợ đi ông.

- Tôi cũng về đó đây.

Huyền xưa

Chương 10

My vén mấy cọng tóc ướt nước. Chiếc xe ngựa chạy qua những con đường vắng.

Hình như chỉ có mưa và lá cây. Buổi chiều tàn tạ Ở đâu không thấy bóng mặt trời.

Cũng chuyến xe này, những ngày trước, đã đưa Lũy tới đây. Bất ngờ và bàng hoàng như một giấc mộng. "Ngày trước", tiếng nói như vang từ một cõi nào rất xa xăm.

Khoảng thời gian đó không ước định được. Chỉ nhớ lại từng vuông kỷ niệm. Và kỷ niệm chất ngất trong hồn Lũy. Buổi sáng trời mưa lất phất nơi bến xe. Khi những con đường của thành phố thân yêu (và thù ghét) này còn im ngủ với gió rét của trận bão từ xa thổi về. Lũy ngồi trong quán một mình, điều thuốc thở khói trên tay và ly cà phê nóng trên mặt bàn. Cái bóng của Lũy ngã xuống, âm u như như những chiếc ghế ngồi, nằm khuất trong góc quán. Và tiếng kèn xe vang lên, quen thuộc, bàng hoàng như một tiếng gọi. Lũy đó. Một ngày như mọi ngày. Và một ngày như một ngày thuở trước. Với chiếc va ly nhỏ, với lòng đầy ắp kỷ niệm bước lên trong ánh đèn chao đảo của chuyến xe sớm nhất rời thành phố. Những ngày lang thang với anh Hoán. Những cuốn sách bỏ dở, và lại những dự định. Lũy thềm đặt lại những bước chân êm đềm của ngày nào xuống con đường mưa xanh mát của thị trấn. Phải như thế là đã ngày xưa rồi hay không? Lũy nhớ từng nụ hoa từng cánh lá, chút ánh nắng

chiều vàng tươi quanh ngôi trường của Cúc Huyền. Đôi khi, trong mùi thơm của que diêm vừa bật lửa xong, Lũy cũng có thoáng nghe mùi thơm của những giọt nước mắt. Mùi hương tóc ẩm trong mưa. Cái thị trấn mơ hồ xa xôi đó, ở bên một lộ trình đắp đầy những mô và trảng đầy những nhựa xanh kỷ niệm. Sách vở, xếp lại với lãng quên và mùa thu như một người tình cũ trở về. Mang sẵn cái hơi ẩm cơ hồ như buổi sáng thức dậy bởi bóng đèn quên tắt trên đầu giường. Lũy với ngàn ấy thứ trở lại thị trấn vàng, ngày xưa, không còn tiếng động. Lũy muốn im lặng, im lặng tất cả, để chỉ một mình người thanh niên ngỡ ngàng trước cổng trường con gái, trước những ngã đường không có bảng. Tên Cúc Huyền được thấp sáng trên đầu điều thuốc, nồng nàn như hơi khói bay. Lũy được quyền trở lại trong mùa thu vừa chớm, như thế hay không?

Xe qua những chỗ cũ. Lần này, dù xa xôi trong ngày tháng. Nhưng trí nhớ giúp Lũy không trở thành một người lạ mặt. Những gì mơ hồ, dần dần trở nên rõ rệt trong mắt Lũy. Cái cầu kia, những sợi dây điện và những con chim như vẫy tay reo mừng chào một người bạn cũ. Lũy nghe hơi gió lướt sau gáy tóc, có thể là tiếng nói mơ hồ của biển, nói với Lũy rằng, khi những bước chân ta trở về, tiếng sóng như vỗ nhẹ vào tim. Và tim đau từng khúc tình ta. Lũy làm sao trấn an được những sự xôn xao khi nhìn thấy một bầu trời nghiêng xuống dáng rừng xanh xa, một loài mây trời nào đó, vàng tươi của kỷ niệm. Thị trấn êm đềm nằm im trong tầm mắt của Lũy. Và đó là nơi Lũy trở về chứ không phải là nơi Lũy làm người quay lại.

Những cơn gió biển nghe lạ lùng. Cây hai bên đường cùng một màu vàng như nắng. Thứ nắng chiều tà của một bầu trời nặng, thơm hơi nước. Và của mùa thu khắp nơi. Qua khung cửa xe Lũy nhìn về phía trước, xé một góc những mái nhà nhuộm nắng vàng hoe, nổi bật lên màu đất nâu đỏ của đồi, những con dốc đan ngược lên chân trời. Chiếc xe vượt qua từng khoảng đường, đưa Lũy tới đầu thị

trần.

Ngồi trên cao nhìn xuống, cảm giác chơi vơi như một người bay bằng đôi cánh nhẹ.

Phía thị trấn là một vùng sương mù lơ lửng. Buổi chiều nắng chưa hết, sương mù đã xuống, lay bay như bụi, không khí của thành phố thật sự chìm khuất, khép kín với những ngày lang thang. Hành khách trên xe rộn ràng, họ sửa soạn lại những thứ dưới chân. Lũy không có gì để sửa soạn cả. Cái va ly với mấy bộ quần áo. Và lần này, với ý định lưu lại nhà chị Thục một thời gian dài.

Xe vào tới cái cổng lớn, ngăn ranh giới của thị trấn và con đường lên tỉnh, hành khách xuống gần hết. Chỉ còn một số ít người ngồi lại vào thẳng trong bến. Lũy ngồi một mình trên cái băng dài, nhìn xuống lề đường. Phía trong lề, những ngôi nhà nằm dưới bóng cây. Sân là một khoảng đất cao cỏ lác đác vàng. Người ta phơi những mảnh lá thốt nốt. Bụi cỏ vật vờ trước một đám trẻ con ngơ ngác, ngó lên. Không khí làm Lũy nhớ một chuyến xe vào buổi chiều giáp tết. Lũy cũng ngồi trên cao nhìn xuống những con đường bụi đỏ mù. Cảnh vật và người như yên lặng, vắng vẻ trong cái nôn nao nồng ấm của cuối năm, của tàn phá ngày tháng cũ. Lũy cũng thấy người ta phơi những mảnh lá dừa bện, trên để những cái bánh tráng mỏng, trắng đục sửa soạn cho ngày mồng một, đầu năm mới. Lũy băng khuâng với hình dáng ngôi nhà cổ kính của mình. Cửa một thời niên thiếu xa bay, lơ lửng trong trí nhớ. Xe bỏ hành khách xuống, rồi tiếp tục chạy vào thị trấn. Giờ này Lũy muốn nhắm mắt, hình dung ra những con đường, những góc phố và cả những thứ tưởng chừng xa cách lắm mà cũng gần gũi lắm. Nhưng Lũy không nhắm mắt được. Lũy ngả đầu sau thành ghế dựa, muốn thành thoi trên những xao động mãnh liệt trong lòng. Cũng như lần trước Lũy lên không ai hay biết, Lũy thích như thế để nghĩ đến những bất ngờ về phía những người thân quen. Và Lũy bước xuống xe với con

đường quen thuộc mở ra trước mắt.

Lũy ném những bước chân thật nhẹ trên đường. Bờ sông vi vút hơi gió và sương lại mù mịt ở phía xa. Lũy đi qua một ngã tư, xuống con dốc, thấy học trò từ phía dưới đạp xe lên. Vào giờ tan học buổi chiều, con đường ngập tràn màu đồng phục của học trò tỉnh. Lũy đoán trường Cúc Huyền cũng vừa tan. Nhưng khi đi qua đường, trước cổng chỉ còn vài người. Chưa lần nào Lũy nhìn rõ được dãy hành lang dẫn đến lớp học của Cúc Huyền. Lớp học của Cúc Huyền phải là căn phòng đẹp nhất, có cửa sổ mở ra hướng sông, để Cúc Huyền nhìn mây trời, nhìn cây lá bên ngoài. Đôi mắt ấy, ngày xưa làm cho thị trấn này bọc hung trên những con đường, và những con đường như có tâm hồn.

Lũy đi về phía Huyền Trân Công Chúa. Tấm bảng chỉ tên đường vẫn chưa được gắn lên. Con đường hình như tỏa ngát hương thơm. Đi được một khoảng, Lũy ghé lại hàng thuốc lá mua một gói thuốc, que diêm nồng ấm lòng bàn tay. Không, hình như có một hơi ấm khác đang vây bủa trái tim Lũy, làm hơi thở Lũy nồng ấm, như một vật nặng chiều đậu trên ngọn cỏ bên lề đường, Lũy ngẩng lên. My đứng phía sau Lũy từ bao giờ, cặp ôm trước ngực. Đôi mắt không tinh nhanh như ngày nào. Lũy thoáng trông My như một người khác, một thay đổi chặt lìa bao nhiêu thời gian ở phía trước. My yên lặng như thế một lúc lâu. Cuối cùng Lũy ném điếu thuốc, cười:

- My đi học về.

My khẽ gật đầu. Lũy hỏi:

- Cúc Huyền về trước chứ không cùng đi với My à?

Đôi mắt My tối lại ngó xuống. Lũy cười, trêu:

- Hai người giận nhau nên không đi cùng à?

- Không phải thế.

- Cúc Huyền không đi học?

- Không phải thế.

- Cúc Huyền đau?

My lắc đầu. Đôi mắt ấy đã long lanh. Lũy đoán có một chuyện gì đó xảy ra cho tình bạn của hai người. Ngày trước, chẳng bao giờ Lũy thấy My buồn. Lúc nào cũng thấy My cười, đùa nghịch và tinh ranh như một con chim sẻ. Đôi mắt ấy đã long lanh, chỉ một lần này, Lũy thấy được, như một điều gì thật bất ngờ.

- My về nhà?

My lại gật đầu. Hai người cùng đi thật chậm im lặng. Đúng ra Lũy thích nói chuyện trong lúc này. Bao nhiêu ngày đã trôi đi ở nơi đây, lá vàng nằm dưới chân, trong lều cỏ. Hẳn là phải có bao nhiêu điều để nói và để nhắc nhở. Nhưng trước thái độ của My, Lũy ngán ngại:

- My có chuyện buồn với Cúc Huyền?

My bật khóc. Những tiếng khóc nhỏ làm cho Lũy tê điếng và bàng hoàng.

- My không nói gì cả?

- My không biết nói làm sao bây giờ. Lũy về nhà chị Thục sẽ rõ.

Lũy cười:

- Bí mật nhỉ.

- Không phải chuyện vui đâu mà Lũy cười. Lần này trở lên Lũy vô tình ghê, không biết gì hết.

Lũy quơ tay một vòng, giải thích:

- Lũy mới vừa xuống xe. Đi tới đây. Có biết chuyện gì đâu mà My trách ghê quá vậy?

- Không phải trách, mà Lũy phải biết.

- Nhưng chuyện gì. My khó ghê nơi?

My ngó Lũy:

- Đã bảo không phải chuyện vui đâu mà Lũy đùa hoài. Về nhà chị Thục Lũy sẽ biết.

Lũy im lặng. Con đường đã thừa người và mất dần tiếng động. Qua

một ngôi nhà có rào xanh phía ngoài, Lũy trông thấy màu hoa vàng hực nở bên trong. Mùa thu đã rơi mát nhẹ trên đường trước khi Lũy đến đây. Màu hoa như một dáng trời chiều, muôn thuở của cô đơn và của cái đã mất. Lũy nghe như có mấy cơn sóng nhỏ làm xao xác trong tâm hồn mình. Qua một ngã tư, phải chia hai đường. Lũy về nhà chị Thục, My đi xuôi theo con đường về phía dưới. Lũy nói:

- Ngày mai My ghé nhà chị Thục chơi nhé.

My lắc đầu:

- My không dám đi ngang bờ hồ nữa.

- Sợ Cúc Huyền gặp hả. Đừng lo. Lũy lên đây là huề hết. Lũy sẽ giảng hòa cho hai người. Giận nhau làm gì, buồn thấy mồ.

- Không phải giận nhau. Vì còn nữa đâu mà giận.

- My hôm nay thấy thay đổi và có vẻ bí mật.

- Lũy về nhà chị Thục sẽ biết.

My quay đi. Lũy kêu:

- Nhưng mai My có tới chơi không?

- Ngày mai My ở ngoài biển. Lũy ra đó sẽ gặp.

Lũy cười. Đường về nhà My hai bên nở đầy hoa trong rào cây xanh. Ở tháp chuông nhà thờ cao, bầy chim bồ câu tung cánh bay lên như một cây dù lớn, che lấy nắng trên đầu My. Lũy thấy những cái bóng xám của bầy chim in phía dưới mặt đường, lướt nhanh qua và trở về cho một bầy nắng đầy, trải khắp một vùng cây xanh hoa vàng và những ngôi nhà mái ngói đỏ.

Lũy nghe hơi gió mát từ phía hồ thổi tới. Nắng chiều rơi ở dưới chân và Lũy nghe chính những bước chân của mình ném rơi trên đường. Có một cảm thông nào nơi những bước chân và ý nghĩa của một người trở lại? Lũy nghe tiếng móng ngựa gõ từ phía bên kia bờ hồ vọng tới. Một lúc chiếc xe ngựa hiện ra, xám ngoét in trên dáng nắng thành một cái bóng lớn.

Lũy nép vào lề nhìn chiếc xe ngựa tiến chậm chạp trên con đường

về hướng chợ. Cổng nhà chị Thực hiện ra với giàn hoa giấy đỏ ối, um tùm. Lũy quay lại nhìn mặt hồ xanh, bao la, chạy men theo chân cây là con đường đất nhỏ, mòn nhẵn, về phía nhà Cúc Huyền. Lũy còn ngó thấy được đỉnh cây trướng cá cao lêu nghêu bên trên với những chùm bông. Từ trong sân, Hạnh lò dò đi ra, dòm Lũy qua khoảng trống của chùm bông giấy dưới thấp. Nhận ra Lũy, Hạnh nháy lên, reo to:

- Trời ơi, cậu Lũy tưởng ai.

Hạnh mở bung cánh cổng. Lũy bước vào hỏi:

- Hạnh cúp cua hay sao mà hôm nay ở nhà?

- Trời ơi, cậu quê ghê. Hôm nay Hạnh nghỉ hai giờ sau.

- Má có ở nhà không nhỏ?

- Má ở trong.

Chợt Hạnh sầm mặt lại, ngó Lũy.

- Gì thế?

- Cậu hay gì chưa?

- Cậu có hay gì đâu. Cậu chán thành phố của cậu, nhớ thành phố của cháu nên lên trên. Cậu đi tùy hứng, bất ngờ, và không hay biết gì cả.

- Má có viết cho cậu một lá thư. Hạnh cũng có viết một cái trước đó. Nhưng mới nhất là cái thư của dì My. Dì ấy gửi sau một ngày chôn dì Cúc Huyền xong.

Lũy nghe loáng thoáng những lời Hạnh nói, chợt nhớ tới gương mặt ngồi trên chiếc xe lao xuống con dốc thật sâu. Lũy có cảm tưởng mình đang bay vào không khí. Thứ không khí mong manh, dễ tan và u buồn của ngày gần tàn mùa thu.

Huyền xưa

Chương 11

Lũ chim cát ngày nào vẫn không bay khỏi những mỏm đá. Chúng quen thuộc, như những cái đã quen thuộc nơi đây. Phía dưới kia là biển, trên kia là rừng thông.

Buổi sáng biển xanh, sóng trắng và rừng thông reo vi vu. Nắng trong vắt, hiền lành, bay hương thơm của một đầu ngày tươi thắm. Trong nắng, bàng bạc của màu áo xưa. Trong biển muôn trùng có ngút ngàn thương nhớ. Dưới chân Lũy và My, ngôi mộ Cúc Huyền còn nguyên một màu đất mới. Những cành cây khô héo lá, những khúc mía lau cắm xung quanh chân mộ và những chân nhang còn tro lại một dáng điệu u buồn. Giữa ngôi mộ có nhiều nhánh hoa mười giờ do My trồng chưa trổ bông.

My bảo:

- Hoa mười giờ dễ trồng, sống lâu. Ngày trước Cúc Huyền thích hoa mười giờ trong sân trường lắm. Bây giờ My trồng có mấy nhánh, mai mốt Cúc Huyền sẽ có cả một vườn, tha hồ mà ngắm hoa nở lúc My đi học về.

Câu nói của My làm Lũy như tan ra một đám bụi nhỏ, bay tản mát vào cát biển. Lũy cố gắng lắm mới giữ cho câu nói bình thường:

- Chừng nào thì mới có bông My nhỉ?

- Độ tuần nữa, khi nhánh đâm ra dưới đất là trổ bông ngay. Lũy lấy một cây que xăm xuống cát, tìm những con bọ nhui. Lũy muốn kéo dài trò chơi này để không phải nghĩ thêm. Buổi sáng sương còn

lòng trong nắng, thị trấn này mưa đến hết mùa thu. Lũy còn thấy những chiếc lá thông bay vờ vờ đàng xa. Lũy không thể nào ngờ khi trở lại đây cái hơi ẩm của mùa thu tan mất trên hai bàn tay mình. Chỉ còn có những con đường, gió lạnh bạc.

Phấn thông vàng, như mưa bụi đổ xuống biển xanh. Và Cúc Huyền không thể nào còn ngồi ở bất cứ một chỗ ngồi nào nữa. Trong khi nơi đây, rừng, đồi, và bãi cát mênh mông.

My cũng dùng cái que bắt chước trò chơi của Lũy. Lũy ngó những ngón chân My trắng hồng, như những cây chổi bắt đầu dậy lên từ dưới cát. Mái tóc My chảy dài xuống, những sợi lông lánh trong màu nắng. Lũy hỏi:

- Không có Cúc Huyền chắc buồn lắm hả My?

My ngó Lũy hỏi:

- Ai buồn?

- Ai cũng buồn cả. Đến cả những con đường chiều hôm qua tôi cũng thấy buồn nữa là.

My nói thật xúc động:

- My còn nghe cả nước trong hồ buồn. Tiếng móng ngựa gõ trên đường lúc sáng sớm, những con bò câu trên tháp chuông nhà thờ nữa. Những điều nhỏ nhặt và những điều lớn nhất. Không hiểu rồi bao lâu mới chấm dứt cái khoảng thời gian này. Nó như có riêng đời sống của nó. Đời sống của kẻ chết ở trong một đời sống còn lại.

- Rồi cũng sẽ quên.

My định nói gì đó rồi tự nhiên lắc đầu, đưa tay chỉ về nơi có thật nhiều chim cát đậu. My nói:

- Ngày trước Cúc Huyền còn ngồi đó. Cúc Huyền gọi nơi đó là thung lũng chim cát. Bởi vì mùa thu chim cát về từng bầy. Và đến hết mùa, lúc trời sửa soạn sang đông thì bay đi.

- Mùa thu lại về.

- Ừ, mùa thu lại về.

Lũy cười buồn:

- Tôi cũng tí như là một con chim cát. My thấy không?
- Bây giờ hãy còn mùa thu.

Lũy nghe thấy âm thanh khua động ở phía xa, một lúc sau có một cỗ xe bò lộc cộc xuống bãi cát. Người đàn ông đánh xe, người đàn bà và một đứa nhỏ ngồi ở phía sau. Xuống bãi họ dừng xe lại, nhảy xuống, mỗi người cầm trong tay một cái xẻng. Ba cái bóng loay hoay trong dáng nắng. My nói:

- Họ lấy cát.
- Có khi nào họ chôn một người trong bãi cát này không?

My cười:

- Chỉ có lũ ốc và chim cát.
- Có Cúc Huyền.

My ngơ ngác ném cây que của mình. Lũy nhìn những cây dương bị cát lấp dần ở phía xa, sau ba người đi lấy cát. Có lẽ trong vài hôm nữa chả ai còn thấy được những cây dương đó. Ngôi mộ của Cúc Huyền ở dưới chân đồi, cách bãi cát một con đường mòn nhỏ có hoa dại lấm tấm. Không có ai ở nơi đây, và có lẽ cũng không còn gì ở đây. Chỉ có cỏ, và bông mười giờ nở trên bãi. Lũy thấy trong tay My có một cây que khác. My dùng que vạch lên cát hỏi:

- Chừng nào Lũy về?
- Không biết trước.
- Lũy đừng về sớm nhé?
- Ở đây làm gì?

My khựng lại. Đôi mắt hướng ra biển. Bây giờ Lũy mới thấy bọt biển trắng xóa ngoài xa và nghe tiếng sóng thật buồn. Âm thanh của sóng ùm ùm dội vào những mỏm đá. My lại vạch que xuống đất:

- My cũng không biết phải làm gì.
- Đi học và lo thi.
- Không nổi.

- Tại sao?

My dừng lại lắc đầu. Lũy cười hỏi:

- Chán học à?

- My thấy đây ứ ở cổ. Muốn ngồi yên một chỗ và tan biến dần.

Không còn Cúc Huyền, My sợ những buổi chiều trời mưa tan học về lắm.

- Còn cái ông gì "bồ" của My đâu?

My sầm mặt:

- Lũy chuyên môn đùa. Lũy nói bậy nữa, mình về.

- Không có về.

- Chứ ở đây nghe Lũy nói bậy hoài.

Lũy cười:

- Không nói bậy nữa.

My yên lặng ngó ra biển. Lũy nhìn đôi mắt My, tưởng chừng như đôi mắt ấy long lanh. Mùa thu nơi đây, đưa những đám mây trở về ngang biển, những đám mây trắng đục, u buồn. My ngồi đó như Cúc Huyền. Nhưng Cúc Huyền đã như một người ngày xưa, chỉ còn tưởng nhớ, và nghe lại trong một câu chuyện.

- Lũy này?

Lũy ngó My, chờ đợi câu hỏi. Nhưng My lại ấp úng nhìn xuống bàn chân mình xủi dưới cát. Lũy cười:

- Định nói gì?

- Có lẽ rồi My cũng phải bỏ nơi này mà đi thôi.

- Sao thế?

- Tự nhiên My thấy những cái quen thuộc của mình trước kia cũng trở thành hoang vu. Cúc Huyền không còn, My tưởng chừng như không còn tất cả.

My không biết làm gì khi nghĩ tới ngày mai.

- Ngày mai My cũng lại đi học.

- My sợ phải ôm cặp, đi lại những con đường cũ.

Lũy định đùa cho My bớt buồn, nhìn đôi mắt My, Lũy không cười được. Và lúc này không cười được Lũy cũng sẽ không biết làm gì.

Lũy nói:

- Coi thế rồi cũng qua tất cả.
- Qua hay quên?

Lũy ném một hòn sỏi ra xa, chỗ những con chim cát. My nhìn theo hòn sỏi, không nói gì. Lũy lắng nghe tiếng sóng vỗ ùm ùm trên ghềnh đá, nhớ lại một buổi chiều đi chơi ngày trước với bé Hạnh. Ở đó có còn một chỗ ngồi nào cho Cúc Huyền?

- Lũy nghĩ gì?

Lũy đáp:

- My có đi lên trên chỗ ghềnh đá kia chơi không?
- Có, ngày xưa, với Cúc Huyền.
- Tiếng sóng trên đó nghe khác với tiếng sóng dưới này. My có thấy thế không?

My ngơ ngác lắc đầu. Lũy nói:

- Mình đi lên đó chơi.

Hai người đứng lên đi trong lối mòn dẫn lên chỗ ghềnh đá. My phải trèo. Và Lũy bối rối nắm tay My giữ lại mỗi khi My suýt té. Lên trên nhìn xuống mặt biển vẫn sâu và xanh. Những chỗ ngồi vẫn hoang vu như ngày nào với từng phiến đá phẳng lì lấm tấm rêu. My ngồi xuống thờ, hai má đỏ bừng và mấy giọt mồ hôi rịn ra chân tóc.

Lũy hỏi:

- Mệt lắm phải không?

My cười, Lũy nói:

- Đừng ngó xuống biển, My sẽ bị chóng mặt đấy.
- My thích chóng mặt, rồi hết.
- Chóng mặt, My sẽ té xuống biển và làm mồi cho cá.

My chẳng sợ lời đe dọa của Lũy. My chồm người ra, nhìn xuống mặt biển sâu.

Gió lớn và sóng đánh ùm ùm không ngớt. Lũy phải dòm chừng My, chỉ sợ My chóng mặt ngã ngay xuống nước. Một lúc My ngẩng lên, ôm lấy đầu, bịt tai lại kêu:

- Chóng mặt quá.

- My ngồi yên và hít vào thở ra, một lúc sẽ hết.

Những con chim cát bồng bay đến vây quanh lấy hai người. Lũy nhớ tới lời hứa với bé Hạnh ngày trước. Không có một lời hứa nào được thực hiện với Cúc Huyền hết. Chấm dứt một khoảng thời gian hay là đã chấm dứt luôn một đời. Lũy lượm rất nhiều đá vụn ném tung về phía những con chim cát sau một lúc nghe ngóng, nhìn những hòn đá thi nhau ném tới rồi bay mất. Không còn một con chim nào ở lại cả. Lũy hát nhỏ:

"Nắng có hồng bằng đôi môi em, mưa có buồn bằng đôi mắt em, tóc em từng sợi nhỏ. Rớt xuống đời làm sóng lênh đênh. Gió sẽ mừng vì tóc em bay, cho mây hôn ngủ quên trên vai, vai em gầy guộc nhỏ. Như cánh vạc về chốn xa xôi. Nắng có còn hôn ghen môi em. Mưa có còn buồn trong mắt trong, từ lúc đưa em về, là biết xa nghìn trùng. Suối đón từng bàn chân em qua, lá hát từ bàn tay thơm tho, lá khô vì đợi chờ cũng như đời người mãi âm u. Nơi em về ngày vui không em, nơi em về trời xanh không em, ta nghe nghìn giọt lệ, rớt xuống thành hồ nước long lanh".

My quay mặt đi, đôi mắt My long lanh, không cảm được những giọt lệ. Lũy nghĩ tới ngày mai. Khi mình sẽ rời thị trấn,, còn mang theo những gì nơi đây. Những sợi tóc của Cúc Huyền đã rớt xuống đời làm sóng lênh đênh. Hay chiếc lá vàng thu thơm tho trên trên lòng bàn tay Lũy đã không còn lóng lánh nước mưa trước cổng trường Cúc Huyền nữa.

Lũy dậy thật sớm, qua khung cửa sổ anh thấy những hàng cây im ngủ dưới ánh đèn đường thị trấn. Những hàng cây chìm khuất trong màn sương dày đặc và hơi lạnh kinh khiếp như đồng loạt bay lên từ mặt hồ nước đã đóng thành băng. Chưa bao giờ Lũy sống trong một cảm giác lạnh tê tái như vậy. Dưới phố, nơi những con đường lướt thướt trong sương là những âm thanh buồn buồn đưa tới. Lũy không biết gọi nó là gì, chỉ biết đó là âm thanh của thị trấn, một thứ âm thanh đặc biệt không nơi nào có được. Lũy lắng nghe trong một thoáng. Lẫn trong tiếng "u u" như tiếng nhà máy đèn, còn có tiếng móng ngựa gõ lóc cóc đi về hướng nào, làm lòng Lũy dậy lên sự thương nhớ.

Lũy xách chiếc va ly xuống nhà. Chị Thục đã thức và ngồi sẵn trong ghế chờ đợi. Chị mặc chiếc áo len màu xanh thẫm, tay khoanh trước ngực đưa mắt nhìn Lũy:

- Em về thật à?

Lũy đặt va ly xuống chân:

- Đã đến lúc không còn ở lại được thì phải về thôi.

- Còn sớm quá, sương dày đặc. Đi như vậy thì lạnh lắm.

- Em thích đi giờ này.

- Chớ không phải....

Chị Thục bỏ lửng câu nói, chị rút một tách cà phê đã hâm sẵn trong cái bình điện đặt trước mặt Lũy khi anh vừa ngồi xuống chiếc ghế

rộng.

- Bé Hạnh còn ngủ hả chị? - Lữ nhấp một ngụm cà phê và hỏi.

- Ủa, em không muốn cho nó biết mà?

- Em hỏi thế thôi.

- Còn Tiểu My, có biết em về không?

- Chắc là không.

- Sao thế?

- Em cũng không muốn cho Tiểu My biết, cô ấy hay khóc lắm.

- Cũng giống như Cúc Huyền vậy chứ gì?

Lữ thở dài. Chị Thục biết mình lỡ lời, khi nhắc tới Cúc Huyền, chị cũng sững người ngồi im lặng trong ghế. Lữ mời thuốc, anh nhả khói lặng lẽ thành những vòng tròn.

- Bao giờ Lữ sẽ trở lên? - Một lúc lâu, chị Thục hỏi.

- Không biết bao giờ.

- Buồn quá, cho nên em sợ gặp lại nỗi buồn ở đây chứ gì?

- Chị biết rồi đó, hỏi em làm gì.

- Đâu có ai sống mãi với nỗi buồn đâu em. Thời gian đi qua và mọi việc sẽ xóa nhòa như dấu chân trên bãi cát bị sóng biển cuốn ra khơi vậy thôi.

- Nhưng có điều sẽ sống mãi chứ.

- Hình bóng của Cúc Huyền, phải không?

Lữ quay đi không trả lời. Anh có cảm tưởng mình nuốt phải một ngụm khói đắng. Lữ ho khúc khắc mấy tiếng. Chị Thục vuốt những sợi tóc, giọng buồn buồn:

- Coi vậy chứ thời gian là một phương thuốc màu nhiệm đấy em ạ, hy vọng năm sau, năm sau nữa em lại vui vẻ trở lại thị trấn heo hút này.

- Em không hứa. Có khi em sẽ phải đi xa, em sẽ không còn ở Sài Gòn nữa đâu.

- Em định đi đâu?

- Cũng chưa biết.
- Sao trông em giống con chim lẻ bạn sắp chết vậy. Đàn ông con trai như vậy là dở lắm.

Lũy cười héo hắt, anh đứng lên xách chiếc va ly:

- Thôi em về đây, chị cho em gởi lời chào anh Đồng.
- Còn Tiểu My, em không gởi lời chào à?
- Rồi cô ấy sẽ biết. Em sẽ biên thư khi về tới Sài Gòn.
- Coi chừng, Tiểu My nó cũng mến em lắm đấy.
- Sao lại phải coi chừng, hả chị Thục?

Chị Thục cười:

- Bởi vì tình cảm con người ta lạ lắm em ạ. Chị là phụ nữ, chị có giác quan thứ sáu nhạy bén lắm.
- Nghĩa là sao?
- Nghĩa là chị không muốn thấy cái mặt rai rĩ suốt ngày của em nữa. Chị Thục đi với Lũy ra cửa. Lũy ném vệt mẩu thuốc tàn vào vệ cỏ.
- Thôi, em về. Khi nào Tiểu My có tới chơi, chị nói rằng em vội quá nên về mà không báo trước.
- Coi chừng Tiểu My sẽ khóc và giận em đấy. Đừng chọc cho con gái giận, bởi vì con gái giận lâu lắm.

Lũy cười, anh phác một cử chỉ chào chị Thục rồi kéo cao cổ áo măng tô bước ra đường. Lũy có cảm tưởng những ngọn gió lạnh giống như những ngọn roi tê buốt quất vào mặt anh. Cứ thế, Lũy lầm lũi bước đi.

Chiếc xe hàng đổ cái bóng dài trên bến, người ta đang bận rộn chất hàng lên mui và hành khách hãy còn thừa thớt trên các dãy ghế ngồi. Lũy bước vào một quán cà phê để đợi chuyển xe. Có lẽ quán mới vừa mở cửa nên đưa bé gái khoảng tuổi Hạnh đang ngồi trước cái bếp than hồng quạt lia lịa để nấu nước pha cà phê. Con bé mặc chiếc áo len màu xám cũ, tóc cắt bom bê, nhanh nhẩu nói:

- Chú ngồi đợi chút xíu sẽ có cà phê ngay.

Lũy cười cười, anh hỏi mua thêm bao thuốc lá và ngồi hút liên tục. Trời lạnh kinh khiếp, mặc dù mặc chiếc áo măng tô dày cộm nhưng Lũy có cảm tưởng anh đang run lập cập, những ngón tay Lũy tê cóng.

Như vậy chỉ còn ít phút nữa, trước khi trời sáng tỏ Lũy sẽ rời thị trấn cao nguyên này và không biết khi nào mới có can đảm trở lại. Lũy là một người rất sợ nỗi u buồn, thế mà ở đây Lũy đều nhìn thấy nỗi buồn vương vất khắp mọi nơi. Hình ảnh của Cúc Huyền như ẩn hiện trong sương mù, ngùi ngùi trong gió lạnh, và dậy lên trên những màu hoa. Ôi đôi mắt của em, đôi mắt sâu thẳm ngàn trùng, lúc nào cũng đeo bám theo tôi.

- Cà phê xong rồi, chú uống cà phê đen hay cà phê sữa?

Đứa bé gái đứng trước mặt Lũy, gương mặt nó đỏ ửng vì vừa bước ra khỏi bếp. Lũy nói:

- Cà phê đen, không đường.

- Í, chú uống cà phê không bỏ đường đắng lắm. Cà phê ở đây nguyên chất chứ không giống như dưới Sài Gòn người ta pha đủ thứ đâu.

- Nhưng tôi thích uống như vậy lâu rồi.

- Cháu cho một chút xíu đường thôi nghe?

- Cũng được.

Liền đó, đứa bé gái mang đến đặt trước mặt Lũy một tách cà phê bốc khói.

Đứa bé gái bỏ đi với công việc của nó, còn Lũy một mình ngồi nhấp từng ngụm cà phê đắng. Một lúc, Lũy thấy có chiếc xe ngựa từ ngoài đường chạy vào bến xe. Lũy giật mình khi thấy Tiểu My từ trên chiếc xe ngựa bước xuống, cô bé dáo dác tìm kiếm trong đám đông và rồi đi tới quán cà phê. Vừa nhận ra Lũy, Tiểu My chạy ào tới, giọng cô ghen ngào:

- Trời ơi, em cứ tưởng không còn kịp nữa....

- Anh đang chờ xe.
 - Sao anh về lặng lẽ thế, không báo cho ai biết vậy? Tiểu My ngồi xuống ghế, trách móc. Lũy cười:
 - Có ai đâu mà báo. Còn Tiểu My thì anh cố giấu.
 - Tại sao?
 - Tại anh thích như vậy.
 - Anh đúng là một kẻ vô tâm, hồi trước Cúc Huyền đã bảo như vậy. Chính em là người đã bênh vực cho anh. Bây giờ em thấy Cúc Huyền nói không sai chút nào.
 - Sao Tiểu My biết anh ở đây?
 - Nếu anh về Sài Gòn thì chỉ ở bến xe thôi chứ ở chỗ nào khác đâu?
 - Lỡ anh ra phi trường đi máy bay thì sao? - Lũy cười trêu cô bé.
 - Anh ra phi trường em cũng ra phi trường, máy bay chở anh bay lên trời em cũng nín cánh máy bay lại.
 - Tiểu My ghé nhà chị Thục à?
 - Cũng may là em đến không quá muộn. Sao anh ăn ở chi mà ác đức thế? - Tiểu My giận dỗi lườm Lũy.
 - Sao Tiểu My biết anh về ngày hôm nay?
 - Linh cảm. Con gái có giác quan đặc biệt.
 - Tiểu My uống gì đi, trời lạnh quá.
 - Em muốn uống rượu.
- Lũy trợn mắt:
- Bộ My khùng hả?
 - Ủa, chắc em khùng rồi. Sau khi Cúc Huyền chết, em mất một người thân thiết nhất đời, coi như mất một phần thân thể cho nên em khùng.
 - Thôi, đừng có khùng nữa. My uống cà phê sữa nhé.
 - Em uống rượu.
 - Để làm gì?
 - Để chia tay với anh.

- Quán chỉ bán cà phê thôi, mình uống cà phê chia tay cũng được.
- Uống cà phê chỉ đáng thôi chứ không say. Em lại thích uống cái gì vừa đáng, vừa cay mà còn phải say nữa cơ. Do đó em chỉ muốn uống một.... xì rượu đế.

Lũy cười, nắm những ngón tay nhỏ nhắn đầy lạnh giá của Tiểu My, nhưng cô bé đã rút tay lại, lườm:

- Anh đừng nắm tay em.
- Ủ, anh có nắm được đâu.
- Nếu em không kịp rút tay về thì anh đã nắm được rồi, đừng có khôn.
- Nếu không uống cà phê sữa thì My uống sữa nhé, bé con.
- Đừng lên giọng người lớn với em. Người ta không còn bé nữa đâu.
- Người lớn cũng uống sữa được như thường.
- Uống bao giờ?
- Khi nào.... bị bệnh.
- Ủa, em đang bị bệnh đây. Thôi cho em uống sữa đi.

Lũy hốt hoảng:

- My bị bệnh thật à?

Tiểu My ngược nhìn Lũy, đôi mắt cô bé buồn muốn khóc:

- Đúng, em đang bị bệnh thật rồi.
- Em đi trời lạnh, do đó bị cảm sốt phải không?
- Em cảm lạnh chứ không cảm sốt. Cảm lạnh vì cô độc, vì thị trấn mù sương quanh năm suốt tháng này chỉ còn lại mỗi mình em.

Lũy xúc động nắm những ngón tay nhỏ bé lạnh giá của Tiểu My.

Lần này cô bé không rút tay về nữa, mà có rút cũng không kịp vì Lũy chụp nhanh quá. Anh có cảm giác Tiểu My giật thót người, đôi mắt hoảng sợ như con thỏ rồi.... để yên mấy ngón tay trong lòng bàn tay Lũy.

- Tay em lạnh lắm phải không? - Tiểu My run giọng.

- Không, từ bây giờ nó sẽ ấm lên.
- Làm sao ấm được?
- Em cứ để yên trong bàn tay anh chừng.... một giờ đồng hồ.
- Anh khôn quá trời.

Tiểu My cười và rút tay lại. Lũy gọi cho Tiểu My ly sữa nóng. Khi đưa bé mang ly sữa lại đặt trước mặt Tiểu My, Lũy cầm chiếc muỗng cà phê nhỏ quậy đều.

- Uống đi bé.
- Lại bé?
- Thôi, uống đi người lớn. - Lũy cười.
- Anh bỏ cái giọng ấy đi. Hồi trước Cúc Huyền giận anh mà chết đấy, đừng làm cho em phải chết theo. Em chết sẽ hóa thành con chim cát ngoài bãi biển, em chờ anh đi dạo trên biển sẽ mổ vào mắt anh cho bỏ ghét.
- Sao em dữ thế?
- Bây giờ em là hai người. Em vừa là Cúc Huyền, vừa là Tiểu My, cho nên em dữ.

Tiểu My uống sữa từng ngụm, vừa uống cô bé vừa ngược đôi mắt đen như hai hạt nhãn nhìn Lũy. Đôi mắt của Tiểu My trong giờ phút này sao giống đôi mắt của Cúc Huyền thế.

- Trên này My đi học vui nhé.
- Làm sao mà vui cho được, anh. Chắc là em sẽ khóc hoài.
- Khóc ít thôi, khóc hoài sẽ ngập hết thị trấn và cũng chẳng có ai để dỗ đâu.

Tiểu My ngượng ngừng chống chế:

- Em đã khóc thì trời đổ cũng không nín.
- Vậy em đi đóng kịch được.
- Đừng có ngạo người ta. Nhưng em không phải dễ khóc đâu. Khó mà làm cho em khóc được.
- Vậy mà lúc nãy anh thấy Tiểu My khóc rồi đó.

Tiểu My cười mặt, ngượng ngùng dẩu nụ cười sau mái tóc. Lũy nhìn đồng hồ, chưa tới 5 giờ. Trời mỗi lúc càng đổ thêm sương mù xuống khu phố trước mặt.

Những bóng đèn trên bến xe hiu hắt, loáng thoáng những bóng người di động như trong cõi mơ hồ.

- Lũy này, về Sài Gòn bao giờ anh quay lại đây?
- Chưa biết.
- Chắc là anh sẽ quên thành phố cao nguyên của em.
- Không quên đâu.
- Có trời mà biết được.
- Ở đây có nhiều thứ để nhớ quá, làm sao anh có thể quên.
- Em cũng mong như vậy.
- Tiểu My sẽ biên thư cho anh chứ?
- Không hứa.
- Nhớ đi thăm mộ Cúc Huyền mỗi tuần dùm anh và cắm vào đấy một bông hoa nào Tiểu My thích nhất.
- Chỉ mình em thích thôi ư, còn anh thì sao?
- Anh thích nhiều thứ hoa lắm, sợ Tiểu My không nhớ nổi đâu.
- Thế mà nhớ nổi đấy. Anh tin không?
- Chắc anh sẽ tin. Và bao giờ.... lấy chồng nhớ biên thư cho anh hay, anh sẽ lên ăn đám cưới.
- Tự nhiên cái lấy chồng? Anh nói chuyện như đùa.
- Biết đâu đấy, con gái thay đổi nhanh khiếp lắm.
- Em là một người không thay đổi. Em là núi đá, là biển khơi. Anh tin không?
- Chắc anh sẽ tin.
- Sao cái gì anh cũng "sẽ" hết vậy?
- Nói như vậy cho chắc ăn.
- Anh khôn không ai bằng. Hồi trước....

Lũy đưa tay bịt miệng Tiểu My, giọng anh như sắp khóc:

- Thôi, đừng nói cái câu My thường nói nữa.

Tiểu My gỡ bàn tay Lũy, cô không buông ra mà nắm lấy những ngón tay Lũy.

Anh cảm nhận có hai giọt nước mắt nóng ẩm rơi xuống ngón tay mình.

- Đừng khóc Tiểu My, hãy vui lên khi chia tay.

Tiểu My cười trong nước mắt:

- Anh có thấy em vừa là Cúc Huyền, vừa là Tiểu My không?

- Điều này thì anh tin.

- Nếu thế, anh đừng bao giờ quên thị trấn cao nguyên của em nhé.

- Hãy tin điều đó, Tiểu My ạ.

Khoảng sáu giờ, chiếc xe bóp kèn gọi khách vang trên bến. Tiểu My mắt đỏ hoe nhìn Lũy. Hai người rời khỏi quán cà phê để ra bến xe.

Lũy ngồi trên xe, Lũy quay xuống nói:

- Em về đi, đứng ở đây lạnh lắm.

- Em không về khi nào xe chưa chạy.

- Em cứng đầu ghê lắm. Anh không thích những cô bé cứng đầu.

- Những cô bé chứ không phải một?

Lũy cười:

- Một thôi cũng đủ khổ rồi.

- Anh xạo không ai bằng.

Khi người khách cuối cùng bước lên xe, bác tài xé rồ mạnh ga, một hồi còn ngấn vang lên trên bến xe và chiếc xe từ từ lăn bánh. Lũy quay đầu nhìn Tiểu My đứng dưới ánh đèn, màu áo của cô mờ mờ trong sương nhưng đôi mắt nhìn theo thì như xoáy tâm hồn Lũy. Ôi đôi mắt, giống như Cúc Huyền xưa, sẽ mãi mãi theo Lũy trong suốt cuộc đời.

Hết